

aylık **baran**

AĞUSTOS 2024-İKİNCİ DEVRE-SAYI: 30-FİYAT 50₺
fikir ve aksiyon gazetesi

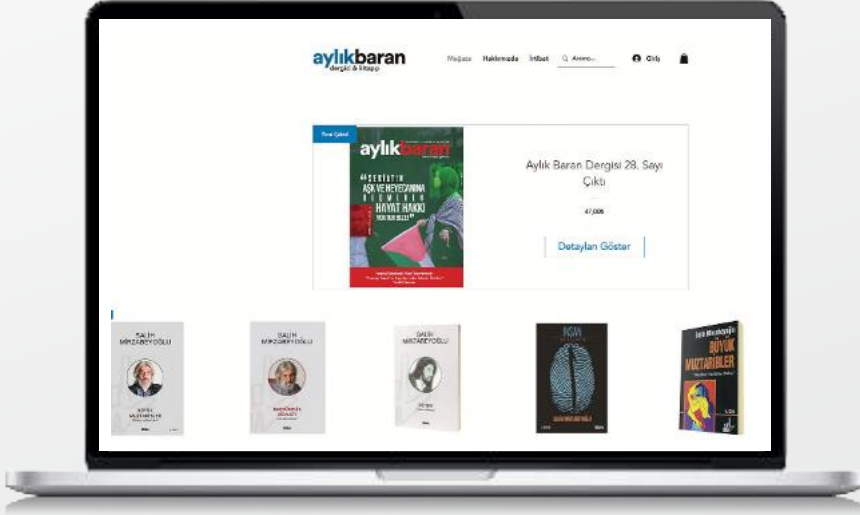
**YAHUDİ LAFTAN ANLAMAZ
BÖLGEYİ BU HABİSLERDEN TEMİZLEMELİK
TÜRKİYE'NİN BOYNUNUN BORCUDUR**

**SEHADETİN
MÜBÂREK OLSUN!**

Aylık Baran satış sitemizden
yeni ve eski sayılarımızı,
Salih Mirzabeyoğlu'nun eserlerini
ve Akıncı Güç dergisinin eski sayılarını
sipariş edebilirsiniz.

www.aylikbaran.com

AYLIK BARAN DERGİSİ'NE NASIL ULAŞILIR?

Bize ulaşarak temin edebilirsiniz

Bizleri 0533 166 20 50 telefondan arayabilir veya Whatsapp hattımıza isim, soy isim ve adresinizi göndererek satış işlemini yapabilirsiniz.

Alışveriş sitemizden temin edebilirsiniz

Aylık Baran dergisinin yeni ve eski sayılarını online satış sitemiz www.aylikbaran.com'dan satın alabilirsiniz.

Abone olarak temin edebilirsiniz

Aylık Baran dergisine abone olmak için 0533 166 20 50 irtibat numaramıza isim, soy isim ve adresinizi gönderebilirsiniz. 1 senelik abonelik ücreti kargo dahil 1100 TL'dir.

Kitapçılardan temin edebilirsiniz

Gölge Kitabevi: Ali Kuşçu, Büyük Karaman Cad. 4A, 34083 Fatih/İstanbul

Kökler Kitabevi: Hırka-i Şerif, Kadı Sok. No:14, 34091 Fatih/İstanbul

Ağaç Kitabevi: Akşemsaddin, Şehitkubulay Sok. No:6, 34010 Fatih/İstanbul

İnkılap Kitabevi: Fevzipaşa Caddesi, Şehitkubulay Sok. No: 6/A-B Fatih-İstanbul

Mephisto Kitabevi: Kuloğlu, İstiklal Cad. No:125, 34435 Beyoğlu/İstanbul

Büyük Doğu Akıncıları Derneği: İslambey, Halitpaşa Cad. No:52, 34050 Eyüpsultan/İstanbul

Ankara Birleşik Kitabevi: Tuna cad-desi Bulvarı Pasajı, D:No:3/3, Çankaya/Ankara

Gaziantep Akyol Kitabevi: Şahinbey, 44002. Bedesten Sok. No:15, 27410 Şahinbey/Gaziantep

Kitap Dünyası: Muzaffer Cad. No: 22 Meram / Konya

Kitap Dünyası İlahiyat Şubesi: Aşkan Mah. Aşkan Cad. No: 22/1 Meram / Konya

DERGİ TEMSİLCİLERİMİZ

Yeşilyurt/Malatya
Hasan Hüseyin Akdağ- 05423288614

Etimesgut/Ankara
Mehmet Nâzım: 05459680561

Trabzon
Yavuz Arslan- 05306492388

Osmangazi/Bursa
Rüstem Pehlivan- 05530929870

Devrek/Zonguldak
Hasan Emrah Mekik- 05398110811

Kars/ Merkez
Mert Taha- 05061144450

Adapazarı/Sakarya
Oğuzhan Kulaksız- 05531130943

Kütahya
Numan Gökçimen/0505 625 5397

AYLIK BARAN
YIL: 3 SAYI: 30
AĞUSTOS 2024

**SAHİBİ VE
SORUMLU YAZIŞLARI
MÜDÜRÜ**
MAHMUT BİLAL İNCİ

YAYIN KURULU
KÂZİM ALBAY
ÖMER EMRE AKCEBE
İBRAHİM TATLI

İDARE YERİ
MİMAR SİNAN MAH.
İMAM NASIR SOK. NO:14/12
(VALİDE-İ CEDİD CAMİİ YANI)
ÜSKÜDAR/İSTANBUL

İRTİBAT
0533 166 20 50
0216 343 16 32
barandergisi@gmail.com

ABONELİK
1 YILLIK ABONE BEDELİ
(KARGO DAHİL) 1100 TL
6 AYLIK ABONE BEDELİ
(KARGO DAHİL) 600 TL
ABONE OLMAK İÇİN
05331662050 HATTIMIZA
İSİM, SOY İSİM VE ADRESİNİZİ
GÖNDEREBİLİRSİNİZ.
ONLINE SATIŞ SİTEMİZ
www.aylikbaran.com

MİZANPAJ
YAVUZ ARSLAN

BASKI
AKADEMİ
GÜVEN SAN. SİT.
C BLOK NO: 230
TOPKAPI/ İSTANBUL
0212 493 24 68

YAYIN TÜRÜ
YAYGIN, SÜRELİ

WEBSİTE
www.aylikbaran.com
www.barandergisi.net
www.aylikdergisi.com

ISSN:
2822-6186

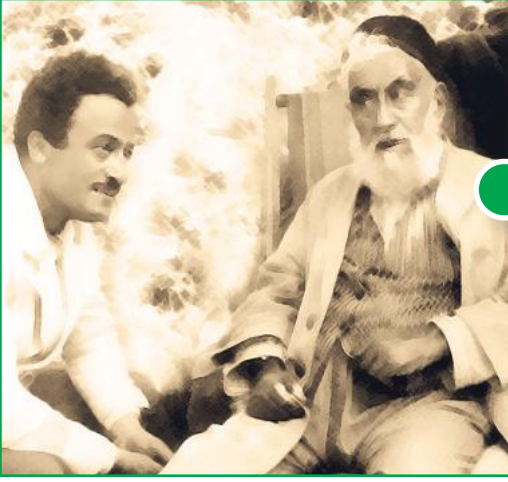
İÇİNDEKİLER

4. **Ömer Emre Akcebe**
İslâm Ezikliğinin Değil,
Hâkimiyetin Dinidir

6. **Baran Dermir**
Yaşayan Ölünün Romanı

8. **Handan Özduygu**
Sabahları Akın Edenler

9. **Maşeri Vicdan**

12. **Bahattin Yeşiloğlu**
Notlarım -IV-

14. **Röportaj:**
Vehbi Vakkasoğlu

19. **Tarihte Ağustos**

20. **M. Taha İnci**
Bu Caddenin İnsanları

22. **Röportaj:**
Yılmaz Bilgen

24. **Müslüman Anadolu'da Geçen Ay**

26. **Nimetullah Arvas**
Abdülhakim Arvâsî'nin
"Tasavvuf Risalet ve Nübüvvetle Beraberdur" Tespitinin Bir Tahlili

32. **Global Çöplük**

33. **Ağustos Şehitlerimiz**

34. **Röportaj:**
Melih Oktay

40. **Hasan Hüseyin Akdağ:**
Modernleşme, Saniyeleşme
ve Mimarlık

42. **Kemalist Rejim Günlüğü**

44. **Murat Akdemir**
Hız Çağında Ezilen İnsan
Yahut Yorgunluk Toplumu

50. **Abdulkerim Kiracı**
Akdeniz Fatih:
Barbaros Hayrettin Paşa

TAKDİM

"Yahudi lâftan anlamaz, bölgeyi bu habislerden temizlemek Türkiye'nin boynunun borcudur" başlığıyla, işgalci Siyonistlere karşı mücadelede Türkiye'nin rolünün ve sorumluluğunun altını çiziyoruz.

Türkiye çekildiği için bu habisler bölgemize çöreklen-diler ve ancak Türkiye bölgeye döndüğü zaman bu topraklardan defolup gidecekler. Bu habis zihniyeti bölgeden temizlemek, sadece Filistin'in değil, tüm ümmetin bir görevi ve borcudur. Bu mukaddes dava, her Müslümanın kalbinde yer etmeli ve gereğini yerine getirmek şartıyla her daim desteklenmelidir.

Şehadetin mübarek olsun diyerek, Hamas Siyasî Büro Şefi İsmail Haniye başta olmak üzere bu haysiyetli yolda can veren kahramanları rahmetle anıyoruz.

Onların kanlarıyla sulanan bu mukaddes topraklar, er ya da geç özgürlüğüne kavuşacak ve adalet yerini bulacaktır.

Türkiye, bu haklı ve mukaddes mücadelede tarihin bize yüklediği misyonu kuşanmak zorundadır. Geçtiğimiz sayı kapağımızda ifâde ettiğimiz üzere Anadolu Gazze'dir, Gazze Anadolu'dur!

İSLÂM EZİKLİĞİN DEĞİL, HÂKİMİYETİN DİNİDİR

ÖMER EMRE AKCEBE

Modern zamanların Müslümanlar üzerindeki en menfi tesirlerinden biri, trajedilerin hayatlarımızın bir parçası hâline gelmesi oldu. Akıl balığ olduğu andan son nefese kadar sınav olan bir hayatta ancak tekâmül vesilesi ve sıçrama tahtası olması gereken zorluklar, Müslüman kültürüne Batı edebiyatı ve cahiliye devri geleneklerinden sokulan fikirler yüzünden yalnız ağlamanın ve daha da beteri bu ağlamadan gizli ve müthiş bir zevk almanın vesilesi şeklinde idrak edilmeye başladı. Hatta öyle ki, insanlar bir noktadan sonra başına bir şey gelmeseyse bile kendileriyle ilgili menfi hikayeler uydurup bu hazı duymak için çabalar hâle geldi. Başına bir felâket gelen kimsenin üzerindeki sorumlulukların düştüğüne dair oluşan teamülün sağladığı imtiyaz, bedavacılar için adeta bir yol oldu. Bu idrak bozukluğu fert planında, kocakarı zaviyesinde yaşanırken belki nispeten anlaşılabilirdi de, iş toplum ve hatta “ümme” planına sıçrayınca işin tadı hakikaten kaçtı. Soyulup soğana çevrilmekten tutun da soykırıma maruz kalmaya dek menfiliğin bin bir tonuyla her gün yüzleşmek zorunda kalan Müslümanlar, idrakleri iğdiş edildiğinden, kendilerini bulundukları vaziyetten kurtarmak için değil, içine düştükleri hazin, içler açısı tabloya ağlamakta yarışmaya başladılar. Hocalıktan tutun da kanaat önderliğine kadar Müslüman toplum içinde isminin başına bir unvan alan ne kadar tip varsa, kıymetini fikirlerinden değil de ağlatabilme gücünden buldu senelerce. Hatırlarsınız sanıyorum, falanca yerde öyle konuşan ve herkesi gözyaşlarına boğan, bu sebeble de çok iyi, müthiş, fevkalade bir hoca her zaman olmuştur. Şimdilerde tabii cemaat/topluluk hakikati fizikî mekânlardan kalktığından beri bu hocalar da yerini sosyal medya fenomenleri ile hokkabazdan bozma çığırtkanlara bıraktı. Müslümanların maruz kaldığı mezalimi en içli, en hisli, en dokunaklı, en rezil ve dinleyeni sorumluluktan kurtaracak kadar şiddetli histeri krizine sokabilecek tarzda işleyenler, bugün meşhurlukta yarışıyorlar.

Bildiğiniz üzere eşya ve hadiseler karşısındaki tavır ahlâktır. Peki, Müslüman ahlâkı, din kardeşinin yaşadığı soykırım karşısında vicdan mastürbasyonu yapıp rahatlamak üzere bir sığıtçı/ağıtçı bulup, kendi sefil hâline en rezil taraflarından bakıp ağlaşmak mıdır? İslâm her türlü noksanlıktan münez-

zeh olduğuna göre, burada yaşanan idrak, fikir ve ahlâk sefaletinin kaynağı olsa olsa insandır, “Müslüman”lardır. Öyle ya, bir tarafta bütün bu mezalime muhatap olan, kucagında parçalanmış bebeğiyle Allah’a hamd eden mütevekkil Gazzeli Müslümanlar, diğer tarafta ise o Gazzeliden daha çok acı çekiyor görünüp, nefisini yelleyip, hayvan sıhhatinde takılanlar...

Telkin

Sosyal medyada muhakkak görüyorsunuzdur, Amerika ve Avrupa’da vicdanı sağır ve kör olmamış insanlar koşa koşa İslam ile şerefleniyorlar. Peki bu nasıl oluyor? Senelerdir Müslümanlara İslâm tebliğ eden tebliğciler sayesinde değil tabii canım.

Mütefekkir Salih Mirzabeyoğlu “Kültür Davamız” adlı eserinin “Tebliğ ve Telkin” başlıklı levhasında şöyle der:

- “...Tekerlemeciler bilmelidir ki, tebliği yapan yapmış; mesele onun istetilebilmesinde ve telkininin yapılabilmesinde. Nasıl? İŞTE BÜTÜN MESELE; bu konuşulsun!..

Bir ölçü:

- “Kolaylaştırın, zorlaştırmayın. Sevdiren, soğutmayın!”

Bu ölçü -Akıncı Güç tarafından temelden yıkılana kadar- umumiyetle cihad emrinin gereğini yerine getirmekten bahsedilirken,

cihada karşı çıkmak için kullanılırdı; ölçünün ruhuna ters ve kuru klişe tekrarı olarak... Oysa marifet, bunu “iyi, doğru ve güzel” hâlinde ve “duygu, düşünce ve iradî faaliyetler”imizden tıttırmekte; tesir etmekte. İnsanları kafalarından, gönüllerinden yakalamak ve bunun için de bütün insanî verim şubelerine “Mutlak Fikir”e nisbetle çözüm getirebilmekte.”

Bugün, Gazze’deki Akıncı milletin yaşadıklarına şahitlik edenlerin, Allah’ın birliğine ve Peygamber efendimizin O’nun kulu ve elçisi olduğuna şehadetlerine şahitlik ediyoruz.

Şok

Gazze’de yaşananlar, Liberal-Kapitalist düzenin pompaladığı hazcı hayatı yaşamak için ruhî olan her şeyi terk etmek zorunda bırakılan ve bunun neticesi olarak da uyuşturucudan tutun psikiyatrik ilaçlara ve hatta türlü sapkınlıklara kadar savrulmak zorunda bırakılan, düzenin idealize ettiklerine sahip olduktan sonra bile hayata tutunacak dal bulamayan insanlar üzerinde adeta “şok” tesiri meydana getirdi. Bir tarafta maddî manada her türlü zenginlik içinde yaşayan ama hayatı yaşamaya değmez olanlar, diğer tarafta ise maddeden yana öksüz ama yaşamaya değdiği her yanından belli bir hayat yaşayan ve bunun bedelini şehadetle ödemekten minnet duyan insanlar. Büyük travmaların sonrasında şahsiyetler silikleşir ve onun yerine bir yenisi inşâ edilir. Batılılar,

Gazze'deki insanların maruz kaldığı soykırım, açlık, işkence ve diğer tüm dünyevî menfilikler karşısında yalnız imanlarına dayanarak gösterdiği şecaat, direniş, sabır, tevekkül yani Allah'ın hükmüne rızayı gördükçe travma yaşıyorlar ve yakıcı samimiyet onların kalplerindeki mühür eritmeye yetiyor. Akın akın İslam ile şerefleniyorlar.

Müslümanlar ise nasılsa Müslümanlar ya... Yaşanan hadiselerin yakıcılığı kalplerdeki kurşundan dökme mühür eritiyor da nasır tutmuş kalplere bir türlü tesir etmiyor. "Yarım oluş"un yanlışlığı da burada ortaya çıkıyor. Hiç olmamış olan kendisine bir yol bulurken, yarım olmuş, -mış gibiler "biz zaten" diyerek, yerinde saymaya mahkûm kalıyor.

Esfel-i Sâfilinin Olimpiyat Seremonisi

Fransa'da düzenlenen Olimpiyatların açılış seremonisi işte tam da böyle bir zamana tevafuk etti. İki ekran düşünelim. Bir tarafta Gazze, diğer tarafta Paris. Bir tarafta insan olma haysiyetini heykelleştiren destansı kahramanlar, diğer tarafta ise hayvandan aşağı, mide bulandırıcı ucube mahlûklar... Birkaç asırdır kendisi dışındaki herkesi çağdı, bir kendisini çağdaş medeniyet olarak lanse eden Batı'nın fikir, ahlâk ve estetik açısından toplu intiharını hep beraber ekranlardan seyrettik. Elinden Gazze'deki çocukların kanı damlayan Siyonistler bile Batı medeniyetinin bu seremonide resmedilen tablosundan tiksindiler.

Üstad Necip Fazıl'ın Çile adlı eserinde bahsettiği, birinden nur, öbüründen kir akan iki oluk belki de tarih boyunca pek az zaman bu kadar gözle görünür hâle gelmiştir. Muhtemeldir ki, insanca yaşamak isteyenlerin İslâm ile şereflenmek üzere başlayan koşusu her geçen gün daha da kalabalıklaşacaktır.

Mütercim Ayçin Kantoğlu daha evvel de konu edindiğimiz üzere bir konuşmasında Batılıların Müslüman olmasına bakarak, "İslâm mevcut insan bakiyesinden memnun değil. Kendisine yeni bir insan bakiyesi devşiriyor." demişti. Hâlihazırda iman eden herkesin yeniden iman etmesini gerektirecek bu söz bile kimseye tesir etmedi. Herkes sosyal medya hesaplarından bunu paylaştı ama ne demek istediğine kimse bakmadı. Bir yerden sonra iş öyle bir noktaya geliyor dayanıyor ki, Üstad Necip Fazıl'ın dediği noktaya çıkıyor:

- "İslamiyet Avrupa'dan gelse hepiniz Müslüman olacaksınız!"

Belki de gerçekten böyle olacak, Allahu alem.

İsrail

Şimdi buradan gelelim İsrail'e... Adı şimdiden tarihe altın harflerle kazanmış kahramanlık destanı Aksa Tufanı'ndan beri

İsrail kan kaybediyor. Soykırım, açlık, susuzluk, yokluk, suikast ve sürgün gibi insan iradesini kırmakta rol oynayan en şiddetli silahlarla 10 aydır Gazze'ye taarruz eden Yahudi, Müslümanların savaş iradesini kırmaya muvaffak olamadı. Bu süreçte 40 bine yakın Müslümanı şehit eden İsrail, beklentisinin aksine Gazzelilerin tunçtan iradesini çelikleştirdi. Dolayısıyla bu savaşta aslında çoktan kaybetti. Hatta iddia ediyoruz ki, bu savaşla beraber bundan sonrasında kendisinin bölgedeki istikbalini de bugünden kaybetti. Öyle ya, 40 bin şehit vermiş bir millet ilk fırsatını bulduğunda seni muhakkak ki tepeleyecektir. Tahterevallı gibi aslında. Batı adamı tarafından mahvedilen Yahudi, her ne hesap kitap için olursa olsun, esasında hayatta kalabilmek için bölgeye gelmiş ve bu azimle yükselmişti. Şimdi tam tersi. Onun yapıp ettikleri dolayısıyla hayatta kalma gayesiyle Müslümanlar hareket ediyor ve daha dün taş atanlar bugün roket yağıyorlar. Bunun bir de yarını var.

Düne kadar, yani bölgede hâkimken düşmanlarını dünyanın neresinde olursa olsun bulup ortadan kaldıran İsrail ile bugün büyük bir açmazın içine düşüp, çaresizlik içinde düşmanlarına suikastlar düzenlemek zorunda kalan İsrail'in aynı şey olmadığını iyi bir şekilde anlaşılması gerekiyor. Fiilin aynı olması saiklerin ve failin aynı olduğu anlamına gelmiyor. Yaşanan her hadise bu saatten sonra Müslümanların savaşma azmine yakıt olurken, Yahudi'nin sıvışma azmine vesile teşkil edecektir. 7 Ekim tarihinde gerçekleşen Aksa Tufanı operasyonu ile Müslümanlar kazanmış ve Yahudiler kaybetmişlerdir. Kısa vadede gelişecek taktik zaferlerden hiçbirisi Gazzeli Müslümanların stratejik zaferini gögleyemez!

İran

Temmuz ayının son günü ajanslara İsmail Haniye'nin İran'da şehit ediliği haberi düştü. İran'ın yeni cumhurbaşkanının göreve başlaması ile alâkalı düzenlenen toplantıya katılan Hamas'ın siyasî büro şefi İsmail Haniye, anlaşıldığı kadarıyla, İran rejimi içinde İsrail ve Amerika ile iş tutan bir grubun bizzat kendisi yahut Mossad/CIA'e yol göstermesiyle şehadet şerbetini içti.

1980 senesinde gerçekleşen sözde "İslâm" devriminden sonra 30 sene boyunca üflenen İran'ın imaj balonu İbda'nın bin bir ikazına rağmen nispeten başarılı olmuş, ne yazık ki Anadolu'dan da kendisine sempatan devşirmişti. Bu balon Suriye'de Esad ile beraber Ehl-i Sünnet'e yönelik olarak gerçekleştirilen katliamlar ile inceldi ve Kasım Süleymanî ile başlayıp, muhtemeldir ki Cumhurbaşkanı Reisi suikastıyla devam eden ve sonunda Haniye'nin şehadetiyle neticelenen süreç itibarıyla artık infilak etmiş ve bir poşet yığınınna dönüşmüştür. Bugün İran, Müslümanlar açısından, kendi kendisini korumaktan bile aciz, nidüğü belirsiz, uzak durulması gereken bir sapkın

Müslümanlar ise nasılsa Müslümanlar ya... Yaşanan hadiselerin yakıcılığı kalplerdeki kurşundan dökme mühür eritiyor da nasır tutmuş kalplere bir türlü tesir etmiyor. "Yarım oluş"un yanlışlığı da burada ortaya çıkıyor. Hiç olmamış olan kendisine bir yol bulurken, yarım olmuş, -mış gibiler "biz zaten" diyerek, yerinde saymaya mahkûm kalıyor.

sürüsünden öte değildir. Gerçek yüzünü bütün Müslümanlara göstermek üzere sergilediği çaba dolayısıyla İran'a ne kadar teşekkür etsek, azdır.

Haniye'ye gelecek olursak, şehadeti mübarek olsun!

Ne Yapmalı?

Şu sıralar en çok işittiğimiz soru, "Gazze için ne yapabiliriz?" oluyor. Batı'da olduğu gibi elbette burada da vicdanı körelmemiş pek çok Müslüman var; fakat cereyan eden hadiselerin süratı içinde zaman zaman ne yapılması gerektiğini ne tarafa doğru yürünmesi gerektiğini kaybedebiliyorlar. Bu vesileyle sorulan soruya buradan umumî bir cevap vermiş olalım.

Türkiye'de yaşayan samimi Müslümanların Gazze için yapmaları gereken, siyasileri, bütün enstrümanları kullanmak suretiyle içinden çıkılması mümkün olmayan bir baskı altına alıp, rejim değişikliğine zorlamaktır. Mevcut haliyle kokmaz bulaşmaz bir durumda olan laik Kemalist rejimden çıkıp, Devlet-i Aliyye'nin tarih sahnesinden çekilmesiyle beraber Anadolu'dan başlayarak Ortadoğu ve İslam âleminin bozulmasıyla neticelenen sürece dur demek ve ardından bir yandan kendisi olurken diğer taraftan çevresini de öldürmek gibi zorlu bir vazifeyi üstlenmektir. Yani, Türkiye'yi tarihî misyonunu üstlenmeye zorlamaktır. 18. devleti kurmak, 17 tanesini kuranlar için hiç de müşkül değildir.

Diğer türlü, Gazze'deki aç ve susuz bir avuç inanmış adam, arkasında Amerika, İngiltere ve Avrupa bulunan Yahudiye kök söktürürken, biz burada 80 milyon nüfusu-muz ve neredeyse pek çoğuyla boy ölçüşecek maddî imkânlarımızdan utanmadan okunan çaresizlik martavallarını dinlemeye daha çok devam ederiz.

İnsan, ağlayıp sızlanmak için değil, her türlü oluş zorluğunu sıçrama taşı bilip, eşya ve hadiselerle teshir etmek üzere yaratılmıştır. Ya fitrat gereği davranıp fert planından başlayarak toplum planına dek misyonumuzu kuşanır ve devleti de misyonunu kuşanmak zorunda bırakırız yahut ağlayıp sızlanmak için daha çok bahane buluruz.

YAŞAYAN ÖLÜNÜN ROMANI

Sinvar romanında “işbirlikçiler”in karakterine ve desiselerine, İsrail iç istihbarat örgütü Şin Bet’in (ya da Şabak) Filistinli gençleri tuzağa düşürüp nasıl kendi saflarına çektiği üzerinde onlarca misal vermekte ve mücahidleri ve bu münafıkane yöntemlere maruz kalabilecek bizleri açık bir şekilde uyarmaktadır.

BARAN DEMİR

“Düşmanı; aralarında kargaşa çıkarıp sıkıntıya düşürmek tesir bakımından öldürmekten beterdir. Zira ölüm unutulur. Fitne ve kargaşa devamlı sıkıntı kaynağı olur.” Nimetullah Nahcivanî Hazretleri’nin bu sözlerindeki hikmetin tecellisini “Aksa Tufanı” operasyonundan sonra İsrail özelinde ve dünya genelinde yaşanan olaylarda müşahede ettik. Berrak bir zihin ve yüz hatlarına yansıyan keskin bir zekânın arkasında olduğu bu gaza neticesinde “Golyat’ın çocukları”nın holokost ve antisemitizm hikâyesi ile insanlığa karabulut gibi çöküp, iradelerini içdişi ettiği Yahudi şofarıyla açılan dehşetli bir yüzyılın, Gazze merkezli bir sarsıntıyla yıkılışına şahidlik ediyoruz. Hatırlatmakta fayda var ki “Çöl Fahişesi” namıyla maruf dessoras kâfir Gettrude Bell hatratında İngiltere’nin Gazze’yi işgalinden sonra Osmanlı ordusuna hücum yollarının kapanmış olduğundan bahseder. Bu tesbitin askerî ilimde sebepleri nedir bu ayrı bir inceleme konusu olsa da mekânın hususiyetinin de muhakkak önemi vardır. “Gazze” kelimesinin kök itibariyle Arapça’da “muhkem ve güçlü kale” İbranice’de de “güçlü” manalarına geldiğini görmekteyiz, ayrıca İngilizce başta olmak üzere birçok dilde “Gaza” olarak geçmektedir, ki bu da ismiyle müsemma olarak Osmanlı İmparatorluğu güneşi zeval bulduğundan beridir Filistinlilerin Gazze başta olmak üzere yüzyıldır direnişe devam ettikleriyle birlikte düşünüldüğünde hayret vericidir.

Gerçekleştirdiği büyük operasyon ile “Gaza”nın çocukları olan Hamas, şeytanî bir terör devleti olan İsrail’in şakulünü kaydırmış, iç dengelerini allak bullak etmiş; irili ufaklı, hepsi zevkinin esiri olmuş Batılı devletlerin “goyim” liderleri ile tabanı arasında yükselmekte olan bir güvensizlik/hayal kırıklığı oluşmasına ve buna bağlı olarak toplumsal huzursuzluğun artmasına vesile olmuştur. Zaten gerilla eyleminin hedeflerinden en mühimi düşmanını siyasî yönden ehlîleştirmek ve askerî gücünü sersemletmek neticesine matuftur.

Mevzumuz olan “Diken ve Karanfil” romanı ise “İsrail/Siyonist” meselesinin tarihi veçhelerini beyan ettikten sonra şuurlara alternatif verici birçok mühim eyleme odaklanmaktadır. Gözlerini hayata sürgünde, kamplarda açmış Filistinli bir çocuk olan “Ahmet”in ağzından aktarılan hikâye, gençlik çağlarına eriştiklerinde Ahmet’in amcaoğlu İbrahim, Ahmet’in ağabeyleri Mehmud ve Hasan ve ayrıca komşularının çocukları olan onlarca gencin verdikleri mücadeleleri anlatan bir gazavatnameye dönüşmektedir. Roman’ın yazarı, Hamas’ın Gazze şefi İbrahim Yahya Sinvar, Yahudiler ile verdikleri savaşın sebebini şu sözlerle özetlemektedir:

“O andan itibaren bu kavganın, bu savaşın daha önce kavramadığımız, bir şuur olarak taşıdığımız anlamından öte bambaşka bir boyutu olduğunu çok iyi anlamıştık. Bu, sırf bir toprak, salt bu topraklardan kovulmuş bir halkın haklı savaşı değildi. Bu, bir akide ve din savaşıydı.”

Bu cümleler İslâm’ı referans almayan her hareketin zaman içerisinde müstevli

katillerle uzlaşacağına veya onlara benzeceklerine de işaret etmektedir. Ahmet’in büyük ağabeyi, Mısır’da mühendislik eğitimi almış olan FKÖ militanı Mahmud’un düşünceleri ise Yahya Sinvar’ın yukarıdaki düşüncelerinin bir ispatıdır. Oslo Barış Anlaşması henüz görüşme aşamasındayken, bir gün çay faslında İbrahim ve Hasan bu görüşmelerin, yıllardır verilen mücadeleyi bitirmeye, olgunlaşmayan meyvelerini toplamaya matuf olduğunu dillendirdiklerinde Mahmud, görüşmelerin uluslararası camiada tanınmış bir Filistin Devleti’nin kurulmasıyla sonuçlanacağını söyleyerek anlaşmayı savunmuş, bunun karşılığında İsrail ile müstakbel Filistin otoritesinin ortak asayiş operasyonları düzenlemesinden bahseden maddeyi hatırlatan ve bunun cihada ve intifadaya karşı bir ihanet olduğunu vurgulayan İbrahim’e ise bu durumun geçici bir süreliğine kabul edilebilir olduğu, asıl maksadın “bağımsız” bir Filistin Devleti’nin kurulması olduğu şeklinde yanıt vermiş, Hasan ise Kur’an-ı Kerim’den alıntı yaparak kâfirlerin, hususen Yahudilerin asla sözlerinde durmayacakları cevabını verir. Nitekim romanın ilerleyen safhalarında İsrail’in İslâmcı örgütler başta olmak üzere direnişin birçok grubundan risk olarak gördüğü gençleri tutuklayarak işkenceden geçirdiğine, yeri geldiğinde Filistin otoritesini avcı köpeği gibi kullanıp gençleri gözaltına almaları için baskılarda ve suçlamalarda bulunduğu şahitlik ediyoruz. İbrahim, İsrail’in Gazze’yi zaten mücahidlerin bıçakları altında lime lime terk edeceğini, fakat ne hikmetse milliyetçilerin bir anda zuhur edip anlaşma fikrini ortaya atarak uçurumdan düşmesi mukadder olan hasma rahat inebilmesi adı-

na merdiven uzattığından yakındır. Romanda dikkat çeken önemli bir husus ise eşcinsel Ebu Ammar'ın (Arafat) açıktan tahkir edilmesidir, bu da Filistinlileri birleştirici bir güç olduğu için siyaseten takınılmış bir tavır diye düşünülebilir.

“Bir genç, otobüs durağında bekleyen yolculara bıçaklı saldırıda bulunmuş, dört tanesini öldürmüştü. Bir diğeri, elindeki satırla okuldan çıkan öğrencilere saldırarak birini öldürmüş ve birkaçını da yaralamıştı. Bu tür eylemler üç kere, dört kere, onlarca kere tekrarlanıyordu artık. Sonunda İsraili siyasetçiler, askeri güvenliğin sorumluları “Bıçaklar Savaşı”ndan söz eder olmuşlardı. 1948 felaketi ve 1967 yenilgisini yaşayan ve büyüklerinden dinleyen çocuklar, iradesi çeliktan kavi, cesaretleri aslandan dahi fazla delikanlılara dönüşmüş “Kendinden zuhur” diyalektiği hikmetince 1948 senesinde işgal edilmiş topraklar da dâhil olmak üzere Gazze ve Batı Şeria’da Yahudi avına başlamışlardır. Burada, “1948 yılında işgal edilmiş topraklar”dan kasıt İsrail diye bildiğimiz terör organizasyonudur. Sinvar, romanında İsrail ismini zarurî birkaç yer dışında kullanmayarak bahsi geçen tamlamayı kullanmaya özen göstermiştir. Şehir isimlerinin orijinallerinden ödün vermeyerek evvela zihni işgale karşı kılıç çekmiştir; mesela Aşkelon yerine Askalan... Hacı Emin el-Hüseynî’nin liderliğindeki Filistin Kurtuluş Ordusu’nun çökmesinden sonra (ki yazar bu durumun FKO’nun siyasî kanadının olmamasına, sadece askerî bir yapı olmasına bağlar) başarılı veya başarısız birçok eylem gerçekleştiren el-Fetih ve FHKC’nin Siyonistler karşısında sönük kaldığı dönemlerde, ideolojik formasyonunu tamamlamış gençlerin, yani Şeyh Ahmed’in rahle-i tedrisinden geçen mücahidlerin gerçekleştirdikleri eylemler art arda tasvir edilmektedir. “Her gün Yahudilerden birkaçı öldürülüyordu. Bu eylemleri gerçekleştiren sonunda şehid düşen gençlerin, onlarca yıldır çektikleri zulüm ve işkenceler karşısında dünyanın vicdanının uyanmasını bekleyecek vakitleri yoktu.” Araçla kalabalığın arasına dalmadan, bıçakla işgâli boğazlamaya, bombalı istişhad eylemlerinden silahlı pusulara kadar birçok şehir gerillası taktiklerini görmekteyiz.

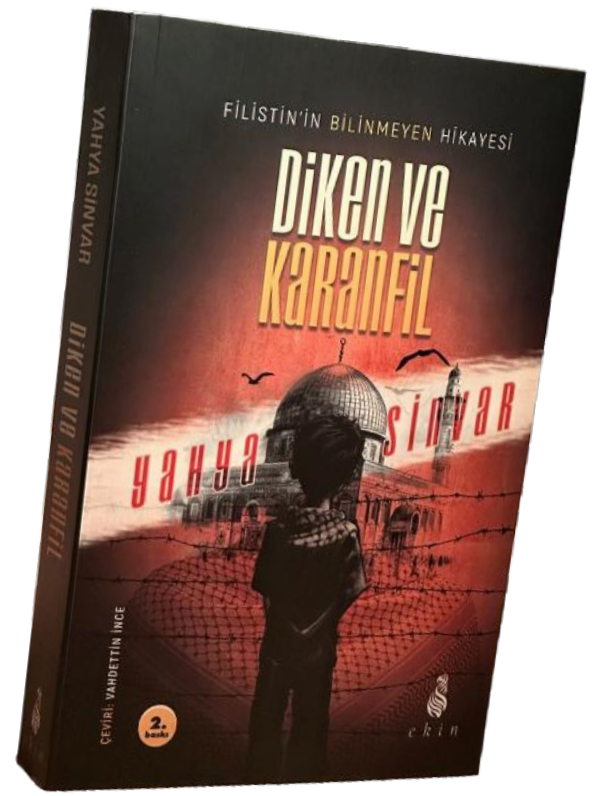
Sinvar romanında “işbirlikçiler”in karakterine ve desiselerine, İsrail iç istihbarat örgütü Şin Bet’in (ya da Şabak) Filistinli gençleri tuzağa düşürüp nasıl kendi saflarına çektiği üzerinde onlarca misal vermekte ve mücahidleri ve bu münafıkane yöntemlere maruz kalabilecek bizleri açık bir şekilde uyarmaktadır. Tehditten toplumdan dışlamaya, kol bacak kırmadan kurşunlamaya kadar işbirlikçilerle verilen mücadeleleri de romanda okumaktayız. Biyografisinden bildiğimiz kadarıyla İslâmî Cihad Hareketi’nin (Hamas) istihbarî faaliyetlerini idare eden “el-Mecd” örgütünün kurucularından olan Sinvar romanında İbrahim karakteri üzerinden Şin Bet ve kuyrukçuları ile verilen

espionaj savaşına birçok örnek vermiştir. İbrahim kuklaları egale etmeye ilk önce goyimleşmiş öz abisi Hasan ile başlar. İşbirlikçi hainlerin imha edilmesi, kimi zaman ulu orta yerde kurşunlanması, meydanlarda cesetlerinin ibret-i alem olsun diye sallandırılması, leşlerinin çöplüğe atılması zaman zaman toplum nezdinde huzursuzluğa yol açsa da, Sinvar bu huzursuzluk psikolojisinin nasıl idare edileceğinin reçetesini de sunmaktadır. Bu sebeple çoğu zaman kedi avına odaklanır gibi hainler sabırla takip edilmiş, iş üzerindeyken basılmış ve infazların meşruiyeti halka ispatlanmıştır. Yeri gelmişken değinmekte fayda var; bir harekette “hain” avının çoğalması ve fütursuzca yapılan “işbirlikçi” ilanı ve bunların infazı, o hareketin sızma yediğinin en büyük delilidir. Böylelikle hareket halk nezdinde güvenilirliğini yitirir ve hareketin işe yarar kadrosu tasfiye edilerek yerine kullanışlı aptallar gelir veya getirilir.

Yahya İbrahim Sinvar kurguladığı İbrahim karakteri özelinde ketumiyetin hayatî önemini vurgulamaktadır. Ona göre dava adamı ciddi olmalı ve özellikle Kumandan Salih Mirzabeyoğlu’nun formüle ettiği şekilde “fikirden müphem, aksiyonda açık” olmalıdır. İbrahim, planladığı suikastleri, düşmana dair edindiği sırları çocukluk arkadaşı ve amcaoğlu olan Ahmet’ten dahi belli bir süreye kadar saklamıştır. Sır tutma ve ketumluğun önemini küresel cihadın ideologlarından Ebu Musab es-Surî’nin gerilla mücadelesi ve istihbarî faaliyetler üzerine verdiği derslerin kapsamlı bir derlemesi ve tercümesi olan “Mustazafların Savaşı” eserinde gerçek örnekleriyle görmekteyiz. Uzun lafın kısısı 7 Ekim Operasyonu neticesinde görmüş olduk ki, Hamas, kâfirlerin Allah mesabesinde gördüğü İsrail istihbaratını “şafakta bastı ve yatakta astı!”

Romanda önemli birtakım siyasî tesbitleri de görmekteyiz, mesela günümüze spot tutan şu cümleler gibi: “İbrahim: ‘Ayağı-mızla boyunlarına basmadığımız, direnişin tüfekleri onları ekin gibi biçmediği sürece Yahudilerin bize bir şey vermeleri mümkün değildir. ‘Mahmud bağırdı: ‘Ne diyorsun be adam! Eğer hesabı böyle yapıyorsan bilmen gerekir ki İsrail, dakikalar içerisinde bizi yok edecek güce sahiptir.’ İbrahim gülerek devam etti: ‘O halde niye yapmıyor? Güç dengesi sadece askerî güç ve maddî imkân demek değildir Mahmud! İsrail, bizim arkamızda Arap ve İslâm âleminin olduğunu çok iyi biliyor. Evet, Arap ve İslâm âlemi şuan dağınıktır ama eğer İsrail bize karşı orantısız, abartılı güç kullanacak olursa dünyanın dengeleri altüst olur. İsrail bizi ezemez. Yok edemez. O varlığının çok yönlü ve karmaşık dengelere mahkûm olduğunu bilir. Bu dengelerden birinin bozulması durumunda o da ezilip yok olacaktır.’”

Filistin halkının mensuplarından olan Bedeviler, Dürzîler ve Çerkezlerin işgal or-

dusunda görev almalarının direnişçilerin moralini bozduğunu, direnişçilerin mermilerine hedef olan çoğu işgal kuvvetinin Yahudiler değil de bunlar olduğundan esefle bahsedildiğini, onların, özellikle Bedevilerin safının direnişçilerin safı olması gerektiğini romanda okumaktayız. Fakat romanın ana karakterlerinden olan İbrahim nihayetinde işgalcilerin üniformasını giyen herkesin direnişin kurşunlarına hedef olacağını da özellikle vurgulamaktadır. Yahya Sinvar’ın “Diken ve Karanfil”de değindiği önemli bir konu ise işgal aygıtının ekonomik hedeflerini gerçekleştirmek adına yeterli iş gücüne sahip olmaması sebebiyle, kamplarda perişanlığa boğduğu Filistinlileri mecburen istihdam ettiğidir. Mücahidler, İsrail’e çalışmaya giden işçilerin otobüslerini defalarca sabote etmiş ve ellerinden geldikince Filistinlilerin İsrail’de çalışmalarının Siyonist terör aygıtını kalkındıracağını anlatmışlardır.

Diken ve Karanfil romanı hakkında göz gezdirdiğimiz birtakım yerli ve yabancı değerlendirme yazılarında romanın edebî yönünün çok zayıf olduğu vurgulanmış, lâkin biz buna katılmıyoruz; çünkü bu eserin Hamas’ın ideolojisinin özünü veren, düşmanın mekrini izhar eden bir propaganda ve ideolojik ders kitabı olduğunu baştan kabul edersek, böyle bir eser için “Diken ve Karanfil”in edebî yönünün, acıyı tatlıya bulayarak vermede başarılı olduğunu görürüz. Bu yazıyı yazarken Hamas siyasî büro şefinin şehadet haberini almış bulunmaktayız, Müntakim olan Allah bizi intikamına memur eylesin; yazımızı romanda bulduğumuz şu şiir ile bitirelim:

“Hangi gün ölümden kaçayım ki,

Takdir edilmediği gün mü, yoksa takdir edildiği gün mü?

Takdir edilmediği gün korkmama gerek yok ölümden.

Takdir edilmiş günde ise tedbirin faydası olmaz”

SABAHLARI AKIN EDENLER!..

HANDAN ÖZDUYGU

Hayati yaşarken bir yerlerde, herhangisi bir zamanda ve halde, Kur'an'ı Kerim'deki ayeti kerimelerden biriyle, kalb buluşuyor bir şekilde, birbirine kilitleniyor, daldıkça dalmak istiyor insan manasının derinlerine... Adiyat Suresi ile böyle bir yakınlık yaşıyoruz bu aralar. Daha önceleri de okuduğum zaman ifadeler dikkatimi çekti, lakin şimdiki bakış açısı başka... Fiilin içindeyken ayetler anlamını buldu sanki...

Sure-i celilenin ilk ayetlerini hatırlayacak olursak:

*Yemin olsun nefes nefese koşanlara
Çakarak ateş çıkaranlara yemin olsun...
Sabahları akın edenlere yemin olsun...
Şahlanarak tozla iz bırakanlara ya da tozu
dumana katanlara yemin olsun...*

Fiilin içindeyken ayetler anlamını buldu sanki derken, cuma günleri sabah namazını Ayasofya Kebir Camii'nde kılmak ve özellikle sabah ezanını yolda kaçırmadan orada dinlemek, bunu temin etmek, vakti yakalamak orada hazır olma gayretini kask ediyorum. Bu durum gayri ihtiyari gönlüme Adiyat Suresini düşürüyor, dilim onu terennüm ediyor. Ayrıca vasil olduğum zaman seher vaktinin o bambaşka letafeti, Ayasofya Kebir Camii'nin insanın gözünü alamadığı haşmeti, tarihin, geçmişin, buğusu insana çok başka hisler yaşıyor.

Henüz gecenin karanlığında, tatlı bir telaş ile mescitlere doğru nefesler ve adımlar sıklaştığında, sure-i celilenin ayetleri adeta atmosferi kaplıyor, aleme tecelli ediyor. Seher vaktini yaşayan tüm coğrafyalarda, iman erleri, dillerinde zikirler, tesbihatlarla bu manzaranın parçaları gibiler. Adiyat Suresi'nde sanki, sabah namazına yetişmek üzere, nefes nefese yürüyerek gidenleri ve araçlarının motorlarını çalıştırıp, farlarını yakarak, camilere akın edenleri, gayretleri, yönelişleri ve dillerindeki zikirlerle uyuyan alemleri uyandıranları tasvir ediyor gibi...

Allahu Subhanehu ve Teala'nın yemin ettiği, nefes nefese koşan, başka bir ifadeyle koşukça koşan, sabah akıncıları namaza koşanlar olmalı demek istiyor insan ister istemez. Seher vakitleri mescitlere doğru atılan adımların ritmini yıllar evvel ilk olarak Medine-i Münevver'de fark etmiştim. Sanırım haremi şerife ilk gittiğim yıllardı. Hareme çok yakın otellerin yüksek katlarından birinde kalıyordum. Odamın penceresinden Mescidi Nebeviye çıkan birkaç yolu yukarıdan görebiliyordum. Tüm namaz vakitlerinde elbet, lakin sabah namazı vakti genelde sessizlik hâkim olduğu için çok daha etkileyici bir tablo ortaya çıkıyordu. Tüm sokaklar ve caddelerden genelde bembeyaz giyimli hacılar akın akın, namaz için secde için, Mescide gidiyorlar, çoğunluğun ayağında terliklerin her adımda çıkardığı ses adeta bir senfoni gibi aleme yayılıyor, görüntüsü ayrı, sesi ayrı, çok tesir edici manzaradan etkilenmemek elbette mümkün değil.

Müfessirler sure ile ilgili açıklamalarında

İbn Abbas'tan şu rivayete yer veriyor:

Hicride oturduğum bir sırada, bir adam bana gelerek "Ant olsun koşukça koşanlara" ifadesinin manasını sordu. Ben ona Allah yolunda savaşanların atları olduğunu söyledim. Adam benim yanımdan kalkarak, az ileride Zemzem'de su içmekte olan Hz. Ali'ye, aynı ayeti kerimeyi sordu. Hz. Ali, bu soruyu benden önce kimseye sordun mu? Dedi. Adam'da evet İbn Abbas'a sordum "Allah yolunda savaşan atlar" olduğunu söyledi. Hz. Ali "git onu bana çağır" dedi. Abbas'la birlikte yanına vardığımızda Hz. Ali ona: "Bilmediğin konularda halka fetva mı veriyorsun. İslam'da ilk gaza Bedir gazası idi ve sadece biri Zübeyir'in biri Mikdad'ın olmak üzere sadece iki atımız vardı. O zaman koşukça koşanlar, nefes nefese koşanlar, Arafat'tan Müzdelife'ye, Müzdelife'den Mina'ya giden hacılardır" dedi ve ben kendi sözümünden vazgeçip, Hz. Ali'nin görüşüne rücu ettim.

Müfessirler bu rivayete istinaden, bu iki görüş etrafında birleşmeler de anılan bir diğer rivayet, Efendimiz Aleyhisselam'ın Kinane oğullarına gönderdiği müfrezeden uzun süre haber alınamaması üzerine, bu sure ile onların sağlık haberlerinin verildiği görüşüdür. Böyleyken Elmalı Tefsiri, surenin ilk ayetlerinin "fa"larla geldiği düşünülürse ayetlerin sadece o zamanı kask etmediği görüşüne yer veriliyor. Bu durumda, söz konusu ayetler, tüm zamanlarda, Allah yolunda olan tüm hareketleri kapsamaktadır.

GLOBAL ÇÖPLÜK

Gazze’de yaşanan Müslüman katliamı karşısında, Amerika ve Avrupa’daki toplumlar vicdanî olarak Müslüman milletlere nazaran neticelere ulaştırıcı aksiyonda bulundular, İsrail karşıtı protestolarıyla her iki kıtanın da siyasetini sarsmasını bildiler, binlerce kişilik topluluklarla hareketlendiler, protesto ettiler. Bizler de güneşin Batı’dan doğuşuna gebe olan bu hadiseleri “maşeri vicdan” başlığı altında topladık.

● Filistin’e destek veren protestocular, Netanyahu’yu ve terörist İsrail yönetiminin Gazze’deki saldırılarını protesto etti. Devam eden gösterilerde çok sayıda kişi gözaltına alındı.

● Netanyahu konuştuğu esnada, ABD Temsilciler Meclisi’nin Müslüman üyesi Rashida Tlaib, üzerinde “Savaş suçlusu” yazan dövizi kameralara gösterdi.

● İşgalci İsrail’in Başbakanı katil Bin-yamin Netanyahu’nun ABD Kongresine hitap etmek üzere geldiği Washington’da kaldığı otele lazerle “Aranıyor, savaş suçlusu Netanyahu’yu tutuklayın”

yazısı yansıtıldı.

● Danimarka’nın başkenti Kopenhag ve Aarhus’ta düzenlenen iki mitinge yüzlerce kişi katılarak, İsrail’in Gazze’ye yönelik katliamın sona ermesi çağrısında bulundu.

● Finlandiya’nın başkenti Helsinki’de İsrail saldırılarını protesto etmek amacıyla Filistin yanlısı bisiklet mitingi düzenlendi.

● Almanya’nın Salzgitter şehrinde Gazze’deki saldırıların durdurulması talebiyle gösteri düzenlendi.

● İsveç’in Helsingborg ve Uppsala kentlerinde düzenlenen yürüyüşlerde, İsrail’in Gazze’ye yönelik saldırıları kınandı.

● İngiltere’deki Filistin yanlısı protestocular, İsrail’in Gazze’ye düzenlediği saldırının ardından hükümetin bu ülkeye silah satışını yasaklaması için kampanya yürütüyor.

● Filistin destekçisi göstericiler Washington’da bir araya geldi, “Özgür, özgür

Filistin” sloganları attı, Kongre Binası’na doğru yürürken bir kukla yaktı ve polisle çatıştı. Union Station’ın dışında protestocular Amerikan bayraklarını indirip yerine Filistin bayrakları astılar, kalabalıktan büyük alkışlar geldi.

● Malavi Anayasa Mahkemesi, 28 Haziran’da eşcinsel ilişkiyi suç sayan ceza yasasına karşı yapılan yasal itirazı reddetti.

● 2024 Paris Olimpiyatları’na ev sahipliği yapan Fransa’da, İsrail ile Paraguay’ın karşı karşıya geldiği futbol müsabakasında Filistin destekçileri İsrail’i protesto etmek için pankart açtı. Destekçilere ‘Yahudi karşıtı’ oldukları gerekçesiyle soruşturma açıldı.

BATI'NIN RUH İFLASININ TABLOSU

Küresel güçlerin desteği ile fonlanan LGBT sapkınlığı son olarak Paris 2024 Olimpiyat Oyunları açılış töreninde gösterildi. Tüm dünyaya servis edilen canlı yayın görüntülerinde kırmızı halıda bir grup sapkınların rezil bir şekilde yürüyüş yaptığı görüldü.

Olimpiyatların simgesi meşaleyi taşıyanlar arasında sapkınlar yer aldı.

Kendilerini 'drag queen' olarak tanıtan Miss Martini, Nicky Doll ve Míxima Gesté gibi isimler, meşale taşıdı.

Olimpiyat açılışındaki mide bulandırıcı görüntüler bununla da kalmadı. 9-10 yaşlarındaki küçük bir kız çocuğu da LGBT defilesine alet edildi.

Fransa, Müslüman Fransız koşucu Sylla'nın Paris Olimpiyatları açılış törenine başörtüsü ile katılmasına izin vermemiştir.

Fransa Olimpiyat Komitesi, açılış törenine katılmasına şapka takması şartıyla izin verdiğini belirtmişti.

Sporcu Sylla, sosyal medya hesabından zorunlu teklifi kabul ettiğini duyurmuştu.

Fransa Spor Bakanı Oudea-Castera 24 Eylül 2023'te Paris Olimpiyat Oyunları'nda "katı bir laiklik" rejimi uygulanmasından yana olduklarını belirtmişti.

Sahtelik, çirkinlik, sapkınlık!

Tam da Gazze'deki akıncı milletin direnişiyle yaptığı telkin dolayısıyla Batılı

milletler yüzünü İslam'a doğru çevirmeye başlamışken, sapık adam Batı, iflasını ilan etmek suretiyle, insan olmak haysiyetini yitirmemiş olan herkese tutunacak son ve tek dalın İslam olduğunu alenen deklare etmiş oldu.

Batı dünyasından tepkiler

Robert Carter:

"Hıristiyanlık tam bir şakaya dönüştü. Gülünç bir durum. Bu başarısız inançtan vazgeçip İslam'ı kabul etmemin nedenlerinden biri de budur. Aileyi koruyan, kadınları onurlandıran ve ucubelerin "reform" çağrılarına direnen bir din." "Avrupalılara İslam'ın bir tehdit olduğu ve Batı toplumunu yok etmek istediği söyleniyor. Gerçek şu ki, bu laik, din karşıtı ucube şov ideolojileri Batı kültürüne yönelik gerçek tehdittir. İslam belki de Hıristiyanlığın bir zamanlar savunduğu değerleri korumamız için sahip olduğumuz son şanstır. Yalanlara inanmayın. İslam'ı öğrenin ve dünyayı kurtarın."

Avrupa Parlamentosu Fransız Üyesi Marion Maréchal:

"Paris2024 törenini izleyen ve Son Akşam Yemeği'nin bu travesti parodisi kar-

şısında hakarete uğrayan dünyadaki tüm Hıristiyanlar, şunu bilin ki konuşan Fransa değil, her türlü provokasyona hazır sol bir azınlıktır. #notinmyname Son Akşam Yemeği'nin bu travesti parodisini izleyen #cérémoniedouverture ve bu parodiyi hakarete uğramış hisseden dünyadaki tüm Hıristiyanlar, konuşanın Fransa değil, her türlü provokasyona hazır solcu bir azınlık olduğunu bilin."

Juliette Briens:

"İçtenlikle vatansever bir Fransız olarak bu ucube gösterisinden ayrışıyorum ve sizden özür diliyorum dünya."

The Peoples:

"Olimpiyat organizatörleri, "Son Akşam Yemeği"nin hiper-s*kselleştirilmiş yorumlarına bir "çocuk" eklemeye karar verdiler; bu, iş dünyası ve politikacılar da dahil olmak üzere devletten etkilenen medyanın dini ve dini etkilemek için bu tür araçları nasıl kullandığını gösteriyor. İşte sosyal değerler."

Ignacio Pidal:

"Teşekkür ederim Fransa. Bu dünyada

yanlış olan her şeyi gösterdiğin için. Umarım bu seni uyandırır, bu bir şaka değil. Çocuklarınızı nasıl bir dünyada bırakacağımızı düşünün. Eğer sporculardan biri olsaydım protesto için olimpiyatlardan çekilirdim.”

Luciana Andrade Cunha:

“Paris 2024’te Hristiyan inancına saldırı düzenlendi. Fransa’nın yıkımdan ve İslam’a tamamen teslim olmaktan bir adım uzakta olması şaşırtıcı değil. Tanrıyla oynamazsan eli ağırlaşır.”

Freethinker:

Yüzüne tokat at! Hristiyanlar, İslamcılar, her şeye kadir olana inanan herkes! Birleşelim! Şeytanilere karşı birlikteyiz. Biraz ışık yayalım! #Paris2024 #Christenen #ISLAM

Sara:

“Neden normal insanlar gibi yaşayamıyorsunuz? Erkekten kadına dönüşümden sonra ne olacak? İnsandan hayvana mı dönüşüyorsunuz? Hristiyanlık ve İslam’da sadece erkek ve kadın vardır. Hamile kalamadığın için soyu tükenen hayvanlar gibi neslin tükenecek.”

Pelham:

“Thomas Jolly, İsa (Son Akşam Yemeği) ile alay eden adamdır... 42 yaşındaki Eşcinsel Yahudi, Hristiyanlıkla dalga geçmek için dünyanın en büyük platformunu kullandı ve bu, tarihin en kötü açılış töreni olarak etiketlendi.”

Rania:

“Macron’un İslam’ın yanı sıra Hristiyanlıkla da sorunu

olduğu açık. Neden biliyor musun? Aslında Siyonizmin bütün dinlerle sorunu var. Fransa/ Olimpiyatlar”

Dr. Habib El Molla:

“İsa’nın Son Akşam Yemeği’nin ardından Paris Olimpiyatları’nı çevreleyen uluslararası kargaşa, açılış töreninde trans bireyler tarafından pedofili referansı somutlaştırıldı. Kendi pisliklerini dünyaya empoze etmeye çalışıyorlar. Gerçek gerçek olarak kalır ve batıl batıl olarak kalır.”

Lord Bebo:

“Cesur adamlar Fransa sahillerinde öldü... bunun için.”

Andrew Tate: “Bu Olimpiyat açılışına gerçekten öfkelenim. Bu şeytani pisliklerin kesinlikle saygısı yok. Bizimle çok açık bir şekilde dalga geçiyorlar. Millet ne zaman uyanacak?”

Nat:

“Bir Fransız kadın olarak bundan çok utanıyorum #OpeningCeremony ve hepinizi bu iğrenç komediye maruz bıraktığım için tüm dünyadan özür dilemek istiyorum. Bizden nefret etmeyin, biz değiliz, metropolün seçkinleri uyanmış - her şeyi mahvediyorlar”

Vincent Oshana:

“Olimpiyatların açılış töreninde “Son Akşam Yemeği”ni travestilerle, eşcinsel bir Şirin’le ve sırf eğlence olsun diye oraya serpiştirilmiş birkaç çocukla yeniden yaratarak İsa ile alay edildi. Açıkça açık pagan, şeytani sembolizm. Bir de bize komplo teorisyeni diyorlar.”

SADDAM HÜSEYİN'E BENZETİLMEK ZÜL DEĞİL ŞEREFTİR

Cumhurbaşkanı Erdoğan, Gazze işgalinin 10’uncu ayında Rize’de bir toplantıda yaptığı konuşmada İsrail’i kastederek, “Biz nasıl Karabağ’a girdiysek, nasıl Libya’ya girdiysek, bunun benzerini aynen onlara da yaparız.” demişti.

İsrail Dışişleri Bakanı Yisrael Katz ise, sosyal medya hesabından yaptığı açıklamada, Cumhurbaşkanı Erdoğan’ın açıklamalarını eleştirerek, “Erdoğan, Saddam Hüseyin’in izinden gidiyor ve İsrail’e saldırı tehdidinde bulunuyor. Orada ne olduğunu ve nasıl bittiğini bir hatırlatalım.” ifadelerini kullanmıştı.

Yapılan tartışmalardan anlaşılıyor ki, İsrail’in şehit Saddam Hüseyin benzetmesi burada birilerinin zoruna gitmiş bulunuyor. Filistin’de senelerce süren ve herkesin seyirci kaldığı Siyonist işgal karşısında, İsrail’e saldırı gerçekleştirmiş Saddam Hüseyin’den başka Müslüman lider yoktu. Bununla beraber Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği’nin yıkılmasından sonra bütün dünyayı kendi mutlak hegemonyası altına almak üzere harekete geçen Yahudi-Anglosakson emperyalistlere ve onların dünya düzenine meydan okumuş yine Saddam Hüseyin’den başka değil Müslüman, lider yoktu.

Kumandan Salih Mirza-beyoğlu bu durumu değerlendiren, “Saddam dünya emperyalist arabasının

bir tekerini söktü” demişti. Hakikaten de öyle oldu. Irak’ı işgal ettiler, Saddam Hüseyin’i de şehit ettiler ama karşılaştıkları meydan okuma karşısında giriştikleri hiçbir işten başarı kazanamayıp, kaybeden hep emperyalistler oldu. O günün dünyasında tek süper güç olarak kalan Amerika’dan, bugün mahallî güçler ara-

sında denge tesis edip, zıtlıklar üreterek ayakta kalmaya çalışan Amerika’ya geldik. Saddam Hüseyin şehit olup kazanırken, emperyalistler o günden bugüne sürekli olarak kaybettiler, kaybediyorlar ve kaybedecekler.

İktidarının ilk yıllarında hataları olmuş olsa bile, 1991 Körfez Savaşı ve 2003 Irak işgalinde Amerika’dan Yeni Zelanda’ya, İngiltere’den Avustralya ve Polonya’ya dek 30’dan fazla ülkeden müteşekkil kâfir ittifakına karşı cihad etmiş ve sonunda şehit olmuş Saddam Hüseyin’e benzetilmek; ancak Irak-İran savaşında İsrail’den silah, mühimmat, istihbarat ve hava desteği alan Şiilerin zoruna gider. Bir Müslüman için Saddam Hüseyin’e benzetilmek şereftir!

NOTLARIM -IV-

Son yıllarda sinema, tiyatro, müzikle bütün dünyaya salgın halde Lut kavminin sapıklığı zerkediliyor. Her filme, her hadiseye masumiyet perdesi altında bu sapıklar örnek insanlar olarak sunuluyor. Bu sunumları yapanlar ödüllendirilirken, yapmayanlar geri plana atılıp, boykot yiyorlar. Kendilerinden olmayanları yaşatmıyorlar.

BAHATTİN YEŞİLOĞLU

Olimpiyat

Fransa'da 2024 Olimpiyatları açılışı LGBT propagandasına sahne oldu. Kadim Yunan anlayışının mitolojik varlıkları kullanılarak Hristiyanlık tahkir edildi. Tahkir edilen, aşağılanan aslında bütün dinlerdi. Olimpiyat vesilesi ile insanlığın gideceği yol haritası gösteriliyordu. 19. Yüzyıl Aydınlanma Felsefesi kafasını vura vura insanlığa birçok acılar yaşata yaşata bu anlayışa gelmişti. Neydi bu anlayış? "Cinsiyetçi yaklaşma son verelim. Akışkan bir dünyada insan kendi yolunu bulsun." Adeta bütün insanlığa şunu haykırdılar. "İnsanlığa son darbeyi vuracağız." Daha önce mülkiyetin yanlış kullanımı sonucu sömürü düzenini gören Marksizm mülkiyete son verip sınıfsız bir toplum meydana getirmek istemişti. Sınıfsız bir toplum ile eşitlikçi bir anlayışa kavuşulacak bütün insanlık özgürlüğe kavuşacaktı. Cilalı laflar ile insanlığı kolay avlayıcı basitliği ile Marksizm insanlığa çok acı çekti. Halkların kardeşliği derken milyonlarca halkları öldürdü. Bilenle bilmeyenin olduğu yere hiç sınıfsız bir toplum olur mu? Sınıfsız toplum ideali tek düze, renksiz ve kokusuz bir toplumdur. Fert ve cemiyet zıtlığında

zıtlar arası ahenk ve birliği sağlamaktan aciz sır idrakinden yoksun maddeci bir anlayıştı. Ferdi yok ediyor, cemiyeti esas alıyordu. Cemiyet uğruna ferdi öldürüyordu. Evet, olimpiyat deyip geçmeyin, bütün dünyanın izlediği bir arena. Milyonların takip ettiği bir yarışmalar, daha doğrusu milletlerin savaşı daha inceltirilmiş halde yaptığı mücadele sahası. Son yıllarda sinema, tiyatro, müzikle bütün dünyaya salgın halde Lut kavminin sapıklığı zerkediliyor. Her filme, her hadiseye masumiyet perdesi altında bu sapıklar örnek insanlar olarak sunuluyor. Bu sunumları yapanlar ödüllendirilirken, yapmayanlar geri plana atılıp, boykot yiyorlar. Kendilerinden olmayanları yaşatmıyorlar. Bakmayın öyle özgürlükçü olduklarına. Her geçen gün çoğalıyorlar CHP, DEM birçok dernek ve oluşum destekçileri. Piyasaya yüzlerce kitap basmışlar. Dünya görüşleriyle dolu dolu geliyorlar. Yahudi-deccal tayfasının gücünü arkalarına alarak ilerliyorlar. Her yaptıkları bilinçli, ölçülü. Her adımları yeni bir yer daha fethetmek! Biz İslamcılar gibi değiller. Biz ne yaptık? Başörtüsü serbest olunca tamam dedik, arzu ve isteklerimiz bitti. Sistemin nefsi ayartıcı şeylerine teslim olduk. Sonra İslam devleti derdimiz olmadı, şeriatın tatbikinden vazgeçtik. Ve halimiz ortada. Bunlar böyle değil. Kaleleri ala ala, bizi yaşatmayacaklar. Gücü aldıklarında başımıza

Lut peygamberin başına gelen gelecek. Evimizdeki misafirleri zorla almaya çalışarak sapıklıklarını yapmaya çalışacaklar. Olimpiyat açılışı, sakallı kadınlar ve etekli erkekler görüntüleriyle dolu. "Cinsiyet yok, her şey karışmalı, hiçbir düzen kalmamalı" anlayışı hakim. Yeni insanlık modeli Zeus'un mayasında kurulmalı. Bütün bunları yapmak için mana planında sakallı kadın ve etek giymiş insan modelinden kurtulmalıyız. Sistemin yer tayin ettiği yerde hareket eden sistem karşısında alternatif bir model ortaya koymayan siyasi arenada boy gösteren herkes sakallı kadın ve etek giymiş erkeklerdir. Bunlardan kurtulursak bunun dışında ehil insanlar davamızı temsil ederlerse başarılı oluruz. Bundan sonrası fiziki planda sakallı kadın ve etek giymiş kadından kurtulmak bizim için an meselesidir.

Baba olalım

Bir psikolog çoktandır içimizde birikmiş düşünceleri ifade ediyor. Babalara sesleniyor. Özellikle erkek çocuğu olan babalara sesleniyor. Babalar, erkek çocuklarınızla ilgilenin. İlgilenmezseniz eğer, ileride evlendiremezseniz. Erkek çocuklarınızda cinsiyet problemi yaşatırsınız, diyor. Hele ki bu durum, işe giden anne-baba olunca daha bir önem arz ediyor. Erkek çocuk babayla

ünsiyet kuramıyor. Erkek çocuğu evde anne ile baş başa. Anaokulunda, Kur'an Kursu'nda kadın öğretmenle. Kadın beden eğitimi öğretmeni. Kadın müzik öğretmeni. Erkeğin etrafı belli bir yaşa gelene kadar adeta kadınlarla çevrilmiş. Peki erkek, erkek modelini nereden alacak? Evet, karma eğitim bir zehirdir. Çünkü bu eğitim sisteminde erkek kadınsılaşıyor, kadın ise erkekleşiyor. Yetiştiricilik özellikleri kalmadı erkeğin. Şimdi babalar var ama yok hükmünde. Baba rolünü oynamayınca kadın gibi, zayıf erkekler yetişiyor. Çocuklarda bir sorun çıktığında ise batı patentli psikologlara gidiliyor.

Çağdaş ve laik kesimin savunduğu karma eğitim, İslam'a karşı bir tavır ve Batı'nın dayattığı bir sistem. Batı'da bile başarılı yatılı ve karma eğitimsiz okullar var. Ama bizde sistem bir türlü değişmiyor.

Erkek, erkek gibi, kız, kız gibi yetiştirilmiyor. Şahsiyet kazandırılmıyor. Öğretmenler işini hakkıyla yapmıyor. Çocuklara ne katması gerektiğini, nasıl şuurlandırması gerektiğinin şuurunda değil. Cinsiyetleri bozucu biçimde Batı tandanslı öğretim uyguluyorlar. İnsanların şer'i ölçüleri çiğneyerek birbirleriyle yakınlaşması her iki cinsi yozlaştırıyor. Fitrat bozucu bir hal, her iki cins arasındaki ahenk ve birliği berhava ediyor.

Evet, fitrat bozucu yakınlık tersinden bilakis insanları birbirinde uzaklaştırıcı bir hal. Her iki zıt varlığı birbirine çeken, ünsiyet peyda eden sır ve cezbe, karma eğitimde yok olmaktadır. Nitekim apartman ve site hayatı böylesi acılar yaşatmıyor mu? İnsanlar birbirine yakınlaşmışken birbirlerinden uzaklaşmadılar mı? Komşuluk kaldı mı? Dar bir alanda her şey çığıından çıkmış vaziyette. Üstelik yakınlaşma şöyle dursun, kavga üstüne kavga. Şöyle bir istatistik yapıldı mı? Müstakil evlerde komşular arası dava sayısı ile site ve apartman hayatındaki komşular arası dava sayısı ne nisbette. İnanın uçurum vardır.

Mü'min-kafir

Mü'minin cennette ebedi nimetler ile nimetlenmesine sebep, iman ve tasdiki olup, kafirin cehennemde ebedi azap ile azaplanmasına sebep de küfrüdür. Çünkü mü'min dünyada ebedi ve baki kalsaydı asla imanına aykırı şeylere iman etmezdi. Kafir de dünyada ebedi ve baki kalsaydı küfründen dönmezdi. Hadis: "Mü'minin niyeti amelinden hayırlıdır. Kafirinin niyeti amelinden şerlidir."

Ne güzel bir incelik

Marifet ile ilim aynı manaya gelir, bilmek demektir. Fakat ilim ile marifet arasında fark da vardır. Marifet bilinen şeyi unuttuktan sonra bilmeye derler. İlim bunun aksidir. Bundan dolayı Allah Teala'ya alim denilir ama arif denmez.

Rabbim afiyet versin

Rabbimizden afiyet isteyelim. Afiyet nedir? Şıbli Hazretleri: "Afiyet bidatlerden, kötü amellerden, nefis şehvetinden, kalbin ölmesinden salim olmaktır." Bazılarına göre afiyet, istikamet üzere bulunmak, salihler ile konuşmak, fazla ibadet ve taatte olmaktır. Yine bazılarına göre afiyet; belasız nefis, cefasız dost, meşakkatsız rızık, rıyasız ameldir. Afiyet, Allah Teala'nın seni başkalarına yük etmemesidir. Bazı ehli marifet "afiyet 10 haslettir" demişlerdir. Beşi dünya: ilim, amel, ihlas, şükür, kazaya rızadır. Beşi ahiret: Yüz aklı, mizanda ağır basmak, sıratı geçebilmek, ateşten kurtulmak ve cennete girmektir.

Kudsi hadis

"Yere göğe sığmam, mü'min kulunun kalbine sığarım."

Güneş diyebilir ki: "Ben dağlara, ovalara sığmam, ama bir aynaya sığdım." Bu sığma, Güneş'in maddesi itibarıyla değil, tecellisi cihetiyledir. Cenabı Hakkın bir müminin kalbine sığması da iman ve marifet cihetiyledir. Vücut yahut zat olarak değil.

Necip Fazıl - Tolstoy

Herkesin bir hakikati var. "Ateistim" diyenin bile. Bu hakikatlerin kimi hazza dönük kimi ise fazilete. Kimi daha çok kazanmak, mal ve mülküyle kudret sahibi olmak isterken kimi de acziyetinin farkında, ne yaparsa yapsın son durağın mezar olacağı şuurunda mutlak güç kudretin Allah'ta olduğunu idrakinde, güvercin topuklarıyla ruhunda derinleşmekte. Tolstoy dünya edebiyatının artık klasik olmuş öncülerinden. Üstadın, "Rus edebiyatı Batı edebiyatını ezmiştir" mealinde bir sözü vardır. Bu tespiti en büyük katkıyı sanırım Dostoyevski ile birlikte Tolstoy'un eserleri yapmıştır diyebiliriz. Üstad Necip Fazıl Kısakürek bence hakikati bulan, Tolstoy ise ömrü boyunca hakikati arayan

“Erkek, erkek gibi, kız, kız gibi yetiştirilmiyor. Şahsiyet kazandırılmıyor. Öğretmenler işini hakkıyla yapmıyor. Çocuklara ne katması gerektiğini, nasıl şuurlandırması gerektiğinin şuurunda değil. Cinsiyetleri bozucu biçimde Batı tandanslı öğretim uyguluyorlar. İnsanların şer'i ölçüleri çiğneyerek birbirleriyle yakınlaşması her iki cinsi yozlaştırıyor.”

adam. Tolstoy hayatı boyunca aramış, bir türlü kanmamış, dünya verimlerine el atarak son nefesine kadar kendini emekliye sevk etmemiş bir fikir işçisi. Hristiyanlıktaki çelişkileri bularak yeni bir Hristiyanlık inşasına giden, haliyle kilisenin de tepkisini çekmiş biri. Üstad ise bulduğu üzerine derinleşen, onun kavgasını yapan, mevcut düzence çok büyük tehlike görülerek zindanlara atılan Allah ve Resul aşığı bir çilekeş. Tolstoy, şöhretten bıkmış, hayatının son demlerinde sığınacağı bir gölge bulamayınca kaçmış da kaçmış. Her şeyden, ailesinden, malından mülkünden uzaklaşmış. Hasta, yorgun ve halsizdir. Ne ailesine ne şuna ne buna kimseye haber verme ihtiyacı duymamıştır. Onca her bakış bir yük, her duyduğu söz bir zul olmuştur. Sükunete ereceği, ruhunu dindireceği bir liman aramıştır. Kilisede kız kardeşini ziyaret etmiş, üşütünce daha bir yorgunlaşmış. Herkes bir anda meçhul olan bu insanı merak etmiştir. Sonunda bir tren istasyonunda beklemiş. Sayılı son nefeslerini vermek üzereyken, kızı Şasa onu nihayet bulmuş. Kızına milyonlarca acı çeken insanlar varken niye beni bırakmıyorsunuz diye adeta sitem etmiş. Beni şu halimle yalnız bırakın diye yalvarırcasına konuşmuş. Kim bilir belki de kalabalıklarda dipsiz karanlığa düşerken yalnızlıkta mavi bir ışık görme arzusunda yanıp kavrulmuş. Tolstoy'un son sözleri şu olmuş. Hakikat, seni seviyorum!

Ve sevgili Üstadımız... Seksenler... 12 Eylül darbesinin olduğu yıllar. Mutlak kudrete teslim olmuş, son ana kadar eser verme telaşında çalışmıştır. İnsanlara hürriyet verdim iddiasındaki İslam düşmanı rejimin mahkemesinden yine bir ceza almıştır. Osmanlı padişahı Vahdettin üzerine bir kitap yazmış, kitapta anlattığı hakikatler hakikat düşmanı mevcut sisteme ağır gelmiş ki ona hayatının son demlerinde bir cezayı hak olarak görmüştür. Bu cezada İslam'ın sembol şahsiyeti üzerinden kinini ifraz etmiştir. Şeker hastası bu yaşlı insan hala usanmadan eser verme cehdinde olmuş. "İman ve İslam Atlası" eserini bitirmiş, "Kaf Dağı" eserinde yoğunlaşmıştır.

Vehbi Vakkasoğlu:

NECİP FAZIL'IN ORTAYA KOYDUĞU İDEALİ HAYATA GEÇİREMEMİŞ OLMAMIZ BÜYÜK BİR EKSİKLİK

Aile içi kavgalar, cinayetler arttı, boşanmalar çoğaldı, evlilikler azaldı. Aile müessesesinin vaziyetini nasıl görüyorsunuz?

Toplumdaki olumsuzlukların, uyumsuzlukların ve huzursuzlukların temelinde aile kurumunun zayıflaması yatar. Siyasetten ticarete, eğitimden akademik çalışmalara kadar her alanda bunun etkilerini görmek mümkündür. Çünkü evinde mutsuz olan fert, dışarıda da huzursuzluk kaynağı olmaya adaydır. Onu dışarıda mutlu etmek ise oldukça zordur. Örneğin, mutsuz bir akademisyenin huzurlu bir çalışma ortamı oluşturması, verimli eserler ortaya koyması

beklenemez. Aynı şekilde, mutsuz bir siyasetçi de hırçınlıktan kendisini alamaz, uzlaşmacı bir tutum sergileyemez ve sürekli çatışma arayışına girer. Bu durum, bir tüccar, bir öğretmen veya toplumun diğer kesimleri için de geçerlidir.

Aile, toplumun en küçük birimi olmasına rağmen, ferdin üzerine inşa edeceği tüm sahalara ve katmanlara yön veren temel yapıdır. Eğer sağlam bir aile temeli oluşturamazsak, manevi fay hatları üzerine bina edilmiş bir toplum inşa etmiş oluruz. Bu durumda ise, tıpkı Pisa Kulesi gibi eğri bir yapı ortaya çıkar ve ilk sosyal depremde yıkılma riskiyle karşı karşıya kalırız. Maalesef bugün, büyük bir üzüntüyle aile yapımızın böyle bir tehlikeye doğru evrildiğini, hatta giderek yok olduğunu gözlemliyoruz.

Aileyi aile yapan temel unsurlar neler? Yani tekrar bunların yaşatılması nasıl olacak ve devletin buradaki rolü ne olmalı?

Aileyi ayakta tutan temel unsurlar; sevgi, saygı, şefkat, paylaşım ve fedakarlıktır. Bu değerleri yaşatmak ve sağlıklı ailelerin oluşmasını sağlamak için toplumsal şuurlanma şarttır. Elbette devletin de bu noktada önemli sorumlulukları vardır. Devlet, gerçek bir ailenin kurulması için gerekli iktisadî ve sosyal zemin hazırlamalı,

*“Büyük Doğu”
idealine ve bu idealin
temellerini atan, kendi ifa-
desiyle hem teşkilatçısı hem
temsalcisi, her şeyi olan Üstad
Necip Fazıl’a ihtiyaç olduğunu
düşünüyorum. Çünkü “Sevgi
Merkezli Eğitim” projemin en
önemli noktalarından biri
şudur: “Örneklessiz eği-
tim olmaz!”*

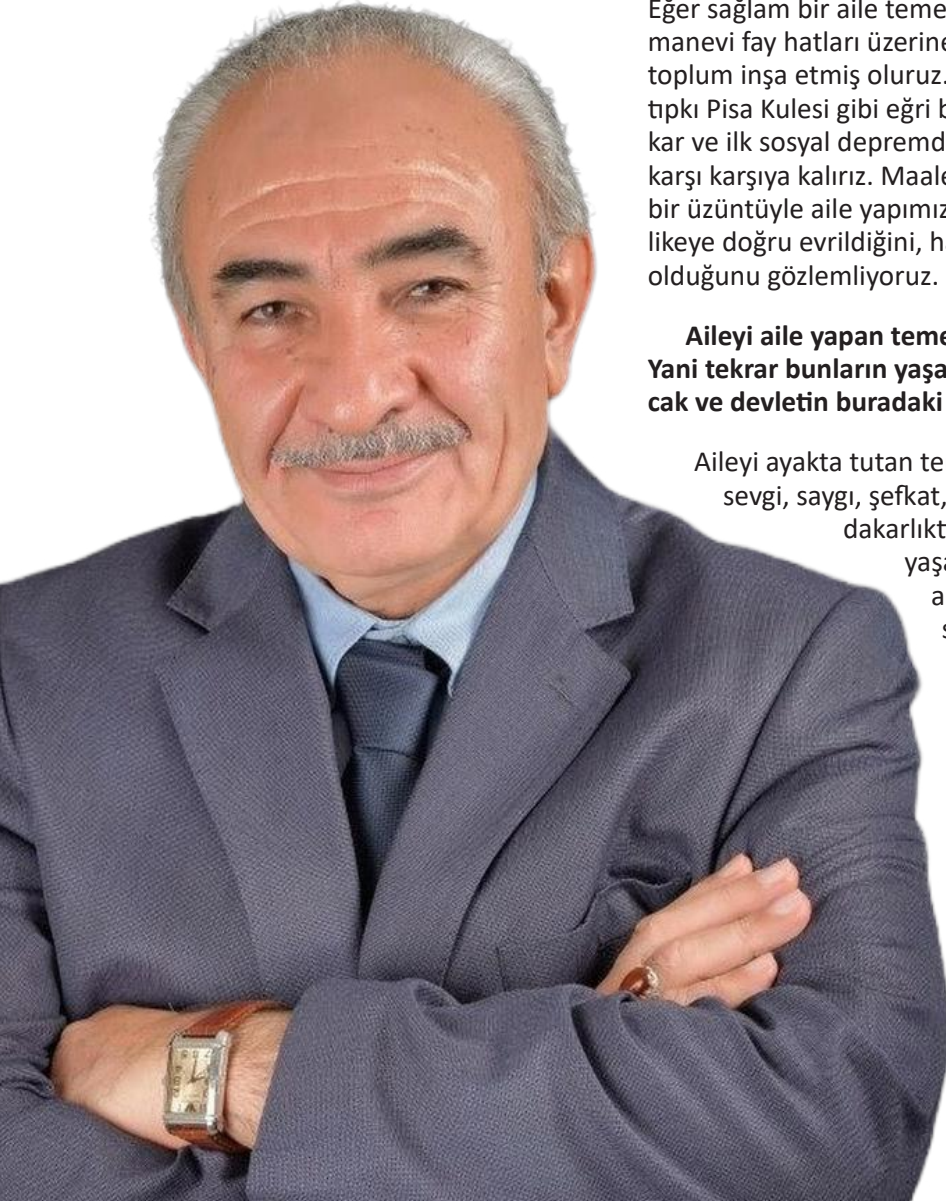
ailelere maddî olduğu kadar ve manevî de destek sağlayarak onların yükünü hafifletmelidir. Ancak unutulmamalıdır ki devletin rolü sadece kolaylaştırıcı olmakla sınırlıdır.

Aileyi kuran ve ayakta tutan esas unsur, “yuvayı dişi kuş yapar” özdeyişinde de belirtildiği gibi annedir. Anne; şefkati, sevgisi ve özverisiyle aile fertle-

rini bir arada tutan, yuvasına sıcaklık ve huzur veren kişidir. Anneliği sadece biyolojik bir olgu olarak değil, içtimâî bir sorumluluk ve değer olarak yüceltmeliyiz. Ancak günümüzde maalesef, kadın sürekli olarak annelik rolünden uzaklaştırılmaya çalışılıyor. Kariyer adı altında, evinden, ailesinden ve en önemlisi de annelik gibi kutsal bir görevden koparılmaya çalışılıyor.

Edebiyat, sanat, medya gibi içtimâî değerlerin şekillenmesinde etkili olan sahalarda, kadını yuvasından uzaklaştıran, anneliği değersizleştiren bir anlayış hâkim. Özellikle sanat ve edebiyat dünyasının, kadın ve aileye bakış açısını değiştirmesi gerekiyor. Topluma rol model olan sanatçıların, anneliği yücelten, aile değerlerini ön plana çıkaran eserler ortaya koyması büyük önem taşıyor.

Günümüzde ev hanımlarına yönelik bakış açısı da oldukça sorunlu. Ev hanımlığı, “çalışmıyor” olarak algılanıyor ve bu durum kadınların özgüvenini olumsuz etkiliyor. Her türlüyle kadını yuvadan uçmaya, annelik alanını elinden almaya, bırakmaya hatta ve onu aşağı, hakir bir mesele olarak görmeye adeta heveslendiriliyor. Onun için hepimizin alanımız ne olursa olsun anneliği desteklememiz lazım. Baş tacı yapmamız lazım. Ayaklarının altına Peygamber Efendi-

miz'in müjdesiyle cennet verilen bir itibar makamını yeniden ona, o kutlu mevkiye vermemiz lazım. Oysa ev hanımlığı; çocuk yetiştirmek, evi çekip çevirmek gibi oldukça meşakkatli ve önemli bir sorumluluktur. Toplum olarak ev hanımlığına hak ettiği değeri vermeli, bu kutsal görevi küçümseyen yaklaşımlardan uzak durmalıyız.

Uzun yıllar eğitimcilik yaptım. Görevim gereği şimdi de seminerler, konferanslar sebebiyle hanım kardeşlerimize "Ne iş yapıyorsunuz?" dediğimde "Çalışmıyorum, ev hanımıyım hocam." diyorlar. Halbuki eğitimden temizliğe, yemek işlerinden çocuklarla ilgilenmeye kadar bütün işleri mükemmel yapan biri "çalışmıyorum" diyebilir mi? Ev hanımlığında para olmadığı için bu durum da maddeci bir anlayışa indirgenmiş vaziyette. Kadını para kazanıp kazanmamayla ölçüyoruz. Ve işin acı tarafı da bunu onlara kabul ettirmiş bulunuyoruz.

Kısacası, anneliği bir "itibar makamı" olarak görmüyor oluşumuz, aile yapımızın zayıflamasına neden olan en önemli sorunlardan biridir. Bunu değiştirmek için hepimize büyük görevler düşüyor.

Bugün kadına biçilen rol annelik değil bilakis kapitalist bir anlayışla annelik kötü gösteriliyor. Kadını da tamamen evden soyutluyor. Yani ona farklı bir anlayış tahakküm edilmeye çalışılıyor. Yani bir nevi ailenin aslında bozulmasının temel etkeni de yine burada yatıyor değil mi?

Evet, aynen öyle. Aile, dört duvarı sevgi cennetine dönüştüren bir kurumdur ve bu kurumun baş kahramanı, baş eğitimcisi, şefkat kahramanı annedir. Siz anneyi o alandan dışarı çıkardığınızda, artık sabrı, sevgisi yıpranmış olarak işten dönen bir kadından nasıl dünyanın en ağır, en zor ama en şerefli, en huzur verici halini göstermesini bekleyebilirsiniz? Bu haksızlık değil mi? Sanki bir güvercine taş taşımaya görev olarak veriyorsunuz. Güvercin bir çakıl taşı bile kaldırsa yorulur, narin bir yapısı ve yaratılışı vardır.

Yani bu bence bilerek yapılıyor. Dünyaya hâkim olan güçlerin, insanları köleleştirmek için sinsi bir gayretle ortaya koydukları sistem bu. İnsanları insan olmaktan çıkarıp sürüleştirmek için aileyi yıkmak istiyorlar ki daha kolay yutturulsun ve kendileri de varlıklarını, üstünlüklerini daha da pekiştirip daha çok kazansınlar. Bu oyuna gelmemek lazım ama maalesef bizim gibi düşünenlerin sesi cılız çıkıyor ya da konuştuğumuz ortamlar sınırlı, etkimiz az oluyor ne yazık ki.

Aydınların, yazarların, eğitimcilerin sürekli toplumu bilinçlendirmesi gerekiyor. Üstad Necip Fazıl'ın "aydınlar aristokrasisi" dediği olgu olmadığı için de devleti de, toplumu da yönlendirici bir çözüm ortaya çıkmıyor. Mesela hükümetin düşük doğur-

ganlık sorununa karşılık getirdiği kreş ve kira yardımı gibi palyatif ve geçici "çözümler" gibi. Bu tabloya baktığımızda oluşan sorunu nasıl çözebiliriz?

Bahsedilen kreş, kira yardımı gibi teşvikler, nüfusu artırmada işe yaramayan yüzeysel, palyatif tedbirler. Avrupa ülkeleri de uzun yıllardır benzer maddi destekleri deniyor ancak bir sonuç alamıyorlar. Örneğin Almanya'da cömert çocuk ve işsizlik paralarına rağmen insanlar, kapitalist sistemin dayattığı bireysel ve tüketim odaklı yaşam tarzını bozmak istemedikleri için, çocuk sahibi olmaktan kaçınıyorlar ve toplum giderek yaşlanıyor. Çünkü bütün tedbirlerine rağmen -çocuk parası, işsizlik parası, vs.- insanlar yine de egoizmden kurtulamıyorlar. Kapitalist sistemin genel yönlendirmesinin dışına çıkamıyorlar ve bencilce bir tavırla çocuk kahrı çekmek, onların hayattaki yaşayış biçimlerini, zevklerini, tatillerini engelleyeceği düşüncesiyle, egoist bir düşünceyle kaçınıyorlar çocuk sahibi olmaktan. Çocuk sahibi olanlarda tek çocuk görüyorsunuz, iki tane olanı çok ender. Bizim de Batı tesirinde olan, Batı'ya doğru ilerlediğimiz durum oraya doğru evrildi. Allahtan doğu tarafımız henüz o tesirin altında yoğun olarak yaşamadığı için, gelenekler biraz daha hâkim olduğu için şimdilik durumu daha vahim hale gelmekten koruyor. Ama doğruya doğru da bu etki yayılmakta.

Unutulmamalıdır ki, doğurganlık oranını artırmak sadece maddi desteklerle mümkün değil. Bu aynı zamanda bir ruh, bir ideal, bir maneviyat meselesidir. Ülkenin geleceğini düşünen, fedakarlıkta bulunmaya hazır, yani ancak bir dava şuuruyla yetişmiş nesiller çocuk sahibi olmayı tercih edecektir.

Mesela sapkın LGBT hususunda millet endişelerini dile getirmek için 2023 yılına kadar protestolar düzenlendi, imza kampanyaları yaptı ve LGBT derneklerine yapılan fonların kesilmesini talep etti. Yani milletin desteğine rağmen bu sorun çözüme kavuşturulmadı. LGBT gibi bir tehlikeye bile el atılmıyorsa nasıl düzgün bir toplum inşa edilecek?

Evet, düşünme biçimimizdeki değişim burada kendini gösteriyor. "LGBT" ifadesinden de rahatsızım. Kaç yıldır kullanıyoruz bu ifadeyi? Diyelim ki 25 sene, hatta biraz daha ileriye gidelim, çeyrek asır. Peki çeyrek asır önce bu yönelimlere sahip insanlar yok muydu? Toplumumuz, özellikle de muhafazakâr Anadolu irfanı, bu insanları nasıl tanımlıyor ve onlara nasıl yaklaşıyordu? Kurtarmaya çalışırlardı, üzümlerdi, nasihat ederlerdi. Her ne kadar bu noktaya gelmiş olsa da bu insanlara "hasta" gözüyle bakıyorlardı. "Rutin dışı", "fıtrat dışı" olarak görülüyorlardı. İnsanlar yardım etmek istese de hem o kişiler hem de çevrelerindeki

Uzun yıllar eğitimcilik yaptım. Görevim gereği şimdi de seminerler, konferanslar sebebiyle hanım kardeşlerimize "Ne iş yapıyorsunuz?" dediğimde "Çalışmıyorum, ev hanımıyım hocam." diyorlar. Halbuki eğitimden temizliğe, yemek işlerinden çocuklarla ilgilenmeye kadar bütün işleri mükemmel yapan biri "çalışmıyorum" diyebilir mi? Ev hanımlığında para olmadığı için bu durum da maddeci bir anlayışa indirgenmiş vaziyette.

tarafından mahrem bir mesele olarak algılanır, uluorta konuşulmazdı. Halkımız hassasiyet gösterir, yayılmaması ve kötü örnek olmaması için gençlerin ve çocukların gözünden, gönlünden uzak tutulurdu. Bir nevi eğitici bir tavır sergilenirdi. Elbette o zamanlar kullandığımız isimler farklıydı, şimdi onları burada zikretmeyelim.

Yaptığımız bir hata var: "LGBT" ifadesini kullanmak. Açıkçası bu harflerin açılımını bilmiyorum. "LGBT" diyenlerin ne kadar biliyor? İşi basitleştiriyoruz, daraltıyoruz. Sadece bu konuda değil, bu sapma, kökten kopma olaylara bakış açımızı değiştirdi, mücadele azmimizi zayıflattı. Örneğin eskiden "hırsız" denirdi, şimdi "yolsuz" deniyor. Hatta daha da ilginç, gençlerin "Onu da götürmüş abicim ya!" diye konuştuğuna şahit oluyorum. Öyle bir hayranlık ve öyleme söylüyorlar ki! "Vay be, ne kurnaz adammış, imkansız başarmış!" Yani hoşgörülü bir bakış açısı oluşuyor. Neden? Çünkü hırsızlık gibi ürkütücü bir kelime değil, "Malı götürmüş" ya da "Köşeyi dönmüş" deniyor. Evet, altında olumsuz bir anlam yatıyor ancak kullanılan ifadeler insanların zihninde hırsız imajını yumuşatıyor, daha müsamahalı bakış açısına uygun hale getiriyor. Kelimeler çok önemli çünkü nasıl baktığımızı belirliyorlar. "Hırsız", "ahlaksız", "terbiyesiz"... Siz duydunuz mu son zamanlarda? Ben çevremde duymuyorum. "Etik kurallarına uymamış" deniyor. Yani? "Trafik kurallarını ihlal etmiş". Canım, olur o kadar! Herkesin yaptığı bir şey! Olumlu bir bakış açısına doğru evriliyor. Oysa eskiden "terbiyesiz", "ahlaksız" demek büyük bir hakaret sayılırdı. Yersiz yere söyleyenlere hemen tepki gösterilir, düzeltilmeye çalışılırdı. Kimse bu ithamlarla, bu kelimelerle anılmak istemezdi.

Ancak şimdi işin boyutu değişti. Eğitim-sizlik, kuralızsızlık vesaire... LGBT konusunda da durum aynı. İşin vahim tarafı, Kur'an'da bir surede açıkça belirtilmiş, çirkin bir fıtrat sapması olduğu gerçeği gözlerden ve gönüllerden saklanıyor, örtbas ediliyor. Bir isim takıldı, oldu bittiye getirildi. Peki ya sonrası?

Evet, asıl sapkınlık bu konuları teşvik edenlerde! Çocuklarımız masum, fakat özellikle hedef seçilip saptırılıyorlar. Bizler de bu gerçeği tam anlamıyla anlatamıyoruz için batıla karşı koyamıyor, savruluyorlar. Asıl tehlike, sinsî bir şekilde hedeflerini gizleyerek “Bedenin senin, özgürsün, kimse karışamaz” gibi söylemlerle gençleri kışkırtanlarda.

Bir sürü dernek, bir sürü davranış biçimi, bir sürü düşünce, yaşam tarzında değişiklik... Bunlar da hiç hoşumuza gitmiyor. Fitrat çizgisine aykırı, aile yapısına tamamen zıt, nesilleri yok edecek bir durum ama ne yapalım? “Onlar da onun görüşleri, saygı duyalım”a getiriliyor iş.

Müslümanlar olarak bizim asıl meselemiz günahkarla değil, günahın kendisiyle. Bu noktada, söz konusu sapkınlığa sahip fertlerden ziyade, onları zehirleyen, bu eğilimleri aşlamaya çalışanlarla mücadele etmeliyiz. Evlatlarımızı “Cinsiyet değiştirme ameliyatını biz karşılarız, avukat masraflarınızı biz üstleniriz, her türlü imkânı sağlarız”, “Farklı cinsiyetler de var”, “Daha özgür olmalısın, erkek veya kadın olmak zorunda değilsin, üçüncü bir seçenek de var” gibi söylemlerle kandıranlarla mücadele etmeliyiz. Çünkü cinsiyet değiştirdikten sonra birçok kişi derin pişmanlıklar yaşıyor. Kullandıkları ilaçlar nedeniyle intihar vakaları hem Avrupa’da hem de Türkiye’de artış gösteriyor. Siz bu konuya nasıl bakıyorsunuz?

Evet, asıl sapkınlık bu konuları teşvik edenlerde! Çocuklarımız masum, fakat özellikle hedef seçilip saptırılıyorlar. Bizler de bu gerçeği tam anlamıyla anlatamamamız için batıla karşı koyamıyor, savruluyorlar. Asıl tehlike, sinsî bir şekilde hedeflerini gizleyerek “Bedenin senin, özgürsün, kimse karışamaz” gibi söylemlerle gençleri kışkırtanlarda. “Sapık” kelimesini asıl onlar hak ediyor! Bu tür bir hayat süren birkaç kişiyle karşılaştım. Biri vardı ki, o kadar munis, o kadar candan bir çocuktu ki... Ağlayarak anlatıyordu. “Ben böyleymişim, böyle yaşamaya başladım. Evden atıldım” diyordu. Ailesiyle karşı karşıya gelmiş, onların fikirlerine, inançlarına, kültürlerine karşı çık-

mış. “Hocam, biz onlara nasıl saygı gösteriyorsak, onlar da bizim seçtiğimiz bu tercihe saygı göstermeli değil mi?” diye sordu.

Ben tabii ki bakakaldım. Kırmak istemedim. Elinden tutmasam bile gönlünden tutup kaçırmak istemediğim için... Cevabım

gecikince o da sürekli tekrarlıyordu: “Değil mi hocam? Mantıklı olan, akıllı olan böyle düşünür değil mi? Acaba dinimiz ne der buna? Dinimiz saygı dini değil mi hocam?” Baktım, baktım... Çok üzüldüm. Onun da sesi titredi, gözleri yaşardı. Dedim ki: “Bir hasta doktora gitse, doktor hastalığını teşhis ettikten sonra tedaviyi erteler mi? Yoksa sizin gibi böyle sevecen, tatlı bir evlat... Bu hastalık değil, değil mi doktor bey? Böyle kalsa olur, değil mi? Alıştım ama ben bu hayata, böyle yaşamaya. Lütfen ilacı bırakın, tatlı dilli olmayı da unutun. Beni bu hale getirenlere de söyleyin. Karşılıklı birbirimize saygı gösterelim...” diyebilir mi? Yani çocukları böylesine basit laf cambazlıklarıyla bir şeylere inandırmışlar. Haliyle içinden çıkılmaz bir hale sokmuşlar. Oysa yapmamız gereken, evet, günahkarla uğraşmak değil, onu kurtarmaya çalışmak. Onlara maddi manevi dua eder, elimizden gelen her türlü imkanla fitrat çizgisine çekmeye, yaratılış çizgisinde kalmalarına gayret ederiz. Ancak onları bu işe sevk eden, iten, destekleyen, her türlü “özgürlük”, “serbest yaşama”, “çağdaşlık” propagandasıyla ikna edenlerle savaşıyoruz! Bu düşünce, toplumu batıran ve bitiren bir düşüncedir! Her türlü fitrat dışı çizgi gibi. Konumuz aile madem, aileyi konuşuyoruz... Aile olabilir mi LGBT’nin tarif ettiği, temsil ettiği insanlarla? Nesli kesik bir

insan grubu oluşturacaklar. Acaba bu kimin işine yarayacak? Bunu kimler destekliyor? “Dünya nüfusunu fazla bulduk, daha kolay yönetmek için azaltmak lazım” diyenler akla gelmemeli mi bu konuda?

Ailenin bilinçsizliğinin yanı sıra, okulun, müfredatın ve özellikle de öğretmenin büyük etkisi var. Sizin de öğretmenler üzerine yazmış olduğunuz kitaplardan dolayı bu soruyu sorma ihtiyacı hissediyorum. Günümüzde aile ve okul ilişkisi genellikle birbirinden bağımsız ele alınıyor. Öğretmenlerle ilgili kitaplarınız da mevcut. Aile ile okul arasındaki bağları koparmayacak, öğrenciyi din ve değerlerden uzaklaştırmayacak bir öğretmen profili çizebilir misiniz?

Elbette. Benim “Sevgi Merkezli Eğitim” adında bir projem var. Bu projenin en önemli maddelerinden biri şu: Eğer gençleri gerçekten kimlikli, kişilikli, omurgalı ve faydalı fertler olarak yetiştirmek istiyorsak, eğitimi sadece okulla sınırlandırmamalıyız. Eğitim denilince sadece öğretmen akla gelmemeli. Evde okula destek verilmeli, hatta okula zemin hazırlanmalı!

Çocuklar genellikle altı yaşına kadar evdedir. Beş-altı yaşına kadar eğitimin temeli atılmalı, tohumlar gönüllere ekilerek beslenmeli, bütünlenmelidir. Bu tohumlar gelecekte yeşerecek, önce fidan, sonra ağaç olacaktır. Belki kabiliyeti varsa ve uygun bir eğitimciye denk gelirse, kocaman bir Osmanlı çınarı bile olabilir. Evle okul uyum içinde olmalı. Ancak bu yeterli değil. Evi de bir okul gibi düşünmek gerek. Annenin başöğretmen, babanın ise ona destek veren ikinci öğretmen olduğu; sevgi, şefkat ve gönül üzerine kurulu bir okul gibi olmalı ev. Ev mektepleşmeli. Çocuklar kütüphaneli evlerde büyümeli. Fakat okulu da biraz eve benzetmeliyiz. Öğretmen, hanımsa anne gibi, erkekse baba gibi hissettirmeli. Bazen genç öğretmenlere seminerlerde bunu söylediğimde “Hocam daha yaşıma çok genç” diyorlar. “Kaçamazsınız bundan” di-

yorum. O zaman beyefendiler biraz ağabey, hanımefendiler biraz abla, anne yarısı gibi davranmalı. Böylece okulun o soğuk bilgi yüklemesi sevgiyle ısınacak, evin sevgi ve şefkat merkezli yapısı biraz mektepleşerek bilgi temeline oturacak. İşte o zaman evle okul gerçek anlamda barışacak ve birbirini destekleyecektir. Böyle bir durumda hiçbir fitrat sapması yaşanmaz. Ancak ev ne yaparsa okul onu bozarsa, okul ne yaparsa ev onu bozarsa... Tabii ki bu kargaşadan fitratı saptırmak isteyen, o kötü niyetli aktörler, gerçek sapık düşünceler kazançlı çıkar.

Üstad Necip Fazıl'ın "Devlet tesisi olarak müstakil bir aile zabıtası ve mecburi aile kursları; tohumun ağacı ve ağacın yemişi elde edilinceye kadar muvakkat teşkilatın esas şubeleri." şeklinde ifade ettiği sistem neden bir türlü hayata geçirilemedi? Bu konuda neler yapılabilir? Elbette sizin de bahsettiğiniz gibi, evle okulun uyumlu ve birbirine bağlı bir tasarım içerisinde olması bu dengeyi koruyabilir. Ancak Üstad, bunun da ötesinde «devlet tesisi olarak müstakil bir aile zabıtası» diyor... Böyle bir sistem kurulabilir mi? Son zamanlarda müfredat sürekli iyileştirilmeye çalışılıyor. Bu konuda sizin eksik gördüğünüz, beğendiğiniz veya "daha iyi olabilir" dediğiniz, önerileriniz veya çözüm önerileriniz varsa dinlemek isteriz.

Üstad Necip Fazıl'ın ortaya koyduğu bu fikri bugün hala hayata geçirememiş olmamız büyük bir eksiklik. Ancak en azından şu yapılabilir: Okulu denetleyen -ki denetlemeyi olumlu anlamda, destekleyici ve kaynaştırıcı bir şekilde kastediyorum- ve eksiklikleri okul aile birlikleri aracılığıyla, ikinci adresleri okul olan velilerin de katılımıyla giderebilen bir yapı kurulabilir. Bunun yanında, evde oluşabilecek yanlış düşünceler konusunda da öğretmenler, samimi bir iletişimle velilere rehberlik edebilir, onları uyarabilirler. Tabii ki "teftiş etmek" gibi olumsuz bir algı yaratmadan, yönlendirici bir rol üstlenebilirler.

Eğitim sistemi bugün ne yazık ki sorunlarla boğuşuyor, ancak iyi niyetle bir şeyler yapmaya çalışan, yeni bir heyecan ve çabayla işe koyulan insanlar da yok değil. Müfredat çalışmaları da bu çabaların bir parçası olarak değerlendirilebilir. Yeni müfredatı bizzat inceleme fırsatım olmadı, yoğun çalışmalarım sebebiyle bu kadar sayfalık bir metni okumak mümkün değil. Ancak bu konuda çalışan arkadaşlardan edindiğim bilgiler doğrultusunda olumsuzlukların da olduğunu söyleyebilirim. Bazı değerleri aşlamak için sadece ilgili dersi müfredata koymak, kolaya kaçmaktır. Örneğin, "Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi", "Siyer", "Peygamberimizin Hayatı", "Kur'an Öğretimi" gibi derslerden beklenen sonuçlar maalesef alınamadı. Bu derslerin çok daha verimli ve ilgi görmesi

gerekirdi. Demek ki yeterince cazip hale getirilemediler, iyi tanıtılmadılar ya da uygun kitaplar ve öğretmenler bulunamadı.

Öğretmenlerin şuurlu ve liyakat sahibi olması gerekiyor. Sınavı geçip atanmak yeterli değil. Öğretmenlik sadece kitaptan ibaret değil. Eşimin ücretli öğretmenlik yaptığı sınıfta öğrenciler Filistin'i ve Gazze'deki savaşı bilmiyorlar, hatta bazıları "İyi oluyor, bize ne!" diyor. Eşim durumu anlattığında ise şaşırıyorlar. Bu da gösteriyor ki, öğretmenlerin olaylara bakış açısı ve aktarım şekli çok önemli. Sadece kitap bilgisi yeterli değil, öğretmenin konuya hâkim olması ve bilinçli bir şekilde anlatması gerekiyor.

Yeni müfredat konusunda heyecanlanmadığımı, hatta mesafeli durduğumu gören arkadaşlar ve yöneticiler oldu. Hatta bazıları bana sitem etti. Ben de onlara "Müfredat sonraki mesele. Hatta ders kitapları bile öncelikli mesele değil! Öncelikli olan öğretmen!" dedim. "Öğretmenden başlayalım, buyurun başlayalım. Bu müfredatı hangi öğretmen uygulayacak? En güzel kitabı yazıp öğretmenin önüne koysak ne olur? Mevcut öğretmenlerden kaç o kitabı okuyacak ve kaç o kitaptaki heyecanı öğrencilere aktarabilecek?"

Öğretmen olmazsa olmaz! Öğretmen, Japonların II. Dünya Savaşı'ndan sonra yaptığı gibi, çayırdı çimende, kara tahta ve tebeşirle gençlere muhteşem bir gelecek inşa etmeli! Kendi kültürleri çerçevesinde. Öğretmen, Almanların II. Dünya Savaşı'ndan sonra yaptığı gibi, yarı yıkılmış şehirlerde, olumsuz şartlarda bile, eğitime gönül vermiş fertler yetiştirerek, kendi kültür ve inançları doğrultusunda, teknoloji de dahil olmak üzere her sahada yine liderliği ele geçiren bir nesil yetiştirmeli!

Dünyanın en güzel müfredatını hazırlasanız, en güzel kitapları yazdırsanız bile, öğretmen isteksiz olursa bir anlamı kalır mı? Artık "isteksiz" demeyeceğim, "başka şansı olmadığı için mecburen öğretmenlik yapanlar" diyeceğim, kusura bakmayın! Öncelikle öğretmeni bulacaksınız! Öğretmen her şeyden önemli!

Manevi ağabeyim diye hitap ettiğim, "Bizim Anadolu" gazetesini çıkaran, davanın önemli isimlerinden Mehmet Emin Alpan adında muhteşem bir insan vardı. Gençlik yıllarımızda Üstad'ı dinler, heyecanlanır, Milli Türk Talebe Birliği'nde hemen bir proje geliştirip soluğu Alpan Ağabey'in yanında alırdık. Henüz çocuk yaşlardayız, ama o bize "dava adamı" gibi davranır, bizi onurlandırır. Projeyi büyük bir heyecan ve coşkuyla anlatırdık. Bize hep şunu sorardı: "Bunu kim yapacak?" Biz de "Biz yapacağız, bizi seçin!" derdik. O ise "Bunun delisi kim? Delisini

Yeni müfredat konusunda heyecanlanmadığımı, hatta mesafeli durduğumu gören arkadaşlar ve yöneticiler oldu. Hatta bazıları bana sitem etti. Ben de onlara "Müfredat sonraki mesele. Hatta ders kitapları bile öncelikli mesele değil! Öncelikli olan öğretmen!" dedim. "Öğretmenden başlayalım, buyurun başlayalım. Bu müfredatı hangi öğretmen uygulayacak? En güzel kitabı yazıp öğretmenin önüne koysak ne olur?"

getirin bana!" derdi. Heyecanımız geçince de "Olmaz, proje rafa kalktı! Eğitimi ayağa kaldıracamız da, bunun delisi kim?" derdi. Demek ki her iş için bir "deli" gerekiymiş. Fazla hesap işi değil, delilik gerekiyor. Ben Denizli'de öğretmenlere dair "Bir Sevda'dır" adlı bir kitap yazdım. Meslektaşlarım "Gençler, 'Hocam, aşk romanı zannettik' diye yazmışlar. 'Bir Sevda'dır' yazısını büyük yazmışsınız, 'öğretmen' kelimesini ise küçücük!" diyorlar.

Ben de "Algınızda bir yanlışlık yok, gerçekten bir aşk kitabı bu! Bir öğretmen mesleğine aşık değilse, mesleğinin heyecanı diğer bütün heyecanlarının önüne geçmiyorsa, o eksik bir öğretmendir. Öğretmen sadece öğreten değil, aynı zamanda eğiten kişidir!" diyorum.

Sadece aile değil, toplumu ayakta tutan tüm unsurlar sorunlu. Örneğin, İslam'a yönelik saldırılar giderek artıyor. Belki siz de fark etmişsinizdir; insanımız kendine yabancılaşmaya ve kimliğini kaybetmeye mi başladı? Bunu nasıl yorumluyorsunuz?

Evet, bu durum, dini, imanı, Allah'ı, o güzel inancı anlatanların eksikliğinden kaynaklanıyor. Kendimi de içine katarak söylüyorum, en gerilerde duranlardan biriyim. Kullandığımız dilden, gençlerle kuramadığımız iletişimden, onları etkileyecek dili bulamayışımızdan kaynaklanıyor bu. Bunu özellikle Üstad Necip Fazıl'ı hatırlayarak söylüyorum. 1964 yılında İstanbul'a ilk geldiğimde, onun evladı yaşında bir gençtim. Bizimle iletişim kuruyor, gönlümüzü fetih ediyordu. Okul derslerini çok ihmal ettim ama Üstad'ın -Kadıköy'deki bir konferans hariç- hiçbir konferansını, hiçbir cumartesi sohbetini kaçırmadım. Bizi zorlamıyor, yoklama almıyordu ama elimizden değil, yüreğimizden yakalıyordu. Karizmatik tavrıyla, o heyecanı gönüllerimize işliyordu. Çünkü din sadece akıl işi değil, önce gönül işidir. Gönüle hitap edemeyince olmuyor... Peki neden edemiyoruz? Çünkü o samimiyeti gösteremiyoruz! Samimiyet taklit edilemez!

Gençler hareketli, dinamiktir, adları üstünde "delikanlı"dırlar! Heyecan dolu genç kızlarımız var! Onlar donuk, sönük, cılız, kimliksiz ve kişiliksiz görünen -gerçekten öyle olmasalar bile- insanlara bağlanmak istemezler. Örnek isterler, önder isterler! İşte bu noktada soruyorum: Üstad Necip Fazıl değilse kim örnek olacak?

bulduklarında kaçarlardı, onları tutamazsınız!

Gençler hareketli, dinamiktir, adları üstünde "delikanlı"dırlar! Heyecan dolu genç kızlarımız var! Onlar donuk, sönük, cılız, kimliksiz ve kişiliksiz görünen -gerçekten öyle olmasalar bile- insanlara bağlanmak istemezler. Örnek isterler, önder isterler! İşte bu noktada soruyorum:

Üstad Necip Fazıl değilse kim örnek olacak? Onun şiirleri bugün okullarımızda, öğrenciler ve öğretmenler arasında ne kadar konuşuluyor? Geçenlerde bir bilgi yarışmasında "Sakarya Türküsü" soruldu. Yarışmacı "Sakarya" ile efsaneleşti! "Sakarya" dedi, "Çok heyecan verici bir şiir" dedi. Ama üniversiteli bu genç, o kadar övdüğü halde Üstad'ı hatırlayamadı! Şiiri hatırlayamadı, doğal olarak şairi de hatırlayamadı! O şiirin verdiği heyecanı şimdi nasıl vereceğiz?

Bir insanın hatıralarını, hikayelerini anlattığınızda, onu sevdirdiğinizde; inancını da, ahlakını da, ibadetini de, davasını da sevdirebilirsiniz. Bir taşla on kuş, yüz kuş vurursunuz! Ancak örneksiz anlatıyorsanız, her şeyi tek tek açıklamak zorunda kalırsınız ve bu da zordur. Üstelik bu yol, "hazıra konmayı seven", "kolay sindirilebilir" şeylere heves eden günümüz gençleri tarafından da pek benimsenmez. Unutmayalım ki, bu iş aşk ve sevdadır! Öğretmenlik, eğitimcilik gönüllere dokunma sanatıdır. Kendinizi sevdiremezseniz veya anlattığınız davanın öncüsünü sevdiremezseniz, işiniz çok zorlaşır, insanları kendinizden uzaklaştırırsınız. Bu konuda samimi düşüncem bu, yayınlayıp yayınlamamakta serbestsiniz.

Nazım Hikmet hayranlarını takdir ediyorum! Olmayan bir heyecanı bile coşkuyla anlatıyorlar! O kadar çok anlatıyorlar ki... Ben 25-26 Mayıs'ta kendi çapımda birkaç konferans verdim, televizyon programlarına katıldım ama dediğim gibi; sınırlı, çerçeveli, cılız sesler bunlar... Sadece gelen teklifleri kabul ettim, gittim, konuştum. Ama her yerde Nazım Hikmet anıldı! Anılın elbette! Kıskançlığımız yok. Ancak Üstad ile kıyaslanamaz bile! Bugün eğitime, insanımızın ruhuna, köklerine paha biçilemez katkılarda bulunmuş bir isimken... Üstad nerede, sevenleri nerede? O gur sesiyle belki duymayanlar da duyardı! "Öyle bir ses varmış, eserlerini, şiirlerini okuyalım" derlerdi. Böyle bir etki oluşturmamış! Sadece sevenleri dinledi. Üstad'ı andık, ruhuna Fatiha gönderdik. Üstad'ın artık ne övülmeye ne de sevilmeye ihtiyacı var... Ancak bizim ona ihtiyacımız var!

Teşekkür ederim hocam.

Ben teşekkür ederim.

Samimiyet "biraz var, biraz yok" olmaz! Ya vardır ya yoktur! Demek ki anlatanlar, yazarlar, söyleyenler, STK başkanları, yöneticiler, toplumda adı sanı bilinenler, medyaticiler... Hepsi daha çok kendi günahlarını düşünüp "Nerede yanlış yapıyoruz?" diye sormalı. Bana sorarsanız tek cümleyle özetleyeyim: "Gönüllere giremiyorlar!" Akla hitap ederek olmaz bu iş! Önce gönüle girmeniz lazım! Gönülüne giremediğiniz insanın aklına da giremezsiniz! Aşkını, samimiyetini veremediğiniz bir davanın bilgisini de doğru düzgün anlatamazsınız. Gençler de daha cazip buldukları yerlere yöneliyor. Sorun tam da bu! Sorun Batı'nın güçlü olması değil, asıl sorun hakkı ve hakikati savunanların sesinin kısık çıkması. Onlar kazanmıyor, biz kaybediyoruz! Kaleyi boş bırakıyoruz, şeytanın avanesi de gol atıyor! Kalede bir kaleci olsa, o haylazlıklarını, o çirkefliklerini gösterebilirler! Suç bizde! Bizim yenilgimiz, onların zaferi değil. Ancak unutmamak gerekir ki, şeytanın işi bozmaktır. Yıkma kolaydır, tamir etmek ise iman işidir. Güzellikleri onarmak, inşa etmek incelik ister, kuyumcu titizliği ister, çile ister, emek ister, sabır ister, gözyaşı ister... Tüm bu kelimeler bana hep Üstad'ı hatırlatır. Oysa şimdi etrafta gördüğümüz; dünya işlerini yoluna koymuş,

"kürsüden ahkam kesen", Sultanahmet köftecisinden yeni çıkmış duyarsız adamlarla bu işler olmaz!

Üstad'ın "Büyük Doğu" ideali, Müslümanları güzel ve İslami bir sistemle buluşturmaya hedefliyor. Bu ideal, eski rejimi, laik düzeni ve o kanunları ortadan kaldırarak, herkesin, hatta karşıt görüşlü insanların bile insanca yaşayabileceği bir sistem öngörüyor. Böylesine bir kötüleşme ve yozlaşma sürecinde, bir önceki soruda da sorduğum gibi, insanımızın kendine ve değerlerine yabancılaştığı bu dönemde, "Büyük Doğu" idealinin şuurlu insanlara aktarılması için gerçekten etkili çalışmalar yapılması gerekiyor mu? Siz bu duruma nasıl bakıyorsunuz?

"Büyük Doğu" idealine ve bu idealin temellerini atan, kendi ifadesiyle hem teşkilatçısı hem temsilcisi, her şeyi olan Üstad Necip Fazıl'a ihtiyaç olduğunu düşünüyorum. Çünkü "Sevgi Merkezli Eğitim" projemin en önemli noktalarından biri şudur: "Örneksiz eğitim olmaz!" Sadece teorik bilgilerle bir davanın heyecanını yaratamazsınız, o davayı bir cazibe merkezi haline getiremezsiniz. Gençler daha cazip şeyler

TARİHTE AĞUSTOS

1 Ağustos

1325 - Osman Gazi'nin vefatı.

1571 - Kıbrıs'ın fethi.

1992 - Sırp larla Hırvat ların Boşnak larla saldırmaya başlaması.

1984 - İBDA Yayınları'nın kuruluşu.

2 Ağustos

1990 - Irak'ın Kuveyt'e girişi.

4 Ağustos

1914 - I. Dünya Harbi.

5 Ağustos

1552 - Barbaros'un Ponza Deniz Zaferi.

1945 - Fransızlar 45 bin Cezayirliyi katletti.

6 Ağustos

1945 - ABD tarafından Hiroşima'ya atom bombası atıldı.

7 Ağustos

1165 - Muhyiddin-i Arabî Hazretleri'nin doğumu.

10 Ağustos

1920 - Sevr Antlaşmasının imzalanması.

1543 - Estergon Kalesinin fethi.

11 Ağustos

1950 - Bulgaristan 250 bin Türk'ü sınır dışı etti.

13 Ağustos

1961 - Berlin Utanç Duvarı yapıldı.

14 Ağustos

1947 - Pakistan'ın bağımsızlığa kavuşması.

1974 - İkinci Kıbrıs Barış Harekâtı yapıldı.

15 Ağustos

1461 - Trabzon'un fethi.

1551 - Trablus'un fethi.

16 Ağustos

1271 - Hacı Bektaş-ı Velî'nin vefatı.

1995 - 28 Şubat'ın brifingle hareket eden yargısı tarafından Beşiktaş'taki İstanbul 4 No'lu DGM'de yargılanan İbdacılar mahkeme heyetine saldırdı, hâkim ve savcıcı dövdü.

17 Ağustos

1553 - Turgut Reis'in Korsika'yı fethi.

1992 - Gülhâne'deki İstanbul DGM'de görülen İBDA-C davasında olaylar çıktı. Pankart açıp yürüyüşe geçen gönüldaşlar, müdahale eden FETÖ'cü ve Kemalist polisleri dövdü. Özgür Gündem Gazetesi hadiseyi, "İBDA-C Örgütü'nden Polise Dayak!" diye verdi.

1997 - 28 Şubat'ın neticelerinden biri olarak İmam Hatiplerinin önünün kesilmesi maksadıyla 8 Yıllık Kesintisiz Eğitimin Meclis'te kabulü.

1999 - Marmara depremi... Merkez üssü Gölçük olan depremden neredeyse Marmara bölgesinin tamamı etkilenirken on binlerce insan hayatını kaybetti.

19 Ağustos

1966 - Muş-Varto depremi: 6.9 şiddetinde ve 2 bin 394 kişi öldü.

20 Ağustos

1543 - Barbaros'un Nice Kalesi'ni fethi.

22 Ağustos

1574 - Şeyhülislâm Ebusuud Efendi'nin vefatı.

1921 - Sakarya Meydan Muharebesi'nin başlaması.

23 Ağustos

634 - Hz. Ebubekir'in vefatı.

1514 - Çaldıran Zaferi, Yavuz'un Şii'leri tepelemesi.

24 Ağustos

1516 - Mercidabık zaferi.

2016 – Mercidabık Zaferi'nin yıldönümünde, Türkiye Suriye'ye kara harekâtı başlattı. Fırat Kalkanı adı verilen operasyonda Türkiye, Suriye'nin kuzeyini kısmen temizledi.

25 Ağustos

1516 - Halep'in fethi.

1859 - Şeyh Şamil yaralı olarak Ruslara esir düştü.

26 Ağustos

1071 - Malazgirt zaferi.

27 Ağustos

598 - Hz. Ali'nin doğumu.

28 Ağustos

1995 - Bosna'da Pazar Yeri Katliamı.

30 Ağustos

1516 - Hilafet'in Osmanlı'ya geçmesi.

31 Ağustos

1876 - Ulu Hakan II. Abdülhamid Hân'ın tahta çıkışı.

2012 - Kumandan Salih Mirzabeyoğlu'nun babası Şerif Muammer Erdiş (Kumandan Baba)'nın vefatı.

24

25

26

28

30

31

31

BU CADDENİN İNSANI

Bu cadde çağın absürt araçlarına karşı yorgun düşmüş insanın birbiriyle kopmuş bağından müteşekkil. Hiçbiri hislenmiyor, hisleneni izliyor. Hiçbiri gülmüyor, güleni seyrediyor. Hiçbiri aksiyona geçmiyor, aksiyona geçilmesini bekliyor. Hiçbirinin gözünden yaş gelmiyor, gözyaşlarını izliyor. Daha da ilginç gerçeği izliyor fakat sahtenin verdiği teselliye hakiki olanda bulamıyor. İdrakleri gerçeğin kuşatıcılığı altında put gibi apışıp kalıyor.

M. TAHA İNCİ

Bu cadde üst üste binmiş yürüyen ceset yığınlarıyla dolu. Hiçbirinin yüzünde çizgilerden eser yok. Her biri kendi dünyasında başkalarının kendilerine biçtiği hayatı yaşamak için koşuşturuyor. Hepsi bir boşlukta kaybolmuş gibi, her şeyden habersiz bir şekilde yürüyor. Hatta kendileri hakkında bir fikirleri de yok. Yani her an yoldan birini çevirip başka yöne gitmeye ikna edilebilirler. Veya onları inandıkları her ne ise, ondan anında vazgeçirebilirsiniz. Biri maviyi mi seviyor, ona kırmızıyı sevdirebilir, falan partiye oy veriyorsa filan partiye yönlendirebilir, falan kimseyi seviyorsa nefret ettirebilirsiniz. İşte, böyle bir caddeden yürüyoruz ya da böylesi bir dünyadan karşıya geçiyoruz. Yol dümdüz bir doğru olduğu hâlde herkes bir yerlere savruluyor. Herkes nereye savrulduğunu bilmemenin gafletine bırakmış kendisini.

Bu caddedeki insanların manzarasına göre zaman artık işlemez bir makine, tıpkı çarkı gibi kendisi de pas tutmuş. Bir kıymeti yok. Saate bakma ihtiyacı bir oyuncağa dönüşmüş. Donuk bakışlar altında bilmem kaçınıcı kez görmedikleri rüyalarının ve uzun süredir kaybettikleri hayallerinin peşinde, hızlı hızlı yürüyor insanlar. Hatıraları diri tutacak bir hafızaları olmadığı için her şeye yeniden başlamış gibi konuşuyorlar. Çıkan seslerin hepsi çığ kelimeler yığını. Kuru ve manasız. Canı çekilmiş. Kalpten geçmeyen sesler. Özünü ve kökünü kaybetmiş ve bin

bir anlama gelen kavramlar. Duygu ve his yok. Kendilerini bilmemenin vermiş olduğu boşlukta her şeyi biliyormuş gibi yaşıyorlar.

Hepsi caddenin o yoğun sesine kapılanmış ve yılların alışılmışlığı içinde durgun. Tüm güzel sesleri örten bir ses hâkim... Bu ses her şeyin birbirine karışmasından ortaya çıkan bir uğultu. İnsan bağrısları, makine sesleri, klaksonlar, ayak sesleri, vapor düdüklüleri... Hepsi bir anlamın değil bilakis bir anlamsızlığın işareti gibi. Bir irinin yaradan çıkması gibi etrafa saçılmış vaziyette duran binalar. Hiçbir yere ait olmadığını anlatmaya çalışan dilsiz biçimler. Kaskatı kesilen bir köpek, çakmak yiyen martı, yüzünü telefonda unutan insan... Hepsi dünyada bir vakia halinde bu caddeye sinmiş.

Ve bu kötü fırtınada hepsi yalnız. Çirkin bir şekilde giyilen bu yalnızlık tefekküre giden bir yalnızlık da değil, insana kendini unutturan, çağın absürt araçlarının kollarına bırakılan cinsten... Çünkü yalnız kalmak ihtiyacını hissetmiyor bu insan. Kendisiyle bir an baş başa kalmak istemiyor. Tahammülü yok çünkü ne kendisini ne de başkasını dinlemeye. Hiçbir şeye katlanamıyor fakat pejmürde ve yavan bir hayatla ömür geçirmenin o bitmek bilmez pespaye haline vurgun. Böylesi sefil hayatı seviyor. Kimse-nin kendilerine yön vermesini istemiyor, öğüde öğürerek bakıyor; fakat sürünün kendilerini boşluğa götürmesi gibi de belirsiz bir yokluğun pençesine teslim olmayı bir aidiyet sanıyor. Ömürleri bir komplekse kapılmış olarak geçiyor. Teselliye bir yalana

inanmanın verdiği rahatlıkta buluyorlar. Bu tatlı yalanın geçici huzuruna tutunarak kayboluyorlar. Halbuki bu caddenin insanı gerçeklikle sahteliğin arasında kendisini unutalı çok olmuş. Berraklığı yitmiş, hisleri alınmış, dokusu kaybolmuş, rengi ve tonu başkasının ellerinde belirlenir olmuş.

Omuzlarına düşen yaprağı fark etmiyor hiçbirisi. Bu caddenin insanı sayfalarca bahardan bahsedip bir çiçeğe bile su vermemenin o amelsiz haliyle yaşamayı bir adet haline getirmiş. Köpeği okşuyor ama ölen bebeklere nefretle bakıyor. Bir ceylanın dereye inışı yok kimsede. Hiçbirinde gürül gürül akan bir ırmağın coşkusu yok. Şarkısı duyulmuyor ruhun. Derenin sesi, ağacın kokusu, tabiatın rengi, kelebeğin dokusu, yaprağın şekli ne akla geliyor ne kalbe siniyor.

İnsana dokunan ne kaldı ki geriye? Bundan değil midir ki başkalarından alınan ödünç bir hayatı yaşamamanın o sıradan durumu, makineleşmiş haliyle bu caddedeki insanlara yüklenmiş. Bundandır belki de insana özgü bir hal ve tavrın olmaması. Bir, renginin ve tonunun belirlenememesi. Üzerine yüklenmiş verilerle ve kodlarla hareket eder gibi yaşamak mıdır hayat diye soranın olmaması... Bunun neticesinde ise aynılaştırmanın getirdiği intibak, pörsümeye yol açmış hepsinde. Üzerlerine giydirilen bu sahte gömlek, bir başka verilerle değiştirilerek başka başka sahteliklere gebe oluyor.

Bu cadde çağın absürt araçlarına karşı yorgun düşmüş insanın birbiriyle kopmuş bağından müteşekkil. Hiçbiri hislenmiyor,

Bu caddenin insanını sürekli zinde tutan fakat bir türlü şuuruyla buluşturmayan postmodern dünya, sekülerizm bataklığı içerisinde insanın duygularını, düşünce biçimini, seçimlerini, kararlarını zapt ediyor, yönlendiriyor. O artık kendisi olamıyor. Yani insan sadece biliyor ama o bildiğini yaşamıyor. O bildiği bir yük halinde sırtında duruyor. Kabuk üstü yaşamayı seviyor bu yüzden sıkılmak istemiyor.

hisleneni izliyor. Hiçbiri gülmüyor, gülme seyreliyor. Hiçbiri aksiyona geçmiyor, aksiyona geçilmesini bekliyor. Hiçbirinin gözünden yaş gelmiyor, gözyaşlarını izliyor. Daha da ilginç gerçeği izliyor fakat sahtenin verdiği teselliye hakiki olanda bulamıyor. İdrakleri gerçeğin kuşatıcılığı altında put gibi apışıp kalıyor. Mesela gerçek hayatta mülteci bir çocuğun ölü bedeninin ekranlarda yer alması hiçbir şey ifade etmezken, bu caddenin insanı bir diziye kilitlenebiliyor, kendi sanal dünyasına sunulan trajik bir kurguya gözyaşı dökabiliyor.

Hayat mücadelesi veren, açlıkla boğuşan, türlü soykırıma maruz bırakılan ülkelerin durumu; bir adada aç bırakılan "Survivor" yarışmacılarının sahte acıları ve ödül için ettiği mücadele kadar dikkat çekici değil. Gerçek ile kurgunun birbirine karıştığı bu caddede kurgunun manyaklığında savruluyor hepsi.

Bu caddenin insanını sürekli zinde tutan fakat bir türlü şuuruyla buluşturmayan postmodern dünya, sekülerizm bataklığı içerisinde insanın duygularını, düşünce biçimini, seçimlerini, kararlarını zapt ediyor, yönlendiriyor. O artık kendisi olamıyor. Yani insan sadece biliyor ama o bildiğini yaşamıyor. O bildiği bir yük halinde sırtında duruyor. Kabuk üstü yaşamayı seviyor bu yüzden sıkılmak istemiyor. Sıkılmanın doğuracağı eseri fark edemiyor. İstiraba tahammülü yok. Acıyı yük olarak görüyor. Ayrıca bu caddede kurgulanmış hız çağı, sıkılmak denen olguyu kabul etmiyor. Sıkılmanın güzelliğini fark ettirmiyor kimseye. Sıkılmayı bir hastalık olarak telakki ediyor ve ilaçlarla sıkılma hastalığını ortadan kaldıramıyorsa, başka araçları öne sürüyor. Mesela bu caddenin kullanışlı psikologları ruhî ıstırapları tespit ve bu tespitler neticesinde insanı, istidadı olduğu alana tahsis etmek görevini ihlal ediyor. Tamamen Freud'un peşine takılarak insanın başlıca tekamül vesilesi ruhî bunalımları bir hastalık olarak addediyor ve bunu cinsî arzularını tatmin aracı olarak görüyor. Veya ruhlardan gelen çıgıllara ilaç tıkararak insana has duyguları köreltiyor. Haliyle bu caddenin insanı artık kendi içinden gelen çıgıllara da sağır. Çünkü onun duymasına imkân tanıyacak her şey elinin altından ve gözünün önünden çekilip alındı. Betonlarla çevrili manzarasında tabiat ona izlettirilmiyor. Bilgi ona hazmettirilmiyor. Yiyecek ona tattırılmıyor. Her şey çok hızlı ve manasından kopuk paket yaşamlar sunuluyor. Her gün tonlarca haber yığınları altında gerçeğin üstü örtülüyor. Daha doğrusu ortada olmayan bir gerçek sürekli sahtelerle yer değiştiriyor.

Belki de bu sebepten okumayı bıraktı bu caddenin insanı. Çünkü gerçeklerle karşılaşmak istemiyor. Belki de bir yalana teslim olmanın verdiği hazzı kendilerini parçalaya-

cak bir gerçekle değişmek istemiyor. Belki de bu sebepten yüzünü unuttu telefonda. Müessirin bir infilâk halinde verdiği eser şimdi neden tutuştursun ki ruhları? Ruh ise tamamen içgüdülere teslim edilmiş, adeta esir.

Bu caddede insanlar, başkalarının dünyevi araçlara gömülmüş hayatlarına hayran olmak ve özenmekle geçiriyor ömürlerini. Her şeyin birbirine benzediği bir iklimde farklı hiçbir şey dikkatleri çekmiyor bu yüzden. Aslında farklı olan bir şey de yok. Şuurları harekete geçirebilecek hiçbir şey kalmadı. Aynı filme ve müziğe inanmanın verdiği rahatlığı hiçbir yeniliğe bırakmak istemiyor konforundan ödün vermeyen insan. Aynı yalanı duymayı, gerçeğin ıstırap verici haline değişmek istemiyor. Bir silsile halinde inandıkça kaypaklaşıyor yaslandıkları.

İnanmak... Bu asil kelimenin kulaklara tedai ettirdiği bıkınlığı fark etmiş olacaklar ki ondan sürekli kaçıyorlar. Herkesin dilinde ama ruhuna yabancı olan bu kelime artık inanmamaya yeminli olanların yine inanmaya inanmışların silahı. Kimse hiçbir şeye inanmıyor. İnanmış gibi yapıyor. İnanmak burada gökyüzüne çekilmiş.

Anlaşıyor ki, buhrana, bunalıma, çırpınışa yer yok bu caddede. Bunlar tozlu raflarda kalmış gibi duruyor zihinlerinde. Demek, hakikate yer olmayan yerde sahte baş tacı ediliyor. Böylece tabiileşen ve gerçekle sahtenin birbirinden ayırt edilemez durumu karşısında buranın insanı yapaylara ihtiyaç duyuyor. Eti bile yapay yemek istiyor. Yapay sevmek, yapay konuşmak, yapay yaşamak istiyor.

Mesela antidepresan ilaçlar, ruhî ıstıraplarından kaçan bu caddenin insanı için üretilmiş. Ruhun gıdasını zehirleyen bu ilaçlar insanı hakikate dair uyuşturmaktan öte gitmiyor. Hafakanlar basmış bu insanı anında ilaçlarla "tedavi" ederek hasta ediyorlar. Çileye talip olan yok. Burada ızdırap müzenin vitrininde arzı endam ediyor. Beklemek ve sıkılmak bir hastalık gibi görülüyor. Sıkılmak için her türlü araç mevcut. Bu araçlar insanın aklını ve idrakini esir alıyor.

İnsanı diğer varlıklardan ayıran en önemli özelliği sürekli bir arayış içinde olması. Bu arayış ona varoluşsal sorular soruyor, iç huzurunu kaçırıyor, onu bunalıma sürüklüyor. Batı dünyası bu durumu bir hastalık olarak görüp çözmeye çalışırken, aslında insanın özündeki bu arayış duygusunu görmezden geliyor. Sürekli tüketmeye, eğlenmeye yönlendirilen bu caddenin modern insanı, bu boşluğu doldurmaya çalışırken daha da kayboluyor.

Bütün bunların nihayetinde ruhî boşluk yaşanıyor. Ekmek ve su gibi ihtiyaç duyulan bu şeyin yokluğu insanı çıldırma noktasına

götürüyor. Kendi ait olduğu yeri arıyor, kimliğini arıyor. Köklerine dönmesi gerektiğini bilmiyor. Hangi köklere ve ne şekilde döneceğini ise hiç bilmiyor.

Toplumu ayakta tutan teamüller git gide zayıfladığı ve onları tazeleyecek bir ahlâk oluşmadığı için ferdi bir arada tutan işbu değerler yerle yeksan olurken, bu caddenin insanı da şahsiyetleşemiyor. Çünkü bir kimlik oluşturamıyor. Elbette ferdileşmenin, kişinin içtimai rollerden ve kolektif kimliklerden bağımsız bir şekilde kendine özgü bir benlik inşa etmesi gerektiğini savunan Cus-tav Jung'un ferdiyetçilik kavramına baktığı gibi ilerlemiyor mevcut durum. Her şeyden kopuk ve iyi doğru ve güzel gayesi gütmeyen bir anlayışla insanın bireyselleşmesi, kendi çıkarları ve benliği için yaşayan, insanı insan yapan merhamet, vicdan, sevgi, hay-siyet gibi kavramlara uzak bir hayat tarzı peydah oluyor. Hiç birbirine kaynamayan, birbirine en ufak noktada dahi benzemeyen fertlerin yeni bir şey söylemediği muhak-kak. Sosyal normlardan ve gelenekten bağımsız olanlar ister istemez bu seküler cad-denin içinde buluyor kendini. Daha doğrusu orada kayboluyor.

Evladını vurduktan sonra intihar eden anne; sokak ortasında çocuğunun yanında vurulan baba, yüklü miktarda para kaybedip hayatın bir anda anlamsız olduğunu sanıp intihar eden adam... Bunlar bu caddede izlediğimiz manzara. Varoluşlarını bir türlü bulamamanın verdiği başıboşluk ya da bilinmeyen bir sızı, insana yakışmayan şeyler yaptırıyor. Ya da bu insanlar için tutunacak bir dal gerçekten yok?

Büyük bir yalana mahkûm edilen bu cadde, bir sarmalın içinde yitip gidiyor. İnsan sanal prangalara mahkûm eden, her şeyin içinin boşaltıldığı bu caddede insanımızı ve toplumumuzu, daha sonra da dünyayı yeniden dizayn edecek, insana yaşanmaya değer hayatı sunabilecek bir anlayış gerekiyor. Ama insicamı bozulmuş hayatın bu dengesizliğine daha fazla dayanamayan gerçek insanlar, normal kalabilmek uğruna ölümün hakiki kıyasına bırakıyor kendisini. Olmak ya da ölmek. Başka yol yok çünkü.

Gazeteci Yılmaz Bilgen:

SURİYELİLERE MÜSLÜMAN DİYE SALDIRIYORLAR, BAŞLARI EZİLMEZSE YARIN BİZE SALDIRACAKLAR

Yılmaz Bilgen ile yaptığımız röportajda Türkiye'nin Suriye politikası, Erdoğan'ın Esad ile yakınlaşma açıklamaları ve Kayseri'deki Suriyelilere yönelik saldırılar masaya yatırıldı. Bilgen, Türkiye'nin Suriye politikasının başından beri planlandığı gibi gitmediğini ve mülteci sorunuyla karşı karşıya kaldığını belirtiyor. Erdoğan'ın Esad ile görüşme ihtimalinin zor olduğunu söyleyen Bilgen, Suriyelilere güvence verilmesi gerektiğini vurguluyor.

Türkiye'nin Suriye politikasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Türkiye ne 2011'deki ne 2013'teki ne de 2023'teki pozisyonunda duruyor. Türkiye'nin kendi planlamaları ve Suriye devriminin mahiyeti, algısı, anlayışı durumu değiştirdi. Her şeyden önce askerî anlamda, örneğin Şam'da Esad bitmek üzereydi, Halep bitmişti, Humus, Hama, Dera, Deir ez-Zor gibi yerler düşmek üzereydi. Ancak Türkiye maalesef çok büyük bir uluslararası komplo ve onun içerideki uzantıları FETÖ ile muhatap olmak durumunda kaldı. Diğer yanda da FETÖ'nün dışında başka odaklar da ayak bağı oluyordu. Sonuç olarak, istenilen ve arzulanan devrim askerî anlamda hedefine ulaşmadı ve bu durum Türkiye'de her geçen gün iç meseleyi derinleştiriyor. Türkiye'nin başına belalar açıyor. Bu şekilde belki de hiç kimsenin hesap etmediği bir mülteci meselesi, Türkiye'nin millî güvenlik sorunu haline geliyor. İşte, gördüğünüz gibi mesele çok kolay kaşınabilir halde. Şimdiye kadar belki hep tek taraflı gitti ama meselenin bir de Suriyeli tarafı olursa Allah

korusun... Mesela Kilis'te Türk'ten daha fazla Suriyeli var, mülteci var. Gaziantep'te, Hatay'da, Urfa'da...

Buradaki durumu kaşıdığınızda, attığınız bir taş bile artık Suriye'de karşılık bulur. Yani insanlar sürekli "biz ezeriz, döveriz, vururuz, aşağılarız, kovalarız" diyor. Ancak durum öyle değil. Türkiye'nin Suriye içinde yaklaşık 35.000 kişilik bir varlığı var; askeri, AFAD'ı, Kızılay'ı, tüccarı, polisi, valisi, vali yardımcısı, eğitim görevlileri, üniversiteler ve okullar dahil. Ümit Özdağ'ın şahsında ama asıl arka planda başka aktörlerin olduğu bir kesim, "vururum, döverim, kovalarım Suriyelileri" diyor ama vaziyet artık öyle değil. Artık şunu bilmek zorundayız, oraya günlük binlerce insanımız girip çıkıyor. Orada teröre karşı konuşlanmış askerlerimiz var. Bütün bu hikâye bize bir şeylerin birileri tarafından, özel olarak planlandığını gösteriyor; aktör gibi gördüğümüz herkes aslında bir piyon. Çok daha dehşetli bir durum var.

Aklı olan, devleti, milleti, vatani, insanlığı, hangi mukaddes değeri varsa bu sorunu göz ardı etmez. Buradaki en küçük olayın Suriye'de bir yansıması var. Ayrıca bizim Suriye'ye ihtiyacımız daha fazla. Neden? Çünkü hepimiz

biliyoruz ki orada bir Arz'ı Mev'ud projesi, Fırat ve Nil meselesi var. Bu proje, PKK'yı ve Kürt nüfusunu kullanarak ya da Kürt etnik kartını kullanarak biçimlendirilmek isteniyor. Biraz vasat bir adam bile bunu görür. Ya da biraz zeki, coğrafya bilgisi olan birisi meselenin ne olduğunu anlar. Bugün gelinen noktada bakıyorsunuz ki, birileri bir şeyleri toparlıyor. Birileri farklı bir planı devreye koyuyor. Türkiye'nin buna adapte olması lazım.

Erdoğan'ın Esad ile ilgili yaptığı açıklamaları nasıl yorumluyorsunuz?

Doğrusu, bütün hesapları sıfırlayarak Esad'la görüşmenin çok mümkün olduğunu düşünüyorum. Çünkü çok kan aktı, çok fazla insan öldü, birçok ocak söndü, pek çok insan vatanını, yurdunu ve geleceğini kaybetti.

600 bine yakın insan uzuvlarını kaybetti, 1,5 milyondan fazla insan yakınına kaybetti. Yani bunlar normal şeyler değil. Bu tür ağır travmaları bir sözle ya da "vazgeçtim, strateji değiştirdim" demekle çözemezsiniz. Bu işin farklı yansımaları olacaktır. Türkiye'nin hesabını buna göre yapması lazım. Onun için "Esad dostum" deyince dostum olacak gibi değil. Tayyip Bey tabii ki Cumhurbaşkanı olarak böyle bir karar verebilir ama bunun Suriye'deki karşılığı bizim tanımladığımız veya nitelendirdiğimiz gibi olmayacak. Çünkü canı yanan insanlar var.

Eğer bir şeyler yapılacaksa bunun şu şekilde olması lazım, oradaki Suriyelilere güvenceler vererek. Dün Erdoğan'ın çok güzel bir açıklaması vardı: "Biz bize güvenenleri yolda bırakmayız" dedi. Suriyelilere şunu demeniz lazım: "Sizi Esad'a teslim

Türkiye, "göç politikasını değiştirdik" deyip de herhangi bir göz yumma durumunda, binlerce askerimizin, binlerce kardeşimizin, binlerce Türk vatandaşının hayatını tehlikeye atıyor. Taciz olayında kim oraya kamera koydu? Niye koydu? O düzeni kim kurdu? İlk görüntüleri kim nasıl paylaştı?

etmeyeceğim. Sizin bütün haklarınızı sıfırlamayacağım. Size verdiğim destek, buradaki büyük oyunu, buradaki küresel tezgâhı bozmak için.” Buna inandırmanız gerekiyor. Eğer bunları kaybedersek bütün Suriye’yi kaybederiz. Çünkü Esad dediğiniz adam nedir? 2024’te Esad’ın yaslandığı zemin Suriye’nin %3’ü bile değil. Nusayriler de bu savaşta çok kırıldılar. Orada öyle bir sosyal zemin yok. Esad, Fransızların oraya getirdiği bir kukla. Dedesi, babası İskenderun’dan gitme. Yani bütün Suriye halkını Esad’a feda etmemek lazım. Bu strateji değişikliklerini doğru anlatmak gerekiyor. Böyle bir şey olursa belki tahrik etmek isteyenler, provokasyonlar olabilir ama önlenabilir. Ama bu halkın nefretini, öfkesini veya satılmışlık duygusunu hissettirirseniz sadece askeri ve stratejik olarak değil, vicdanî olarak da kaybederiz.

Kayseri’de ve Suriye’nin kuzeyinde olan olaylar arasında bir bağlantı var mı sizce?

Buradaki olayla oradaki olay arasında bağlantı var. Kayseri’de de Suriye’de de karanlık adamlar, motorlar, arabalar, garip tipler mobilize olmuşlar. Kendi aralarında WhatsApp grupları kurmuşlar ve yoğun bilgi akışları var. Kayseri’deki hadiseyle El Bab’taki hadise arasında fark gözetken projeksiyon körüdür. Emin olun, aynı. Hangi aktörlerin, hangi araçların, hangi araçları kullanarak nasıl organize olduklarını biliyoruz; devlet de biliyor. Bizim de içeride yıllarımız geçti. Bundan sonra olursa yine tamamlayan unsurlar olacak. Yani bütün hesapları ikili yapacaklar. Suriyeliler üzerinden yapılacak tüm hesaplar ikili olacak. Hemen Cerab-

lus’ta, Mara’da, Çobanbey’de, İdlib’te, Rif, Halep’te karşılık göreceğiz. Bu değişmez.

Kayseri’deki olaylara yapılan müdahale-yi nasıl yorumluyorsunuz?

Orada gereken kesinlikle yapılmadı. Geraktığı gibi müdahale edilmedi. Öncesinde ve olay anında gerekli inisiyatifin alınmadığını düşünüyorum, zaten durum da öyle. Acı bir tablo ortaya çıktı. Özellikle İçişleri Bakanlığı’nın bu konuda yetersiz olduğunu düşünüyorum. İçişleri Bakanlığı’nın göç politikasının son bir yıldır çok kötü yönetildiğini görüyorum. Ümit Özdağ olsaydı, göç politikasının başında ancak böyle olurdu. O kadar kötü yönetiliyor Göç İdaresi. Suriyelilere yapılan muamele çok kötü. Kanunî bir şey yaparsınız ve “bu böyledir” dersiniz ama son bir yıldır hiç iyi değil. Bir Türk olarak anormal rahatsızım, çünkü ortada başka örnekler de var. Mısır, Amerika, Almanya gibi yerlerde de Suriyeliler yaşıyor. Bizdeki tavır hoş bir tavır değil. Göç İdaresi’nin bu tavrı acilen terk etmesi, İçişleri Bakanlığı’nın bu konuda önlem alması gerekiyor.

Kayseri meselesinde ise bu insanların kim olduğunu zaten gördünüz; adamların hepsi kriminal vakıa, hepsi suçlu. Böyle bir ideoloji olamaz. Bunlar bir ideolojinin takipçisi değil. Bu iş başka bir şey anlatıyor. Bakanlığın bunu görmesi lazım. Olaydan sonra rakamlar vermek yerine, olaydan önce önleyici tedbirler almalıydılar. Yazık, insanların evini, yurdunu, çoluğunu, çocuğunu sokak ortasında o hale sokmak. Devletin bu olaylara kesinlikle mahal vermemesi gerekiyor. İstihbarat ve emniyetin önleyici anlamda zayıf kaldığını düşünüyorum.

Türkiye, “göç politikasını değiştirdik” deyip de herhangi bir göz yumma durumunda, binlerce askerimizin, binlerce kardeşimizin, binlerce Türk vatandaşının hayatını tehlikeye atıyor. Taciz olayında kim oraya kamera koydu? Niye koydu? O düzeni kim kurdu? İlk görüntüleri kim nasıl paylaştı? Hangi siteler paylaştı? Günler öncesinde oluşan WhatsApp grupları, günler öncesinde kurulan internet siteleri var. Bir sürü korsan site kurulmuş, birbirleriyle haberleşme ağları kurulmuş. Telegram, Signal, haberleşme odaları oluşturulmuş. Devletin bunları olaydan önce fark etmesi gerekiyor. Bu artık sadece Suriye’nin meselesi değil, gerçekten bizim bölgesel meselemiz, askeri meselemiz, stratejik meselemiz. Bu çapulculara, bu suç makinelerine, faşist, insanlık dışı yaratıklara meydan vermemek lazım. Bu insanlar Müslüman diye düşmanlar. Yarın senin başörtülü hanımını, benim başörtülü kızımı, annemi, eşimi de aynı şekilde görürler. Bu canileri ezmezsek sürekli daha da cüretkâr olacaklar. Neden İngilizlere saldırmıyorlar? Neden Ukraynalılarla dertleri yok? Bu adamların hepsi suç makinesi. Üstelik enteresan bir şey: Hiçbiri Türk değil. Hepsi gayri Türk. Burada esas olan kullandıkları ikonlar, semboller ve söylemler. Suriyeliler üzerinden Müslümanlara gözdağı veriyorlar, İslam’a ve değerlerine saldırıyorlar. Bence her akli başında insan, Müslüman olmasa bile, toplumsal huzuru önemseyen herkesin bunu görmesi gerekiyor.

Teşekkür ederim

Ben teşekkür ederim

MÜSLÜMAN ANADOLU'DA GEÇEN AY...

7 Ekim itibariyle siyahla beyaz, iyiyle kötü, doğruyla yanlış, güzelle çirkin netleşti, gözlerden buğu kalktı. Allah, Aksa Tufanı ile Müslümanlara tekrar ayağa kalkma fırsatı bahsetti. Bizler de Müslüman Anadolu'da kalbi ve gönlü pak milletimizin kendi mizacı, imanı ve duygusu ile meydanlara çıktığı ve karınca kararınca yaptığı işleri sizler için derledik.

● TikTok'ta "İlahici Ali" kullanıcı adıyla sapkın kişilerle birlikte 'ilahi' söyleyerek ünlünen Ali Özdemir, İstanbul'da bir kişi tarafından bacağından vuruldu.

● Cumhurbaşkanlığı Külliyesi önünde, İsrail ile devam eden petrol sevkiyatını protesto etmek için oturma eylemi düzenleyen vatandaşlara sert müdahale edildi.

● HÜDA PAR'ın, 'Türkiye'den İsrail'e giderek Gazze katliamına katılan çifte vatandaş Yahudilerin mal varlıklarına el koyulması, vatandaşlıktan çıkarılması ve müebbet hapisle cezalandırılmasına ilişkin' kanun teklifi çıkarılmasını öngören kanun teklifinin Genel Kurul'da görüşülmesi kabul edildi. HÜDA-PAR'ın sunduğu kanun teklifine AK Parti ve MHP 'evet', CHP ve DEM ise hayır oyu verdi. Ayrıca kanun teklifi için imza kampanyası başlatıldı.

● Batman'da, işgalci İsrail'in Gazze'ye saldırıları, düzenlenen yürüyüşle protesto edildi.

● Şırnak'ın Cizre ilçesinde hafızlık eğitimlerini tamamlayan 142 öğrenci icazet belgesini aldı.

● Diyarbakır İslami Sivil Toplum Kuruluşları, Diyarbakır'da kamuya açık alanda dans adı altında toplumun ahlak ve değer yargılarını hiçe sayan provoke edici gösterilere tepki gösterdi.

● Özgür Kudüs Platformu ve Peygamber Sevdalılarının çağrısıyla 14 Temmuz'da Üsküdar Fevziye Hatun Camii'nde buluşan Gazze gönüllüleri Üsküdar meydanına kadar yürüyerek, İsrail'in katliamlarını lanetledi.

● Ankara'daki 28 İslami kuruluş, Kayseri merkezli birçok ilde Suriyeli muhacirlere yönelik gerçekleşen linç girişimi üzerine "İrkçılığa karşı kardeşliği savunuyoruz!" adlı bir bildiri yayınladı.

● Aylık Baran Dergisi'nin sayılarını Üsküdar'da dağıttık. Milletimizin dergimize göstermiş olduğu alaka son derece hoştu. Bu vesileyle birçok insan ile dergimizi tanıştırdık. Gerek dergi kapaklarımızdaki konular, gerekse milletimizin dertleriyle alakalı olarak sohbetler gerçekleştirdik.

● Kevser Eğitim Vakfı ve bünyesinde bulunan Konyevi Gençlik İstanbul ekibi Bağcılar'da "Boykota Devam" yürüyüşü yaptı.

● Elazığ'da bir vatandaş, CHP 1.Genel Başkanı Mustafa Kemal'in heykeline taşla vurdu.

● 7 Ekim'den itibaren İsrail destekçisi ürünleri satmama kararı alan (Konya) Nar Gross Marketleri sahibi Hasan Hüseyin Uçar, işlerinin 'bereketlendiğini' belirterek çalışanlarına %20 ara zam yaptı.

● Amasya Gönüllü Kuruluşlar Birliği

(GÖK-BİR) Platformu öncülüğünde akşam namazı çıkışı Sultan 2. Bayezit Camii önünde Gazze için kunut ve dua programı yapıldı.

● 7 Ekim'den itibaren İsrail destekçisi ürünleri satmama kararı alan (Konya) Nar Gross Marketleri sahibi Hasan Hüseyin Uçar, işlerinin 'bereketlendiğini' belirterek çalışanlarına yüzde 20 ara zam yaptı.

● Bir grup genç, Başakşehir'de Arap es-nafe destek ziyareti yaptı.

● HÜDA PAR; Tel Aviv Belediyesi ile "kardeş belediye" olmaya devam eden İzmir Belediyesi hakkında meclise soru önergesi verdi. Önergede "Siyonist rejimin belediyelerini kardeş ilan eden başka belediyelerimiz var mı? Bu belediyeler hakkında işlem başlatılıp, protokollerin iptali sağlanacak mı?" denildi.

● Marmaray'da bir grup genç, Gazze'ye dikkat çekmek amacıyla istasyona yüzlerce temsili 'bebek kefeni' yerleştirdi.

BÜYÜK DOĞU AKINCILARI DERNEĞİ'NDE TEMMUZ AYINDA YAPILAN PROGRAMLAR

Büyük Doğu Akıncıları Derneği (BDA), Temmuz ayında çeşitli etkinlikler düzenledi.

Dernek, temmuz ayı boyunca Genel Merkezi'nde "Küresel Siyonizme Karşı Küresel Aksiyon", "Mürşid Kimdir, Gerekli midir?" ve "İdeolojik Formasyon ve Eğitim" gibi konularda sohbetler düzenledi. Ayrıca, 15 Temmuz darbe girişiminde şehit düşen Halil Kantarcı'yı mezarı başında andı. BDA, Ankara'daki sivil toplum kuruluşlarının "İrkçılığa Karşı Kardeşliği Savunuyoruz" açıklamasına destek vererek bildiriye imza attı.

BDA, kitap tahlilleri kapsamında Üstad Necip Fazıl'ın "Mümin-Kâfir" adlı eserini inceledi.

"Ülkemde Siyonist İstemiyorum" mitingi

Büyük Doğu Akıncıları Derneği ayrıca, Gazze'de sivil-leri katleden ve Türk vatandaşlığı taşıyan Siyonistlerin yargılanması ve vatandaşlıktan çıkarılması talebiyle Beyazıt'ta 28 Temmuz Pazar günü bir miting düzenledi. Mitingde, çeşitli siyasi parti ve STK temsilcileri ile çok sayıda vatandaş bir araya geldi. "Ülkemde Siyonist İstemiyorum" sloganlarının atıldığı

mitingde yapılan basın açıklamasında şu mesajlar verildi:

Gazze meselesinde Müslümanların daha aktif rol üstlenmesi, Türkiye'deki Siyonist varlığına son verilmesi için somut adımlar atılması gerektiği vurgulandı.

İsrail ordusunda görev yapan çifte vatandaş Siyonistlerin yargılanması ve Türk vatandaşlığından çıkarılması talep edildi.

Katliamları destekleyen fir-

maların ve ürünlerinin boykot edilmesi gerektiği belirtildi.

7 Ekim'deki Hamas operasyonunun Siyonist yapıya karşı bir başkaldırı olduğu, Müslümanların bu mücadeleye destek vermesi gerektiği ifade edildi.

Mitingde ayrıca, 21. yüzyılın Müslümanların çağı olacağı, İsrail'in Gazze'de gerçekleştirdiği saldırıların bir soykırım olduğu ve Siyonizm'in küresel bir tehdit oluşturduğu vurgulandı.

HAMAS LİDERİ İSMAİL HANIYE ŞEHİT EDİLDİ

Hamas Siyasi Büro Başkanı İsmail Haniye, 31 Temmuz gecesi İran'da düzenlenen bir suikast sonucu şehit edildi. Haniye'nin şehadeti, Filistin'de ve uluslararası sahada büyük yankı uyandırdı.

Hamas, suikastı "alçakça bir saldırı" olarak nitelendirdi ve suikastı İsrail'in yaptığını dile getirdi. Hareketin askeri kanadı Kassam Tugayları, intikam yemini ederken, siyasi kanadı da direnişin devam edeceğini vurguladı.

Haniye'nin suikastının ardından Filistin'de genel grev ve protesto çağrısı yapıldı. Batı Şeria ve Gazze Şeridi'nde geniş çaplı gösteriler düzenlenirken, İsrail güçleri ile Filistinliler arasında çatışmalar yaşandı.

Suikast, uluslararası sahada da kınandı. Cumhurbaşkanı Erdoğan, Haniye'nin şehadeti "Filistin halkını sindirmeye yönelik bir alçaklık" olarak nitelendirdi. Erdoğan, suikastın arka-

sında İsrail'in olduğunu dile getirdi, uluslararası toplumu harekete geçmeye çağırdı.

Filistin, Birleşmiş Milletler'den (BM) İsrail'den hesap sormasını istedi. Filistin Dışişleri Bakanlığı, suikastın uluslararası hukukun ve BM kararlarının açık bir ihlali olduğunu belirterek, BM Güvenlik Konseyi'ni acil toplantıya çağırdı.

Türkiye'nin dört bir yanında Haniye'ye yapılan suikast, protesto edildi ve gıyabi cenaze namazları kılındı.

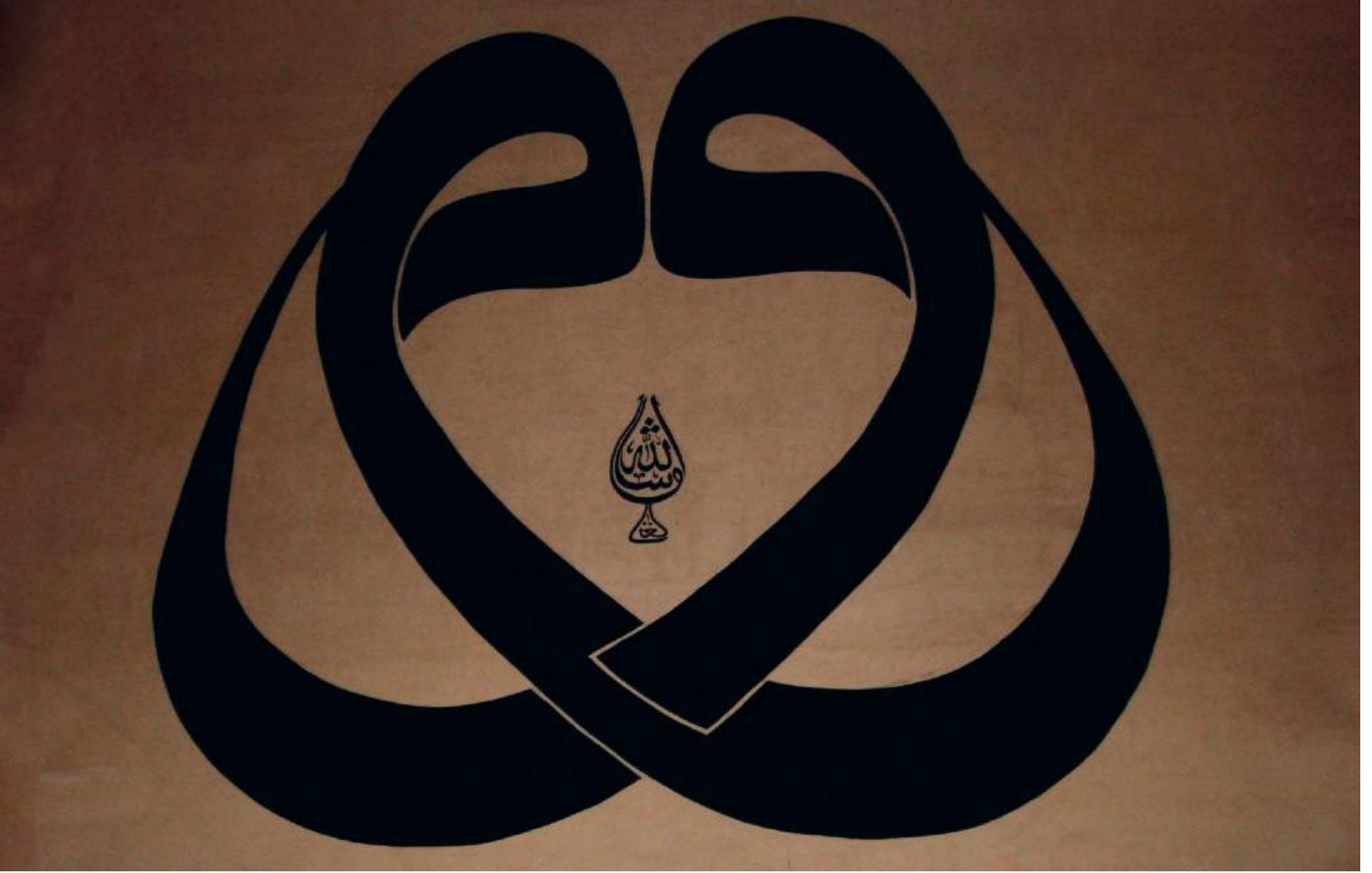
Haniye'nin şehadetiyle birlikte Hamas'ın yeni liderinin kim olacağı sorusu gündeme geldi. Hareketin iki yardımcısı Musa Ebu Marzuk ve Halil el-Hayya'nın yanı sıra, eski lider Halid Meşal'in de adaylar arasında olduğu belirtiliyor.

Haniye'nin şehadeti, Filistin meselesinde yeni bir dönemin başlangıcı olarak görülüyor.

ABDÜLHAKİM ARVÂSÎ'NİN "TASAVVUF RİSALET VE NÜBÜVVETLE BERABERDİR" TESPİTİNİN BİR TAHLİLİ

Tasavvuf bid'at olmayıp sonradan ihdas olan bir ilim değildir. Hicri ikinci asrın ortalarına doğru bu kelime telaffuz edilmiştir. Ve bununla ilgili diğer ilimlerde olduğu gibi tedvin hareketi başlamıştır.

NİMETULLAH ARVAS

Giriş

Tasavvuf, şer'î ilimlerden olup kaynağı Kuran-ı Kerim, Sünnet ve Siret-i Nebeviyye, Sahabe-i Kiram, Tâbiîn ve insanlar arasında ahlâkî yaşantılarıyla temayüz ve tebarüz eden büyüklerin tecrübelerinden ibarettir. Tasavvufun gayesi nefsin tezkiyesi ve kalbin tasfiyesidir. Tasavvuf Muhammedî Ahlâk'ın medresesidir. Birinci medrese Hira, ikinci medrese Mekke'deki Dârü'l-Erkâm, üçüncüsü de Medine-i Münevvere'de Efendimiz Aleyhisselam tarafından kurulan Mescid-i Nebeviyye ile bitişik Suffe Medresesi'dir. Tasavvuf, ihsan makamına ulaşmak için seyr u sülûktan ibarettir. Kötülüklerden arınmak ve iyiliklerle süslenmektir. Tasavvuf, his perdelerini aralamaktır. Dârü'l-Hilâfeti'l-Osmaniye'ye bağlı en yüksek medrese olan

Medrese-i Mütetassısîn'in hocası ve aynı zamanda İlahiyat Fakülteleri'nin ilk hocası olan Seyyid Abdülhakim Arvâsî er-Riyâ-zü't-Tasavvufiyye (Tasavvuf Bahçeleri) adlı eserinde adlı eserinde "Tasavvufun Başlangıç ve Doğuşu" başlığı altında pek mücmel ve gayet mufassal malumat vermektedir:

"Tasavvuf semavi şeriatlerin hakikatleriyle vasıflanmaktan doğmuştur. Şeriatlerden murad, semavi kitaplar ve ilahi emir ve yasaklardır ki tasavvuf her zaman itikat mevzuu hususları sabit olan şeriatlerin değişip yenilenmesiyle yenilenen ameli hususlarının da tatbikini ve kolaylıkla yerine gelmesini sağlayıcı bir vasıftan ve vesileden ibarettir. Şu hâlde tasavvuf denilen sıfat, Nübüvvet ve Risaletle beraberdir." [1]

Kur'an-ı Kerim'in "Andolsun ki içlerinden, kendilerine Allah'ın ayetlerini okuyan, onları tezkiye eden (arındıran), onlara kitap ve hikmeti öğreten bir peygamber göndermek-

le Allah, müminlere büyük bir lütufta bulunmuştur. Halbuki daha önce onlar apaçık bir sapkınlık içinde bulunuyorlardı." [2] âyetinde nübüvvetin üç mühim vazifelerinden olan tezkiye (arınma) zikredilmiştir. İslam dünyası, Kur'an-ı Kerim'de geçen bu tezkiyeyi yaşamadıkları ve öğrenmedikleri için istenilen seviyeden gün geçtikçe uzaklaşmaktadırlar. Tasavvufun bid'at olmadığını ortaya koymak ve bid'at ehlinden uzaklaşmak için Ehl-i Sünnet havasları, II. asrın sonlarına doğru sûfî kelimesiyle tanınmışlardır.[3] Tezkiye, terbiye, ahlak, zühd gibi Kur'an'da yer alan ıstılahlarla aynı anlamı taşıyan tasavvuf; itikatta Ehl-i Sünnet, amelde fıkha bağlılık, faziletli amellerde hadis ehline, adapta ise kalbi amellere riayet edenlere verilen isimdir.

Tasavvufla ilgili bu girişten sonra "Abdülhakim Arvâsî'nin "Tasavvuf Risalet ve Nübüvvetle Beraberdır" Tespitinin Bir Tahlili şöyledir:

1. Tasavvuf Risalet ve Nübüvvetle Beraberdır

Tasavvuf; şer'î ilimlerden olup hem ilim hem ameldir. Yani nazarî ve amelîdir. Diğer İslamî ilimlerde olduğu gibi kaynağı mukaddes kitabımız Kur'an-ı Kerim ve Mutahhar Sünnet-i Nebeviyyedir. Ayrıca İslamî ve İnsanî tecrübe de önemli kaynaklarındandır. Tasavvuf kitap ve sünnete bağlılık şer'-i şerifin zâhirine harfiyen uymaktır. Tasavvuf bir zaruret olmadıkça ruhsatlarla amel etmeyi telkin ve tavsiye etmez. Haramlardan içtinap etmeyi (kaçınmayı) esas alır. Hatta fazla mübahlara karşı da perhizkâr olmayı teşvik eder.

Seyr u sülûk yolunda ilerlerken münte-sipleri Peygamber Efendimizin sünnetini esas alır. Peygamber Efendimize tabiiyet olmazsa böyle bir amelin kabulünün şartı eksik olduğundan şiddetle reddeder. Çünkü ibadetlerin kabulünün iki şartından birisi de peygambere ittibâ'dır. Diğerleri ise ihlastır. İhlas ve mütâbaatta müdâhane yani gevşekliği tard eder. İtikadî meselelerde Ehl-i sünnet'e bağlı olmayı temel esas olarak kabul eder. Tasavvuf şeriata konulan bid'atları kabul etmez ve bu gibi bid'atlardan zinhar kaçınır. Tarikatlara bid'atları bulaştırmayı zındıklık olarak telakki eder.

İmam-ı Rabbânî, tasavvuf gayesini şöyle tespit etmiştir: Tasavvufun maksadı (seyr u sülûk yoluna girmenin esas gayesi), sûfiye yoluna girmekten esas gaye şer'an inanılması gereken hususların gerçek olduğuna dair yakînin artması ki imanın hakikati de budur. Ayrıca fikhî hükümlerin edasında da kolaylık hâsıl olmasıdır. Bunun dışında tasavvufta başka bir şey aranmaz.^[4] Burada iman hakikatlerinde yakînin artması ve mükellef olduğumuz ibadetlerin yapılmasında kolaylığın hâsıl olması gerekir.

Nasrâbâdî (ö. 367/978) tasavvufu; "Kur'an-ı Kerim ve peygamberin sünnetine tam bir tabiiyet, hevâ ve bid'atları terk etmek, meşayihlerin yani müşid-i kâmillerin yasakladığı şeylere saygı göstermek, günlük vazifelerine devam etmek, ruhsatları ve kendini rahatlatmak için tevil yolunu terk etmektir." şeklinde izah etmiştir.^[5] Tasavvuf ilmi, ebedî saadete ulaşmak için bâtın ve zâhirin tamiri ve kötü ahlakın tasfiyesi ve nefsin tezkiyesinin yol ve yordamını bildiren bir ilimdir.^[6]

Tasavvufun konusu; nefsin tezkiyesi ve kalbin manevi sıkıntılarından tasfiyesidir. Tasavvuf veraset ilmidir. Âlimler peygamberlerin varisidirler.^[7] Hz. Muhammed (salallahu aleyhi ve sellem) Efendimizin ahlâkıyla ahlâklanarak fiilî, kavli ve amelî yünden ona tabi olanlara peygamber vârisi denir. "Veraset ilmi dinde tefekkuh etmiş kimse için kullanılır. Bu da hikmettir ki mealen kime hikmet verilmişse ona büyük bir hayır verilmiştir (Bakara Suresi 269. ayet) zümresine girenlerden olur Hasan-ı Basrî'ye Peygamberin vârislerinin kim olduğu soru-

sunu o da "fakîhlerin dışında kim olabilir. Bunların dışında vâris olabilecek hiç kimseyi gördünüz mü?" şeklinde cevap vermiştir.

1.1. Kur'anî Bir Kavram Olarak Tezkiye

Tasavvufun esas konusunu Kur'an-ı Kerim'de bildirilen kalbî ameller teşkil eder. Nefis tezkiyesi ve kalp tasfiyesi tasavvufun mevzusudur. Bundan dolayıdır ki bu gibi kavramlar zikredilince tasavvuf anlaşılmaktadır. Bazı kitaplarda tezkiyeden maksat sünnet tasavvuf anlaşılmaktadır. Bu şekilde tasnif yapanlar da olmuştur.

Tezkiyenin tarifi: Tezkiye kavramı Kur'anî bir kelime olup Râgıb el-İsfahânî tarafından (ö. V./XI. yüzyılın ilk çeyreği) artmak, bereket ve arınmak şeklinde tarif edilmiştir. Tezkiye mal, varlık için kullanıldığı zaman bereket, sadaka ve zekât için kullanıldığı zaman artmak, nefisle ilgili kullanıldığı zaman arınmak tâhir (temizlenme) ile zikredilmektedir.^[8] Tezkiye bütün Müslümanlar için İslam ve iman dairesinde kaldığı müddetçe herkesin bunda nasibi vardır. Tezkiye vasıtalarına göre mü'min, kâmil derecesinde iman sahibi olur. Hakiki iman ancak şer'î ölçülere yakîn derecesinde inanmakla mümkündür. Şems suresi 6-7-8-9. ayetlerde; "Yere ve onu yayıp döşeyene andolsun, Nefse ve onu düzgün bir biçimde şekillendirip ona kötülük duygusunu ve takvasını (kötülüğün sakınma yeteneğini) ilham edene andolsun ki, nefsin arındırma kurtuluşa ermiştir." şeklinde bildirilmiştir. Ayrıca A'lâ Sûresi'nde nefis arındırmanın kurtuluşa vesile olacağını bildirmektedir. A'lâ Sûresi 14. ayette; "Arınan ve Rabbinin adını anıp, namaz kılan kimse mutlaka kurtuluşa erer." şeklinde bildirilmiştir.

Peygamber Efendimizin görevleri arasında bulunan tezkiye görevinin efendimize verilmesi, müminler için bir lütf-ı ilahi olduğu bildirilmektedir.

"Andolsun, Allah, mü'minlere kendi içlerinden; onlara âyetlerini okuyan, onları arıtp tertemiz yapan, onlara kitap ve hikmeti öğreten bir peygamber göndermekle büyük bir lütufta bulunmuştur. Oysa onlar, daha önce apaçık bir sapıklık içinde idiler."^[9] şeklinde bildirilmiştir. Bu ayet-i kerimeyi teemül ettiğimizde nübüvvetin dört önemli vazifelerinden bir tanesi de Tezkiye görevidir. Müzekki, Peygamber Efendimizin isimleri arasındadır. Burada;

- Birinci vazife; tebliğ ve davettir. (Mübelliğ)
- İkinci vazife; tâlimdir. (Muallim)
- Üçüncü vazife; tezkiyedir. (Müzekki)

Bu üç önemli nebevî vazife Müminler tarafından tatbik edildiği dönemlerde İslam ümmeti altın çağını yaşamıştır. Bundan şu sonuca varabiliriz.

Bu üç önemli vazifeden bir tanesi eksik olduğu, ihmal edildiği ve yapılmadığı zaman

İmam-ı Rabbânî, tasavvuf gayesini şöyle tespit etmiştir: Tasavvufun maksadı (seyr u sülûk yoluna girmenin esas gayesi), sûfiye yoluna girmekten esas gaye şer'an inanılması gereken hususların gerçek olduğuna dair yakînin artması ki imanın hakikati de budur. Ayrıca fikhî hükümlerin edasında da kolaylık hâsıl olmasıdır.

Allah ve Resulünün Müminlere yüklediği misyon yerine getirilmemiş demektir. Başarılı olabilmek için fert ve toplum olarak bu üç önemli hususla ancak gayeye ulaşmak mümkündür. İslam ümmetinin başarısı bu üç husus ile kaimdir.

Bu nedenle nefsin arındırılması olan tezkiye ihmal edilmemelidir. Tezkiye ise tasavvufun konu edildiği bir husustur. İlk dönemden itibaren bu hususta kitaplar yazılmış olup Hasan-ı Basrî, Ebû Hanife, Davud-i Taî, İbrahim Edhem, Zünnûn-ı Mısırî gibi şahsiyetler, müşid-i kâmillik, muvahhitlik, velilik ve mücahitlik yetiştirmişlerdir.

1.2. İlk Dönem Tasavvufî Eserler

- Ebû Saîd el-Harrâz (ö. 277/890) - *Kitâbu's-Sıdk*
- Kelâbâzî (ö. 380/990) - *et-Ta'arruf li-mezhebi ehli't-tasavvuf*.
- El-Kuşeyrî (ö. 465/1072) - *er-Risâletü'l-Kuşeyriyye*.
- Ebû Tâlib-i Mekki (ö.386) - *Kutü'l-Kulûb*
- Hucvîrî (ö. 465/1072 [?]) - *Keşfu'l-Mahcûb*
- Gazâlî (ö. 505/1111) - *İhya'ü Ulûm'id-Din*
- Seyyid Abdülkadir Geylânî (ö. 561/1166) - *Gunyetü't-Tâlibîn*
- İbn Atâullah el-İskenderî (ö. 709/1309) - *Hikem-i Atâiyye*
- Fahreddin Ali Safî (ö. 939/1532) - *Reşehât-ı Aynü'l-Hayât*
- İmam-ı Rabbânî (ö. 1034/1624) - *Mektubât*

Bunun dışında bugüne kadar tasavvuf ve tarikatlara ilgili çokça eserler yazılmıştır. Bazı mutasavvıfların ne için kitap yazmadıkları sorusuna; ehl-i tasavvuf büyük şahsiyetler, onların yetiştirdiği her bir insan aynı zamanda birer eserdir. Bu husus tefekkür edilince ehl-i tasavvuftan daha fazla eser yazanlar olmamıştır demek yanlış olmaz.

1.3. Tasavvuf ve Sûfî Kelimesinin İlk Olarak Kullanılması

Tasavvuf bid'at olmayıp sonradan ihdas olan bir ilim değildir. Hicri ikinci asrın ortalarına doğru bu kelime telaffuz edilmiştir. Ve bununla ilgili diğer ilimlerde olduğu gibi tedvin hareketi başlamıştır. Fıkıh ve usulü tefsir, hadis mecmuaları alet ilimlerinden nahif-sarf ve tecvid gibi ilimlerle beraber tasavvufta bir disiplin içerisinde tedvin edilmiştir. Biz burada tecvid ilmi ile tasavvufu karşılaştıracak olursak tasavvufun Peygamber efendimizin hâl-i şeriflerinden neşet ettiğini dolayısıyla konu daha da vuzuha kavuşmuş olur. Bilindiği üzere Kur'an-ı Kerim'in ayetleri nazil olduktan sonra Peygamberimiz okuduğu bu ayetleri Sahabe-i Kiram pür dikkat Efendimizin Fem-i Muhsin'inden kulak kabartarak almışlardır. Tecvidin kaideleri de bu okunuş şeklinden hareketle daha sonra yazılı hale gelmiştir. Sahabe döneminde kıraat biçimi ve şeklini efendimizin okunuşunu taklit ederek kendilerinden sonraki nesle aktarmışlardır. İşte tasavvuf da aynı tecvid gibi efendimizin hâl-i şeriflerinden, hareketlerinden, tatbikatlarından taklit edilerek nesilden nesile günümüze kadar ulaşmıştır. Tıpkı tecvid ilmi gibi.

Kur'an-ı Kerim'de, Kur'an'ın tertil üzere okunması emredilmiştir. Fakat bunun nasıl olacağını Sahabe-i Kirâm peygamberimizin uygulamasından öğrenmişlerdir. İşte tasavvuf da böyledir.

Allah-u Teâla takvayı, adaleti, insanlara yardım etmeyi, kötülüklerden kaçınmayı, merhamet etmeyi ve bunun gibi emir ve nehiyleri bildirmiş, Sahabe-i Kirâm Peygamber Efendimizden bunun tatbikini öğrenmişlerdir.

Emme-i Müslimîn tâbiîn döneminde Hicri 2. asırda bu ismi dillendirmişlerdir. Hasan-ı Basrî (ö. 110/728) "Ben tavafta bir sûfî gördüm. Ona bir şeyler vermek istedim. Ancak almadı ve bende 4 dank vardır. Bana yeter." şeklinde nakletmiştir.^[10]

Süfyân Es-Sevrî'den (ö.161/778) rivayetle "Ebû Hâşim es-Sûfî olmasaydı ben riyanın inceliklerini bilemezdim." şeklinde nakletmiştir.^[11]

Hafız Ebû Nuaym (ö. 430/1038), Caferi Sâdık'tan şunu rivayet etmiştir. "Caferi Sâdık (ö. 148/765) Peygamberin zahirine göre yaşayan sünîdir. Peygamberin batnına göre yaşayan ise sûfidir." şeklinde nakletmiştir.^[12]

İmam Kuşeyrî (ö. 465/1072) risalesinde tasavvuf ile ilgili; "Allah'ın rahmeti üzerinize olsun. Biliniz ki Resulullah'ın döneminde yaşayanlara Resulullah'ın Sahabîleri denilmiştir. Çünkü bundan daha faziletli bir şey olamazdı. Bundan dolayı onlara Sahabe denildi. II. asırda sahabeleri görenlere, sahabelerle beraber olanlara Tâbiîn denilmiştir. Ondan sonra gelenlere Etbâ'u't-Tâbiîn ismiyle anılmışlardır. Sonra İslam toplumu arasında ihtilaflar baş gösterdi. Değişik fırkalara ayrıldılar. Dini emirlere titizlik gösterenlere zâhidler ve âbidler denildi. Her itikadî fırka (Hâricî, Mûtezile, Şia'ya mensup olanlar) arasında zâhidlerin ve âbidlerin olduğunu iddia ettiler. Bundan olacak ki ehl-i sünnet içerisinde Allah-u Teâla'ya karşı nefislerini gözetken, kalplerini kötülüklerden koruyanlar tasavvuf ismiyle anıldılar. Bu isim Hicretin 2. asrın ortalarına doğru faziletli insanlar için sıfat olarak kullanıla gelmiştir."

Şeklinde tespit edilmiştir.^[13]

2. Tasavvuf Semavi Vahye Dayanır

El-İmâm el-Hâfız Seyyid Muhammed Sıddîk El-Gumârî "Tasavvufun ilk müessisi kimdir?" sorusuna cevabî fetvasında şöyle demiştir; "Bilinmelidir ki tarikatın ilk müessisi vahy-i semâvî ile dinle beraber olmuştur. Hiç şüphesiz o ihsan makamıdır ki dinin 3 rûknünden biridir." Cebrail tarafından sorulan İslam, İman, İhsan sorularına Peygamberimizin tek tek cevap verdikten sonra Efendimiz "bu Cebrail idi, size dininizi öğretmek için geldi." şeklinde nakletmiştir.^[14]

Dârü'l-Hilâfeti'l-Osmaniyye Medresetü'l-Mütehassısîn'de tasavvuf hocası ve aynı zamanda İlahiyat Fakültelerinin ilk tasavvuf hocası olan Seyyid Abdülhakim Arvâsî er-Riyâzü't-tasavvufiye adlı çok faydalı eserinde Tasavvuf kelimesinin doğuşu ve isimlendirilmesi, tasavvufun tarifi, tasavvufun başlangıç ve doğuşuyla alakalı veciz bir şekilde beyan buyurduktan sonra şöyle bir tespitte bulunmuşlardır; "Şu halde tasavvuf denilen sıfat nübüvvet ve risaletle beraberdir" tespitini yaptıktan sonra tasavvufun gayesi hakkında şöyle buyurmuşlardır: "Tasavvuf gayesi kötü ahlak ve maddi-manevi düşük vasıflardan arınmak, iyi ahlak ve üstün vasıflarla donanmaktır. "Şöyle ki ben üstün ahlak değerlerini tamamlamak için gönderildim." mealindeki hadisin işaretlerinden en üstün Peygamberin gönderilişi ve peygamberliğindeki gayenin yüksek ahlakı tamamlamak olduğu anlaşılmış oluyor."^[15]

2.1. Tasavvuf 8 Haslet Üzere Bina Edilmiştir

Tasavvufta Seyyidü't Tâife olarak meşhur olan Cüneyd-i Bağdâdî'den (v. 297/909) rivayetle peygamberlerde bulunan 8 üstün haslet gerçekten tasavvuf için temel teşkil etmiştir, demek yanlış olmaz. Bunlar seha, rıza, sabır, işaret, gurbet, yün giysi, seyahat ve fakr'dır.

- *Sehâ; İbrahim Aleyhisselam'ın,*
- *Rıza; İshak Aleyhisselam'ın,*
- *Sabır; Eyyûb Aleyhisselam'ın,*
- *İşaret; Zekeriyâ Aleyhisselam'ın,*
- *Gurbet; Yahya Aleyhisselam'ın,*
- *Yün giysi; Musa Aleyhisselam'ın,*
- *Seyahat; İsa Aleyhisselam'ın,*
- *Fakr ise Muhammed Sallallahu*

Aleyhi ve Sellem Aleyhisselam'ın hususiye-tidir.^[16]

2.2. Peygamberlerden Söz Alınmıştır

"Hani, Allah peygamberlerden, "Andolsun, size vereceğim her kitap ve hikmetten sonra, elinizdekini doğrulayan bir peygamber geldiğinde, ona mutlaka iman edeceksiniz ve ona mutlaka yardım edeceksiniz" diye söz almış ve "Bunu kabul ettiniz mi; verdiğim bu ağır görevi üstlendiniz mi?" demişti. Onlar, "Kabul ettik" demişlerdi. Allah da, "Öyleyse şahid olun, ben de sizinle beraber şahit olanlardanım"^[17] demişti."

Bu ayet-i kerimeyle ilgili *Tefsîrü'l-Mazharî*'de İbn-i Abbas'ın Hz. Ali'nin şöyle dediğini kaydetmektedir; "Allah-u Teala Âdem'den ve ondan sonra gelen bütün peygamberlerden Hz. Muhammed hakkında kendi kavimlerine ve eğer gönderildiği zaman hayatta iseler ona iman ve onun dine yardım edeceklerine dair söz almıştır. Özellikle bu peygamberlerden bazılarının İsrailoğullarına işaret vardır. Çünkü onlar "peygamberler ancak bizden olur." savını iddia edecekleri için onlardan ahd almıştır."^[18] Nitekim Hz. İsa'ya Saff Suresi 6. Ayette; "Hani, Meryem oğlu İsa, 'Ey İsrailoğulları! Şüphesiz ben, Allah'ın size, benden önce gelen Tevrat'ı doğrulayıcı ve benden sonra gelecek, Ahmed adında bir peygamberi müjdeleyici (olarak gönderdiği) peygamberiyim.' demişti. Fakat (İsa) onlara apaçık mucizeleri getirince, 'Bu, apaçık bir sihirdir' dediler. Musa da kendisinden sonra gelen İsa Aleyhisselam'a kavmine ona iman etmelerini emretmişti.

Urvetü'l-Vüska Muhammed Masum Fârûkî (ö. 1079/1668) bir mektubunda şöyle söylemektedir:

"İki dünya saadetine kavuşmak, iki dünyanın efendisine tabi olmaya bağlıdır. Yani cehennemden kurtuluş, o iyilerin efendisine uymaya, cennete girmekte yine o seçilmişlerin imamına (önderine) mütabeata bağlıdır. Hak teâlânın rızasına kavuşmak ise yine o seçilmişlerin efendisinin izinden gitmek şartıyla mümkündür. Ona uymadan

yapılan tevbe, zühd, tevekkül ve dünyadan kesilme makbul değildir. Onu tevessül etmeden olan zikirler, fikirler, şevkler ve zevkler neticesizdir. Peygamberler onun hayat pınarından bir bardak içmekle doymuş ve kanmışlar, evliya onun nihayetsiz denizinden bir yudumla kemâle gelmişlerdir. Melek onun tufeylîsi (aşığı), felek onun huveylîsidir. Varlık ipi ona bağlı, var olma zinciri ona merbuttur. Rubûbiyetin zuhuru yine ona bağlıdır.” [19]

Kısaca “kâinat hep onun arkasındadır...”

Bunun için mes’ud gençlere ve akıllı taliplere lazımdır ki, zâhiren ve batînen (bedenleri ve kalpleri ile beraber) ona ittibâ etmeye çalışsınlar. Bu devlet ve saadeti olumsuz kılan ne varsa, beden ve kalp gözlerini ondan yumsunlar ve yakinen tekrar yakinen bilsinler ki, bir kimsenin binlerce bin kere fazileti olsa ve Resûlullah’a mütabeatta gevşek ve önemsemez şekilde davranırsa, böyle bir kimsenin sohbeti ve sevgisi öldürücü zehirdir. Ama bu fazilet ve hârîka hallerden hiç birine sahip olmayan bir kimse, ittibâ’da sağlam ve şaşmaz olsa, onun sohbeti ve muhabbeti en büyük şifa ve ilaçtır.” [20]

Bu yola bağlı olan tâifenin de maksatlarının en yükseği ve isteklerinin gaye noktası her şeyde Peygamber’e tam anlamıyla ittibâ (uyma)’dır. Zâhirde ve bâtında mahlûkatın en faziletli olan Allah Resûlüne hakikatiyle vâris olmaktır. Demek ki tasavvufun ve dolayısıyla velayetin de gayesi bu olmak lazım gelir.” [21]

Tasavvufun konu edindiği kavramlar Kur’an-ı Kerim ve Hadis-i Şeriflere dayanmaktadır. Ahlakla ilgili, nefis tezkiyesiyle ilgili, kalbî amellerle ilgili ıstılahlar Kitap ve Sünnet kaynaklıdır.

Özellikle ilk dönem kaynaklarda bu husus bariz bir şekilde görülmektedir.

Örnek sadedinde fakih ve muhaddis hususiyetleriyle temayüz ve tebarüz eden İmam Nevevî’nin meşhur hadis kitaplarından Riyâzu’s-Sâlihîn (Salihlerin Bahçesi) tasavvuf yolunda ilerlemek isteyenler için önemli bir müracaat kitabıdır. Zaten tasavvuf ehli fezâil-i a’mâlde hadis ehline tabi olmuşlardır.

Tasavvuf İslâmî ilimlerden şer’î ilimlere tabidir. İslam dışı kaynaklarla irtibatlandırılanlar cehaletlerinden, gafletlerinden veya İslâmiyete düşmanlıklarından kaynaklanmaktadır.

“Tasavvufun, İslam dışı mistik kültürlerden kaynaklandığına yönelik iddialar karşısında mutasavvıflar ise kendi sistem ve öğretilerini temellendirmek için Kur’an ve Sünnet’ten birtakım deliller öne sürme gereksinimi duymuşlardır. Tasavvufun, ismen Kur’an’da ve hadislerde geçmese de bir hayat tarzı olarak her iki kaynaktan da yer aldığı kanaatinde olan mutasavvıflar, bu düşüncelerini kaleme aldıkları eserlerde dile ge-

tirmişlerdir. Mutasavvıfların bu çabaları en açık bir şekilde tasavvuf kavramlarını içeren temel kaynaklarda görülmektedir.” [22]

2.3. Zâhiri ve Bâtînî Emir ve Nehiyler

Hiç şüphesiz bilindiği üzere Allahu Teâlâ yüce ve mukaddes kitabında ben cinleri ve insanları bana kulluk etsinler diye yarattım diye buyurmaktadır. Bunun tefsiri ve meali kısaca şöyledir.

“Ben cinleri ve insanları yalnız beni ilâh tanısinlar, candan Müslüman olarak bana teslim olsunlar, saygıyla bana kulluk ve ibadet etsinler, yalnızca benim şeriatıma bağlansınlar, bana boyun eğsinler diye yarattım.” [23]

İbadetler

- Bedenî,
- Malî,
- Kavlî,
- Kalbî,

Bazı âlimler ibadetleri bu dört grupta değerlendirmişlerdir. *Bedenî ibadetler*; organlarla yapılan ibadetler ile alakalı fıkhîta tafsîlî olarak izah edilmiştir. [24]

Kavlî ibadetler; dille yapılan her türlü ibadetler, Kur’an-ı Kerim okumak, tesbihatlar, tehlil, tahmid ve salavat-ı şerifeler. Bunlar da dil ile yapılmakta olup mürşid-i kâmil tarafından sûfilere zikrû’l-lisan vazifesi olarak tembih ve tavsiye edilmektedir.

Mâlî ibadetler de zekât sadaka gibi ibadetler ki tasavvuf ehli bu ibadeti çok önemsemiş ve müstahaklarına dağıtmayı emretmişlerdir. Hatta malında zekât hakkı olan bir kimsenin ibadet olarak ne kadar sadaka verilirse verilsin az da olsa verilmemiş farz zekatın yerini tutmaz.

Kalbî ibadetlerle ilgili de kalp, hased, ucub (kendini beğenme), riya ve benzeri hastalıklarla alakalı bilgileri, marifetleri öğrenmeyi izah eden İmam Celâleddin Suyûtî (ö. 911/1505) sonunda İmam Gazâlî’ye atıf yaparak bunların farz-ı ayn olduğuna hükmetmiştir. [25]

Allah-u Teâlâ açık ve gizli zâhir ve bâtın yani organlarla ve kalp ile yapılan fuhşiyatı (çirkinlikleri) haram kılmıştır.

Ayet-i Kerime’yi delil gösteren kalple ilgili yapılan kötülüklerin de haram kılındığına dair “De ki: “Rabbim ancak açık ve gizli kötülükleri haram kılmıştır” [26] Başka bir ayette *“Kötülüklerin açığına da gizlisine de yaklaşmayın” [27]* Ayet-i Kerimede adı geçen Fevâhiş-i Batna’dan maksat kalbin kötü amelleri olan kin, kıskançlık, riya, nifak, şeytanî düşünceler şeklinde tefsir etmişlerdir. Âlimler kalbî hastalıklardan kalbi arındırmak için tövbeye ihtiyaç olduğunu açıkça bildirmişlerdir.

Hatta İmam-ı Rabbânî “Et parçası olan kalbin hastalıklarına karşı çok çaba sarf edildiği halde âlem-i emirde olan kalbe muşallat olan hastalıkları tedavi etmek dünya

“Bu yola bağlı olan tâifenin de maksatlarının en yükseği ve isteklerinin gaye noktası her şeyde Peygamber’e tam anlamıyla ittibâ (uyma)’dır. Zâhirde ve bâtında mahlûkatın en faziletli olan Allah Resûlüne hakikatiyle vâris olmaktır. Demek ki tasavvufun ve dolayısıyla velayetin de gayesi bu olmak lazım gelir.”

ve ahiret saadetine sebep olur.” diye buyurmuştur. [28]

1- Bedenî olan emir ve nehiyler

- Emirler, Namaz, Oruç, Hac vb.
- Nehiyler, adam öldürmek, zina, içki, kumar gibi yasaklar.

2- Kalbî amellerle ilgili emirler

- İhlas, tevekkül, kalbi zikir, yakîn, sabır, takva.
- Şirk, riya, buğz, haset, nifak, kibir gibi...

Bedenin ıslahı kalbin ıslahına bağlıdır. Peygamber efendimiz, “Bilin ki! Vücutta öyle bir et parçası vardır ki o, iyi (doğru ve düzgün) olursa bütün vücut iyi (doğru ve düzgün) olur; o bozulursa bütün vücut bozulur. Bilin ki! O, kalptir.” [29]

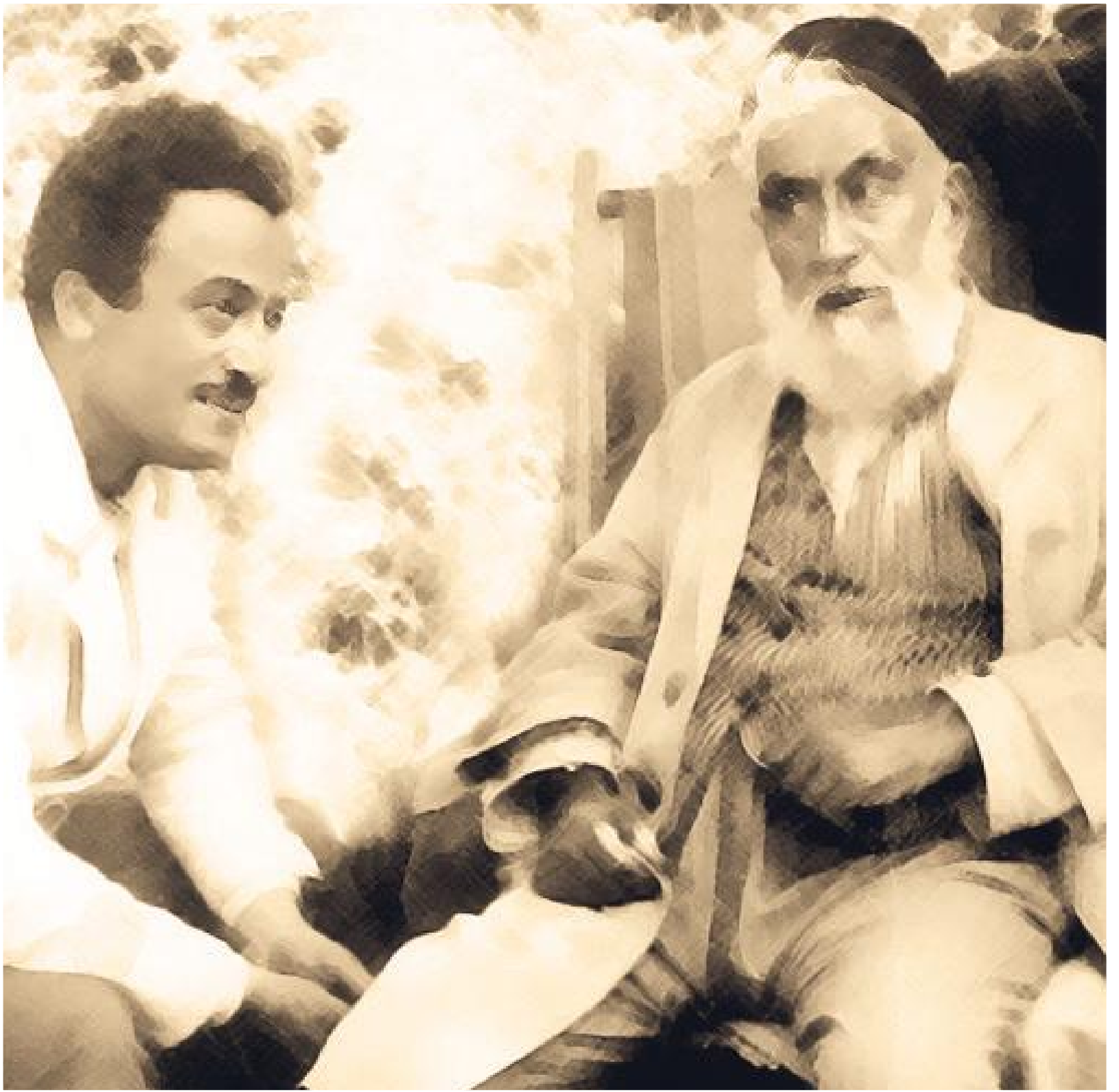
Peygamber Efendimiz bir defasında, eliyale göğsünü işaret ederek üç kere “İşte takva buradadır” buyurmuştur. [30]

İmâm-ı Rabbânî; “Bilinmesi gerekir ki zâhirî (bedeni) hastalıklar şer’î hükümleri eda etmede zorluk, tembellik ve gevşekliğe sebep oluyorsa bâtînî (kalp) hastalıkları da böyledir.

Zâhirî hastalıklar organların zayıf olmasına sebep olduğu gibi bâtînî hastalıklar ise yakînî imanın zayıflığına ve imanının noksanlığına sebep oluyor.” Yoksa şer’î emirlerde, tekliflerde hiçbir zorluk yoktur. Hepsinde de kolaylık ve hafiflik vardır. [31]

Yüce Allah “... Allah, size kolaylık diler, zorluk dilemez...” (Bakara Suresi 185. Ayet) açıklamayla konuyu gayet güzel ifade etmişlerdir.

*Büyük alim, fakih allame İbn-i Âbidîn (ö. 1252/1836) meşhur haşiyesinde ihlas, ucub (kendini beğenme), haset ve riya ile ilgili ilmi öğrenmek farz-ı ayn’dır ve bunun gibi İmam-ı Gazali *İhya-u Ulumi’d-Din*’in “Mühlikat” bölümünde apaçık bildirilen kibir, haset, gazap, cimrilik, tûl-i emel... vb. hastalıklardan da kurtulmak gereklidir. Hiçbir beşer bu manevi hastalıklardan kurtulduğunu iddia edemez. O halde kişinin kendisini bunlardan izale etmesi farz-ı ayn’dır. Bu da ancak bu hastalıkların tariflerini, sebeplerini, özelliklerini ve tedavi yollarını

ve ilaçlarını tanımakla mümkündür. Çünkü şerri tanımamak kişiyi şerden uzaklaştırmaz ve şerre bulaşır.^[32]

Batnî temizlik olmadan zahirî temizliğin ahlakî yönden kişinin kâmil ve erdemli sıfatlara sahip olması mümkün değildir. Yukarıda verdiğimiz kaynaklardan da anlaşıldığı üzere müspet yönden kalbî amellerin Allah-u Teâlâ'ya kulluk göreviyle mükellef olan insanın bu konuda da sorumlu olduğundan sarfınazar edilemez.

2.4. İlk Dönem Müctehid Âlimlerinin Tasavvuf Telakkileri

İmam-ı Âzam Ebû Hanife (ö. 150/767) Cafer Es-Sâdık Hazretleriyle tanıştıktan sonra "son iki yılım olmasaydı yani onunla beraber geçirdiğim son iki yıl olmasaydı Numan helak olurdu." Cafer Es-Sâdık Hazretleri tasavvuf silsilesinde ismi zikredilen

ehl-i beyt imamlarındandır.^[33]

İmam Mâlik bin Enes (ö. 179/795); "İlmi ile amel etmeyen fakih fasık, tasavvufla uğraşp fıkıhla amel etmeyen sûfî zındık olur."^[34]

İmam-ı Şafii (ö. 204/820); "Hem sûfî hem fakih ol. Tek taraflı olma."^[35]

Ahmed bin Hanbel (ö. 241/855) oğluna; "Tasavvuf ehlinin meclisine devam et. Çünkü onlar ilim, murakabe, haşyetullah, zühd ve himmetlerini âlî tutmada bizden ileridedirler."^[36]

Allame Tacuddin es-Subki (ö. 771/1370); "Onlar (sûfîler) Ehlullah'tan olup duaların bereketiyle yağmur yağar. Onların anıldığı yerde rahmetin nüzulü umulan Allah'ın has kullarıdır."^[37]

Hatta bunlardan bazı talebeleri Dâvûd-î

Tâî (ö. 165/781[?]) ve benzerleri gibi müctehid imamlara talebe olmuşlar ve fetva vermişlerdir. Bazı mutasavvıfların ifade ve beyanlarında anlaşılabilir gibi görünen sözlerinin ve kitaplarının olduğunu biliyoruz. Bunlardan bir tanesi de Sultanu'l-Arifin olarak meşhur olan Bayezid-i Bistami'dir. (ö. 234/848[?]) Söz ve kitapları anlaşılmayan bu gibi mutasavvıfların (Muhyiddin İbnü'l-Arabî İbnü'l Arabi gibi) kendilerine ait yazdıkları kitaplarında "bizim kitaplarımızı anlamayan okumasın" şeklinde bir ikazda ve tembihte bulundukları görülmektedir.

Sultânü'l-Ârifin olarak meşhur olan Bâyezid-i Bistâmî'ye, Tasavvuf nedir? sorusuna; "Şeriatın diliyle mi, hakikatin diliyle mi yoksa hak diliyle mi?" diye cevap verdi. Onlar, "Bu nasıl olur?" diye söyleyince Bâyezid-i Bistâmî cevap vererek; Şeriat lisanıyla tasavvuf; kalbin tasa ve kederlerden tasfiye

edilmesi, yaratılmışlara karşı güzel ahlakla muamelede bulunmak, şeriatın tamamında peygambere tabi olmaktır,

Hakikat lisaniyla tasavvuf; cinayetleri (küçük-büyük günah) terk etmek ve eşya denilen her şeyden nefsi beri kılmaktır. Bütün istek ve arzuları def etmek, safsataları terk etmek, gökyüzünü yaratan yaratıcının dışında hiçbir şeyde huzur aramamaktır,

Hak lisaniyla tasavvuf; Allah-u Teâlâ sûfileri kendi sıfatıyla sıfatlandırmış (Allah'ın ahlakıyla ahlaklanmak), onları kendi sıfatlarından sıyırmış ve bundan dolayı onlara sûfî denilmiştir.”^[38]

Allah-u Teâlâ mukaddes kitabımız Kur'an-ı Kerim'de; "Muhakkak ki nefsinizi tezkiye (arınma) eden kurtulmuştur."^[39]

Peygamberimizin duaları arasında "Allah'im! Nefsime takvâsını ver ve onu tezkiye et! Sen onu en iyi tezkiye edensin. Sen onun velîsi ve Mevlâ'sısın."^[40]

Sonuç

- 1- Tasavvuf, İslâmî ilimlerin şer'î ilimlerinden.
- 2- Tasavvufun kaynağı vahy-i semâviye dayanır.
- 3- Belli bir dönemden sonra gayrimüslimlerin İslâmî ilimlere müdahalesi olduğu gibi tasavvufa da müdahaleler olmuş, İslam âlimleri tarafından diğer ilimlerde olduğu gibi bu müdahaleler bertaraf edilmiştir.
- 4- Tasavvuf olgun ve erdemli mü'minler, rol model şahsiyetler yetiştirmiştir.
- 5- Tasavvufa karşı olanlar cehaletlerinden, gafletlerinden veya düşmanlıklarından dolayıdır.
- 6- Tarih içerisinde bazı grup ve güruhlar tasavvuf ve tarikat ismini istismar etmişlerdir. Günümüzde de bu tür istismarların önüne geçmek için Osmanlı'da olduğu gibi (meşihat makamı) bir kurumun olması elzemdir.
- 7- Tasavvuf medresesi kendisine mensup olanların kabiliyetlerini geliştirmeli ve ileriye doğru müspet hedeflere yönlendirmelidirler.
- 8- Hiç unutmamak gerekir ki bütün insanların islah-i nefse, Muhammedî ahlaka ve yaratılış gayelerine uygun yetiştirilmelerine ihtiyacı vardır.

Son notlar

- [1] Seyyid Abdülhakim Arvasi, *Tasavvuf Bahçeleri*, sad. N. Fazıl Kısakürek (İstanbul: 2017), 18.
- [2] Âl-i İmrân, 3/164.
- [3] İbrâhim b. Mûsâ eş-Şâtîbî, *el-İ'tisâm*

(Mısır: Mektebetü't-Ticarîyyetü'l-Kübra, ts.), 1/90.

[4] İmam-ı Rabbani, *Mektubat*, Farsça Nüsha (İstanbul: Sönmez Neşriyat 1973), 207. Mektup, 1/412.

[5] Şeyhu'l-İslâm Zekerîya b. Muhammed el-Ensari, *Netâicü'l-efkârî'l-kudsiyye* (Beyrût: Dâr'ul Kutubi'l-İlmiyye, 2000), 2/24.

[6] el-Ensari, *Netâicü'l-efkârî'l-kudsiyye*, 1/104.

[7] Ebu Davud, *İlim*, 1.

[8] Râgıb el-İsfahânî, *Müfredâtü el-fâzî'l-Kur'ân* (İstanbul, 1986), 218.

[9] Âl-i İmrân, 3/164

[10] Zehebi (M. 1274-1348), *Tezkiretü'l-huffâz* (Beyrût: Dârü'l-Kütübî'l-İlmiyye, ts.), 1/7.

[11] Reşat Öngören, "Sûfî", *Türkiye Diyanet Vakfı İslam Ansiklopedisi* (İstanbul: TDV, 2009), 37/471-472.

[12] Ebû Nuaym el-İsfahânî, *Hilyetü'l-evliyâ*, I-X, (Kahire: 1351/1932,) 1/20.

[13] Kuşeyri, *er-Risale* (Beyrût: Darul Minhac, 2020).

[14] İsa Abdulkadir, *Hakaik anî't-Tasavvuf* (Halep: Dârü'l-İrfân, 2007), 24.

[15] Necip Fazıl Kısakürek, *Esseyyid Abdülhakim Arvasi Tasavvuf Bahçeleri*, 14. Basım (İstanbul: Büyük Doğu Yayınları, 2017), 18-19.

[16] Abdülmelik b. Muhammed İbrahim en-Nisaburi el-Harakuşi (H.407-M.1016), *Kitabu tehzibu'l-esrar* (Abu Dabi: ys., 1999), 27.

[17] Âl-i İmrân Sûresi, 3/81.

[18] el-Kadim Muhammed Senaullah el-Osmâni el-Hanefî el-Mazharî, (H.1176 Vefat), *Tefsîrû'l-Mazharî* (Beyrut: 2004), 2/84.

[19] Süleyman Kuku, *Mektûbât-ı Masumiyye* (İstanbul: Alioğlu Yayınları, 2017), 10. Mektup, 1/86.

[20] Kuku, *Mektûbât-ı Masumiyye*, 1/86.

[21] es-Seyyid Abdülhakim Arvasi, *Tasavvuf Bahçeleri*, 18-19.

[22] Mahmud Esad Erkaya, *Kur'an Kaynaklı Tasavvuf Kavramları* (Ankara: Türkiye Diyanet Vakfı Yayınları, 2023), Önsöz.

[23] Zâriyat, 51/56.

[24] Bkz. Abdurrahman Candan, *Muhtasar Şafî İlmihali* (Ankara: DİB Yayınları, 2020) s.77-80.

[25] İsa Abdulkadir, *Hakaik Anit Tasavvuf*, 29.

[26] A'raf, 7/33.

[27] En'am, 6/151.

[28] İmam-ı Rabbani, *Mektubat*, 1/219,

[29] Buhârî, İmân, 39.

[30] İbn-i Hanbel, 3/134.

[31] İmam-ı Rabbani, *Mektubat*, 1/459.

[32] İbn-i Âbidîn, *Haşiyetü Dürri'l-Muhtâr* (İstanbul: Kahraman Yayınları, 1984), 1/43.

[33] Âlûsî, *Azâb Men Sebbe'l-Eshâb*, 309.

[34] Zerrûk, *Kavaid et-Tasavvuf*, 25.

[35] *Divan-ı Şafîi*, 36

[36] Hasan Basri Salim, *Menhecü't-Tasavvuf inde'l-İmâm Serhendî* (Endonezya: Camiatu Şerif Hidayetullah El-İslâmiyye el-Hukumiyye Master Tezi, Cakarta Endonezya, 2020), 20.

[37] Hasan Basri Salim, *Men Hecü't Tasavvuf inde'l İmam Serhendî*, 20.

[38] el-Harakuşi, *Kitabu tehzibu'l-esrar*, 27.

[39] eş-Şems, 91/9.

[40] Müslim, Zikir, 73.

Kaynakça

Abdulkadir, İsa. *Hakaik anî't-Tasavvuf*. Halep: Dârü'l-İrfân, 2007.

Aluşî, Ebû'l-Meali Şihâbuddin El-. *Sabbûl, Azâb Alâ Men Sebbe'l-Eshâb*. Beyrût: Dârü'l-Kütübî'l-İlmiyye.

Arvâsî, Esseyyid Abdülhakim. *Tasavvuf Bahçeleri*. sad. N. Fazıl Kısakürek. İstanbul: 2017.

Candan, Abdurrahman. *Muhtasar Şafî İlmihali*. Ankara: DİB Yayınları, 2020.

Ensari, Şeyhu'l-İslâm Zekerîya b. Muhammed el-. *Netâicü'l-efkârî'l-kudsiyye*. Beyrût: Dâr'ul Kutubi'l-İlmiyye, 2000.

Erkaya, Mahmud Esad. *Kur'an Kaynaklı Tasavvuf Kavramları*. Ankara: Türkiye Diyanet Vakfı Yayınları, 2023.

Harakuşi, Abdülmelik b. Muhammed İbrahim en-Nisaburi el-. *Kitabu tehzibu'l-esrar*. Abu Dabi: ys., 1999.

İbn-i Âbidîn, Muhammed Emin. *Haşiyetü Dürri'l-Muhtâr*. İstanbul: Kahraman Yayınları, 1984.

İmam-ı Rabbani. *Mektubat*. Farsça Nüsha. İstanbul: Sönmez Neşriyat, 1973.

İsfahânî, Ebû Nuaym el-İsfahânî, *Hilyetü'l-evliyâ* I-X. Kahire: 1351/1932.

İsfahânî, Râgıb. *Müfredâtü elfâzî'l-Kur'ân*. İstanbul, 1986.

Kısakürek, Necip Fazıl. *Esseyyid Abdülhakim Arvâsî Tasavvuf Bahçeleri*. 14. Basım. İstanbul: Büyük Doğu Yayınları, 2017.

Kuku, Süleyman. *Mektûbât-ı Masumiyye*. İstanbul: Alioğlu Yayınları, 2017.

Kuşeyri. *er-Risale*. Beyrût: Dârü'l-Minhâc, 2020.

Mazhari, el-Kadim Muhammed Senaullah el-Osmâni el-Hanefî. *Tefsîrû'l-Mazharî*. Beyrut: 2004.

Salim, Hasan Basri. *Menhecü't-Tasavvuf inde'l-İmâm Serhendî*. Endonezya: Camiatu Şerif Hidayetullah El-İslâmiyye el-Hukumiyye Master Tezi, Cakarta Endonezya, 2020.

Şâtîbî, İbrâhim b. Mûsâ. *el-İ'tisâm*. Mısır: Mektebetü't-Ticarîyyetü'l-Kübra, ts.

Öngören, Reşat. "Sûfî". *Türkiye Diyanet Vakfı İslam Ansiklopedisi*. 37/471-472. İstanbul: TDV, 2009.

Zehebi. *Tezkiretü'l-huffâz*. Beyrût: Dârü'l-Kütübî'l-İlmiyye, ts.

GLOBAL ÇÖPLÜK

7 Ekim itibariyle Gazze aynasında izlenen dünya, son sürat savrulmaya devam ediyor. Global Çöplük diye attığımız başlık altında nerede durduklarının şuurunda olmayanların ve hiçbir din, ahlak, kaide ve nizam tanımayanların batarken son çırpınışlarını sizler için derledik.

● İngiltere, Gazze'deki katliamda ağır yaralanan Filistinli çocukları tıbbi tedavi için kabul etmeyi reddetti. Daha önce Ukraynalı çocukları tedavi için kabul etmesi, Gazzeli çocuklara yönelik tutumunun iki yüzlü olduğunu ortaya koyuyor.

● Elinde binlerce çocuğun kanı olan soykırımcı siyonist Netanyahu, ABD Kongresinde yaptığı konuşmada köpekliğini yaptığı ABD Kongresi tarafından ayakta alkışlandı.

● Katıldığı televizyon programında konuşan Fransız Bakan, ülkesinin delegasyonundaki hiçbir kadının Paris Olimpiyat Oyunları sırasında başörtüsü takamayaacağını ifade ederek, Batı'nın İslâm'a olan düşmanlığını bir kez daha gösterdi.

● Hindistan genelinde Filistin bayrağı sallayan yaklaşık iki yüz Müslüman genç hakkında soruşturma başlatıldı. Bunun aksine, İsrail bayrakları sallayarak İsrail'e destek için toplananlar hakkında ise herhangi bir işlem yapılmadı.

● İngiltere'de yapılan araştırmaya göre, ülkeye ailesi olmadan gelen mülteci çocukların İçişleri Bakanlığı'nca yerleştirildikleri otellerden kaybolduğunu ortaya koydu. Araştırma kaybolan yüzlerce çocuğun insan ticareti ve sömürü riski altında olduğunu vurguladı.

● Mahmud Abbas, İsrail'e karşı direniş gösteren Hamas'ı "İsrail'in imha operasyonunun ortağı" olarak nitelendirerek hedef tahtasına koydu. Abbas'ın bu alçakça açıklaması büyük tepki çekti.

● Elon Musk, Tesla fabrikasında soykırımcı Netanyahu'yu ağırladı.

● Hindistan'da devlet destekli Hindu çeteler, Kolhapur şehrinde bir camiye saldırdı.

● Almanya Başbakanı Olaf Scholz, İsrail'e silah sağlamaya devam edeceklerini söyledi.

● BAE, üniversite mezuniyet törenine kefiye takarak gelen ve "Özgür Filistin" sloganı atan bir öğrenciyi sınır dışı etti.

● NATO ülkesi İtalya'nın savaş uçakları, Yemen'e saldıran İsrail savaş uçaklarına havada yakıt ikmali yaptı.

● İşgalci Çin yönetimi, bu yıl da Doğu Türkistan'dan hiçbir Müslümanın hacca gitmesine izin vermedi.

● Küresel güçlerin desteği ile fonlanan LGBT sapkınlığı son olarak Paris 2024 Olimpiyat Oyunları açılış töreninde gösterildi. Görüntülerinde kırmızı halıda bir grup sapkın rezil bir şekilde yürüyüş yaptığı görüldü.

AĞUSTOS ŞEHİTLERİMİZ

12 Ağustos 1978

Hayrettin Devecioğlu ve Necati Yıldırım, Ankara'da bir kahve baskınında şehid oldular. Raci Ulutaş, Şanlıurfa'da öğretmen iken Dev-Solculardan tehdit almış, ancak Ankara dönüşü Gaziantep Garından faili meçhul bir şekilde suikasta kurban gitmiştir.

18 Ağustos 1978

Salih Kara'nın Sanayii Mahallesi'nde şehadeti.

26 Ağustos 1979

Akıncı Hasan Göksun ve arkadaşı Hacı Kaşdibi, Ordu Korgan'da kızıl kuyrukçuların açtığı ateş sonucu şehid edildi.

26 Ağustos 1979

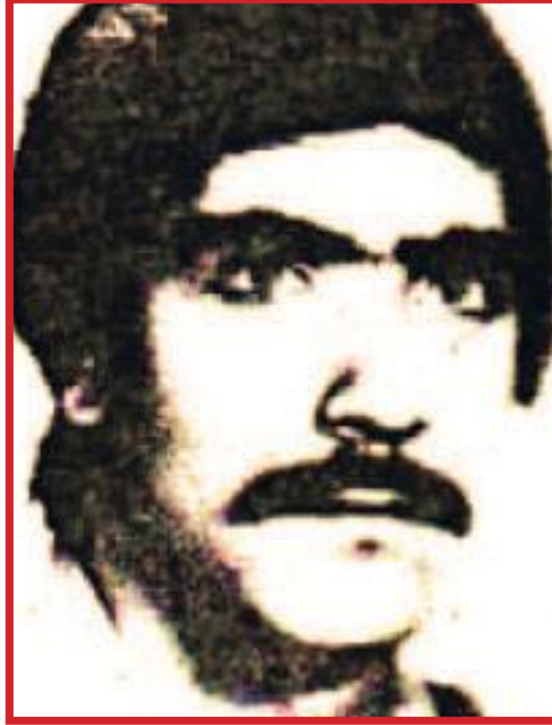
Kâmil Dağaslanı, Kayseri'de şehid düştü.

28 Ağustos 1978

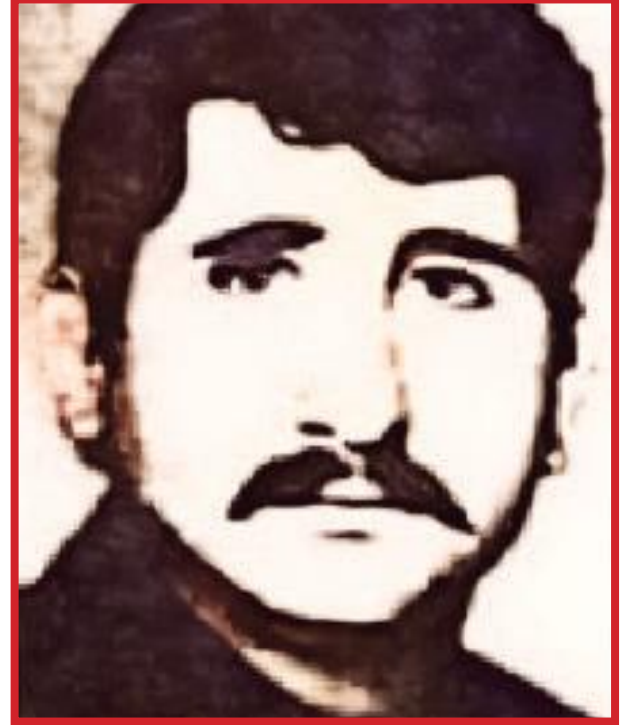
Gölge Dergisi Libya Temsilcisi Cemal Havuzoğlu ile arkadaşı Ahmet Hattaboğlu, memleketi Mardin'de Kızıl kuyrukçular tarafından şehid edildi.

28 Ağustos 1979

Bursa İktisadi Ticari İlimler Akademisi öğrencilerinden Akıncı Ahmet Aktaş, Bursa'ya bağlı Soğanlıköy'de İslâm düşmanı bir kasap olan İsmail Hakkı Güleç'in saldırısı sonucu şehid edildi. Güleç ise Akıncı Yakup Çolak tarafından vuruldu.

Ahmet Hattaboğlu

Cemal Havuzoğlu

AKINCI GÜÇ

Akıncı Güç dergisi, 5. sayı
17.8.1979

UNUTMADIK

SALİH KARA'YI UNUTMADIK...

18 Ağustos 1978 Cuma günü İstanbul'da kızıl kuyrukçular tarafından kahpece şehit edilen AKINCI kardeşimiz SALİH KARA'yı rahmetle anıyor ve kendisinden devraldığımız mücadele bayrağını yükselteceğimize AKINCI GÜÇ olarak and ediyoruz.

Geçen yıl Sanayi mahallesinde, camiden çıkarken komünistler tarafından şehid edilen Salih Kara'nın geride kalan dul annesi ve küçük kardeşi yardıma muhtaçtır.

Yardımcı olacakların yardımlarını aşağıdaki banka numarasına yatırmaları kâfidir.

İş Bankası Oto Sanayii Şubesi
İSTANBUL Ayşe KARA
Hesap No: 12234 C.

Ahmet Hattaboğlu

FAİZ, SADECE İKİ KİŞİ ARASINDA KALMAZ, PİSLİĞİ BÜTÜN BİR TOPLUMA SİRAYET EDER

İktisatçıların Tutarsızlığı: Faiz Hilesi isimli kitabınız çıktı. Kitabınızdan kısaca bahsedebilir misiniz?

Bu kitabın ana çıkış noktası Bakara suresinin 275. ayeti. Bu ayetin muazzamlığına, ona duyduğum hayranlığın bir nevi tezahürü oldu bu kitap. Allah, koca bir Batı iktisadını bu ayetle resmen kuşatıyor, idrakini kolaylaştırıp önümüze seriyor. Tek bir ayetin zihinlerde ne gibi kapılar açılabileceğini gösteriyor. Tabii burada Servet Bayındır başta olmak üzere tüm hocalarımıza borçlu olduğumu ifade etmek isterim. Servet Hoca, öncelikle bu ayetin önemini ortaya koyarak, hatta bunun üzerine birçok makale kaleme alarak dikkatimi çekti. Bizim çalışmamız da bir anlamda hocanın faizin tanımı üzerine yazdığı makalelerin bir şerhi gibi de düşünülebilir.

Bu ayet, Batı ekonomisinin teorilerinin üzerine atılmış Hazret-i Musa'nın asası gibi... Tıpkı Hazret-i Musa'nın asasının sihirbazların yılanlarını yuttuğu gibi, bu ayetle de iktisatçıların teorilerinin hepsi kuşatılıyor ve sahtekarlıkları ortaya çıkıyor. Onlar hâlâ faize kira, paranın kirası, fiyatı gibi bir sürü tanım uyduruyorlar. Bizim gösterdiğimiz şey ise bu tanımla-

rın hepsinin bir sihir, bir aldatmaca olduğu. Zaten ayetin başındaki ifadeler de aldatma ustasıyla işbirliklerine işaret ediyor. Ayetin mealinde *"Faiz yiyenler ancak şeytanın çarparak sersemlettiği kimse gibi kalkarlar. Bunun sebebi onların, 'Alım satım da ancak faiz gibidir' demeleridir. Hâlbuki Allah alım satımı helâl, faizi ise haram kılmıştır. Artık kime Allah'tan bir öğüt erişir de faizciliği bırakırsa geçmişteki kendisindir, durumunun takdiri Allah'a aittir. Kim de yine faizciliğe dönerse işte bunlar, orada devamlı kalmak üzere cehennemliklerdir."* buyruluyor.

Bunlar sarsıcı, dikkat çekici ifadeler. Ben hayretler içindeyim. Bu ayet olmasa, bu ayetin aydınlığı olmasa işin mahiyetini fark edemeyebilirdik veya fark etsek de çok geç olabilir, o sırada çok daha fazla insan zulme uğrayabilirdi. Şu an iktisat çalışmalarının çoğunda biz Batı'yı taklit ediyoruz. Bence bu kitapla ciddi bir üretim gerçekleşti. Benim esas isteğim de buydu zaten. Bir ayetten veya Allah Resulü'nün tek bir hadisinden yola çıkıldığında bile fikir dünyasında ne kapılar açılabildiğini göstermek istedim.

Özellikle eserin dördüncü bölümüne okuyucularımızın, bilhassa da iktisatçıların dikkatini çekmek isterim. Aslında eser dördüncü bölüm için yazıldı, hatta

bu eser sadece bu bölümden oluşabilirdi. Bir ara niyetim de sadece o dördüncü bölümü yazıp bir risale şeklinde çıkarmaktı. Ama daha sonra "şunu da ekleyelim, bunu da ekleyelim, okuyucuya bütün fikri verelim, bütünü içindeki yerini gösterelim" derken böyle bir eser meydana geldi. Sadece faizden kurtulmak veya faizi atmak, yok etmek için değil, bütün bir fikri görmelerini istedik.

O yüzden zekâta da namaza da oruca da temas ettik. Bütün bir sistemin içinde bunun nasıl işleyebileceğini göstermeye çalıştık.

Tabii ki bu çok önemli. Bizim bir sistem teklif etmemiz gerekiyor. Sadece faizsiz bir sistem değil, genel olarak bir hayat sistemi, bir yaşam sistemi, bir dünya görüşü içinde bunu teklif etmemiz lazım. Yoksa sadece faizi kaldırdık diye bir şey

yok. Salih Mirzabeyoğlu'nun söylediği gibi "Kaldırırsan ertesi gün kendin getirirsin". Nitekim öyle oldu. Faizler "düşürüldü, düşürüldü", sonra ne oldu? Tekrar çıkarmak zorunda kalındı. Zaten mesele faizi indirmek, çıkarmak, azaltmak da değil. Faizi toptan ortadan kaldırmak gerekiyor. Ama bunun da belli şartları var. Buna göre bir toplum, buna göre bir dünya görüşü gerek... Toplumun her yönden buna hazır olması gerek. Bir şeyin teklif edilmesi, bunun belirtilmesi, tatbik etmeye hazır bir toplum, daha doğrusu topluluk veya topluluklar olması önemli.

Dördüncü bölümde, sosyal iktidardaki kişilerin faiz konusunda nasıl bir tavır sergilediklerini, nasıl bir oyun oynadıklarını ele alıyoruz. Bakara suresi 275. ayet bunu söylüyor. Ayette "bey" kelimesi geçiyor.

Bu kelime fıkıhta geniş anlamıyla üç-dört tane temel iktisadi işlemi belirtiyor.

Bunlar, farklı cins malların mübadele edildiği, menfaat sağlayan, yani "ivazlı" dediğimiz türden işlemler. Bu işlemler sayesinde servetimizi artırıyoruz, menfaat sağlıyoruz karşı-

Kur'an'da faiz için "yemek" fiili kullanılıyor. "Ne yerseniz osunuz." diye meşhur bir söz vardır. Yediklerimiz bizim bünyemizi, doğamızı, mizacımızı etkiliyor. Faiz yemek de bizim toplum olarak, insanlık olarak bütün bünyemizi, mizacımızı, dünya görüşümüzü, inancımızı, psikolojimizi şekillendiriyor.

lıklı. Mesela kira işlemi yapıyoruz, burada iki farklı şey mübadele ediliyor. Kıymeti bir malın kullanımı, menfaati belli bir para karşılığında satılıyor. İki farklı cins şey mübadele ediliyor... Alım satım, mutlak bey' (satış) denilen ise "Elma verdim, armut aldım" gibi farklı cins malların mübadele edildiği bir işlem. Ya da "üç liraya elma aldım, sonra gittim beş liraya sattım, bundan iki lira kâr elde ettim" gibi. İki zincir işlem sonucu kâr var. Her iki işlemde de farklı cins mallar mübadele ediliyor. Kambiyo/sarf da aynı şekilde. Kambiyoda da farklı cins para birimleri değiştiriliyor. Bunu yapanlar, zincir işlemlerle, iki farklı hamle yaparak kâr elde ediyorlar, bu işlemi para kazanmak, servet artırmak için kullanıyorlar. Yani "bey'" genel olarak bu dört farklı mübadeleyi içine alan geniş bir kavram aslında. İşte bu dediğim dört ana işlem: kira, hizmet (ki eskiden bunlar "icare" diye tek bir işlem olarak geçiyordu), alım satım (ya da mutlak satış) ve sarf /kambiyo dediğimiz işlem.

Bizim bu kitapta yaptığımız önemli şey şu: 19. yüzyılda yaşamış, Avusturya Maliye Bakanlığı da yapmış önemli bir iktisatçı olan Böhm-Bawerk, Batı'da bu çalışmayı yapan tek kişi diyebilirim. Kendi zamanına kadar, yani 19. yüzyılın sonuna kadar Batı'da ortaya çıkmış bütün faiz teorilerini tasnif ediyor. Ardından da hepsini reddedip kendi faiz teorisini ortaya koyuyor. Bawerk'in 1884'te yazdığı "Capital and Interest/Sermaye ve Faiz" kitabındaki tasnif var ya... İşte bizim bu kitapta yaptığımız da bu. Okuyucunun mutlaka fark etmesi gereken şey, Böhm-Bawerk'in yaptığı gibi kitabımızda yaptığımız tasnif denemesi. Irving Fisher'ın da bir tasnifi var daha sonraları ama o, Böhm-Bawerk'in devamı gibi. Orada tasnif açısından çok da yeni bir şey ortaya koyduğunu söyleyemem.

İkinci önemli nokta ise, bizim tasnifimizin Bawerk'in tasnifinden çok daha üstün bir tasnif olması. Çünkü kendi içinde tutarlı, bütüncül ve kuşatıcı bir tasnif. Bawerk tasnif ederken kendi kendine kavramlar üretiyor. "Bunlar üretkenlik teorileri, bunlar sömürü teorileri" diye onları gruplandırıyor. Ama tasnifin maddeleri arasında, sınıflar arasında bir tutarlılık, bir bütünlük yok.

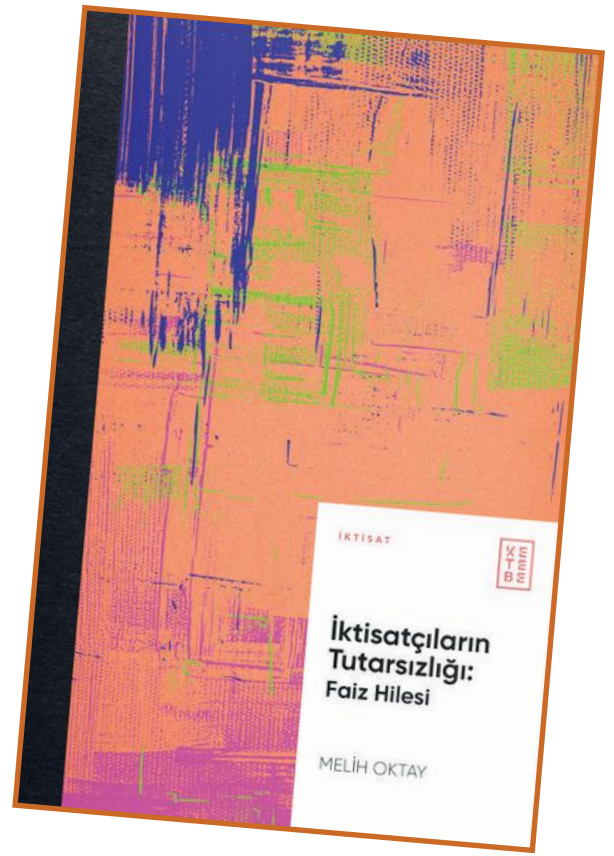
Bizde ise tasnifin tüm maddeleri "bey'" üst kavramında birleşiyor. Tasnifin üst başlığı "bey'" altında yani dört tane temel işlem var: kira, sarf, hizmet, mutlak satış. Bunlar kendi içinde "bey'" üst kavramına bağlanıyor. Dört madde altında tasnif ediyoruz ve tam bir bütünlük var. Bizim ondan sonraki yaptığımız, Bawerk'in de ötesine geçen şey ise şu: Hepsini bu dört maddenin üzerinden sınıflandırdıktan sonra ise bu sefer de "hile" kavramına başvuruyoruz. Onların tutarsızlığını, yanlışlığını gösteriyoruz. Yani "bunların hepsi faiz hilesi yapıyor" diyoruz. Bu anlamda tek bir kavram üzerinden hepsinin ortak

hatasını gösteriyor, reddediyor, yanlışlıyoruz. Şahsen, bu bana müthiş bir estetik zevk de veriyor. Kendim bu çalışmayla hemhal olduğumdan herhalde böyle. Bawerk'teki tasnif, reddiyeler ile karşılaştırdınca bizim çalışmadaki bütünlük, ahenk, tutarlılık, kuşatıcılık âdeta mest ediyor. Elbette bu güzellik tamamen Kur'an'ın nurundan. Biz ise sadece okuyoruz bunu ve elimizden geldiğince ifade etmeye çalışıyoruz. Buradaki hile kavramı kritik. Meşru bir işlemi kullanarak gayrimeşru sonuçlara ulaşıyorlar. Hile yaptıkları nokta bu.

Biz "tutarsızlık" dediğimizde de bunu mu kastediyoruz?

Evet. "Tutarsızlık" dediğimiz şeyi, İmam Gazali'ye atıfta bulunarak söylüyoruz. İmam Gazali, o dönemin filozoflarını eleştirirken, onların tutarsızlıklarını gösterirken "şu noktada delilleri yetersiz, şu noktada hile/telbis yapıyorlar" diyerek onları kategorize ediyordu. Biz de buradan ilhamla iktisatçıların en azından faiz teorilerinde bir aldatmaca olduğunu söylüyoruz... "Tutarsızlık" orada birebir "faiz hilesi"ne denk geliyor. Çünkü mesela faize "kira işlemi" diyorlar. "Faiz, paranın kirasıdır" diyorlar. Bu bir hile... Neden hile olduğunu kitapta açıkladık.

Bizim kitabın bir diğer güzel özelliği, bunu ta Yahudiliğe kadar götürerek, tarihsel gelişimini de ortaya koyuyor olmamız. Faizde hile mantığı şu şekilde işliyor: Krediden para kazanmak, yani faiz, yasak. O halde şöyle diyorlar: Kazançlarının kaynağı olarak, az önce bahsettiğim, gelir elde edilmesi meşru olan dört işlemi gösterirsek faizi hem saklarız hem de kazancımızı meşru gösteririz. Mesela Yahudiler faiz yasak olunca ne yapıyorlar? -Zaten Yahudilerin hileleri meşhurdur- Cumartesi yasağını delmek için hileler uyduruyorlar. Sözde cuma günü oltayı, ağırları atıyorlar, pazar günü topluyorlar. E ne oldu? Biz cumartesi günü yasağa uymuş olduk! Faiz için de tarihte Yahudiler olsun Hristiyanlar olsun hatta Müslümanlar arasında da faiz işlemlerinde hileye başvurulduğunu görüyoruz sahada. Sözde ticaret, alım satım işlemi yapılıyor ama aslında gelirin kaynağı kredi/borç. Krediden para kazanıyorlar, kredi sektöründe, kredi işindeler ama sorsan, dışarıdan ticaret yapıyormuş gibi gösteriyorlar. Batılı'nın kurnazlığı ise sahada çoklu sözleşmeler yoluyla gerçekleşen faiz hilesi mantığını teoriye taşıyor ve konvansiyonel iktisatla beraber 18. yüzyıldan itibaren faiz teorileri adı altında bu hileyi yapmayı devam ettiriyor. Dolayısıyla kitabımızın orijinallliği de yine burada. Sadece tarihten birkaç noktayı paylaşıyoruz, burada ta Yahudiliğe kadar izini sürerek günümüze kadar meselenin sürekliliğini gösteriyoruz ve en son da modern iktisatçıların faiz tanımlarını böyle bir tasnife tabi tutarak ipliklerini pazara çıkarmış, "kral çıplak" demiş oluyoruz.

Kitabınızda faizi detaylıca işliyor, zararını ve yıkımını ele alıyorsunuz. Hatta faiz hilesi mantığının kökeni olarak da Yahudiliği gösteriyorsunuz. Faizin nasıl bir sömürü düzeni olduğunu ve alternatifini anlatabilir misiniz?

Faizi incelerken genellikle iki farklı yaklaşım kullanılıyor. Birincisi Sabri Orman'ın da meseleye yaklaşırken işaret ettiği ve sorunlu gördüğü mikro yaklaşım. Mikro yaklaşımın en büyük hatası, faizi sanki sadece iki kişinin arasında cereyan eden bir olaymış gibi göstermesi. Sonra da "Alan memnun, satan memnun. Herkes memnun. Ne karşıyorsunuz?" diyorlar. Bu, zinaya yaklaşımda da aynı. "İkisi de memnun. Alan da memnun, veren de memnun." diyorlar. Mikro analiz bizi hatalara götürüyor.

Mesela faiz argümanlarımızdan biri şudur: Faiz büyük bir zulümdür, adaletsizliktir. Peki, kime zulüm? Fakire zulüm mesela, değil mi? Yoksulun durumunu daha da kötüleştiriyor. Ama bugünkü düzene baktığımızda, faiz alanların, faizli kredi alanların çoğu zengin insanlar. Bankalar fakir insana kredi vermez. Faizi, krediyi en fazla kim alıyor? Zengin iş adamları, zengin şirketler, büyük bankalar alıyor. Çünkü teminat gösterebiliyorlar. Arsaları, malları, zenginlikleri var. Tabii ki bunlar alıyor esas krediyi ve bunlar semiriyor. Tekelleşme bu şekilde tek bir işlemle başlıyor ama bu bir süreç ve bütüncül bir şey. O zaman "Faiz yoksulu eziliyor." argümanı çöküyor mu? Evet, bu mikro planda bakışın getirdiği bir hata. Bugün dünyanın en büyük borçlu ülkesi hangisi? ABD. Amerika, dünyayı sömürüyor. Peki, nasıl sömürüyor? Borç vererek mi? Hayır, o bitti. Borç alarak sömürüyor dünyayı. Amerikan Merkez Bankası'nın bonolarını, Amerikan tahvillerini, Almanya, Japonya, Çin, Suudiler alıyor. Bu ne demek? Düşük faizle Amerika'yı fonluyorlar demek.

Bizim Merkez Bankası'nın da bono tutması, Amerikan tahvili veya dolar tutması demek; Amerika'yı düşük maliyetle fonluyoruz demek. Şimdi ne oldu? Amerika'ya düşük faizle kredi verdik. Bütün dünya veriyor. Şimdi Amerika'ya zulüm mü ediliyor yani? Tam tersi! Amerika bunun üzerinden insanlığı sömürüyor şu anda. Savaşlarını, zulümlerini bu şekilde finanse ediyor. Bu düşük faizli kredileri alarak, bütün dünyadan toplayarak veya bazı ülkeleri buna mecbur bırakarak... Özellikle II. Dünya Savaşı'nın mağlupları olan Japonya'yı, Almanya'yı... En çok fonlayanlar onlar Amerika'yı.

Yani mikro analiz üzerinden adalet kavramına başvurarak faizi yoksulun sömürüldüğü bir işlem olarak görmek yanlış. Doğru, faiz yoksulun durumunu daha da kötüleştiriyor ama tek bir işlemle değil makro planda yapıyor bunu asıl olarak. Dolayısıyla faizi makro planda ele almamız gerekiyor. Sadece iki kişi arasında kalmıyor bu, bütün bir topluma sirayet ediyor. Faizi tek bir işlem üzerinden değil, sistem üzerinden çalışmak, tek bir faizli işlemle açılan makro planda ne gibi yıkımlara yol açtığını göstermek gerekir. Mesela 2008 konut krizinde bu çok net bir şekilde görüldü. Banka ve ev almak isteyen kişi arasındaki faiz sözleşmesi öylesine yayıldı, paketlenildi, satıldı, sonra tekrar paketlenildi tekrar satıldı ki sonunda koca bir sistem insanlığın üzerine çöktü âdeti. Enkaz altında kaldı sayısız insan, bunların kimi evsiz, kimi işsiz kaldı, kimi ailesinden, çocuğundan çocuğundan oldu, kimisi ise aklımdan. Ve faiz sadece ekonomik açıdan sirayet etmiyor; psikolojik, felsefi, dinî her açıdan...

Adam senden 100 lira borç alıyor, 120 lira istiyor. O 20 liraya karşılık üretilmiş bir değer yok. O zaman ne olacak? Bunlar her seferinde kazanacaklar matematiksel olarak. Ticari ortaklık böyle mi? Değil. Adam 100 lira koyuyor, belki hepsini kaybedecek, zarar edecek. Ama faizci borç verdiği zarar etse de kazanıyor. Dolayısıyla üretimin büyümesiyle faizli borcun büyüme oranı farklı oluyor. Borç her zaman için üretimin hızından daha hızlı büyüyor. Üretim borcun büyüme hızına yetişemediği için her geçen gün faizci tayfalar üretimden daha fazla pay almaya başlıyorlar. Her seferinde faizle şişen borçların patlamasıyla servet dağılımı tepeye doğru daralıyor, orta sınıf aşağıya dibe doğru çöküyor, piramit bir yapı oluşuyor. Onlar faizli işlemlerden, kumarvari işlemlerden haksız kazanç elde ettikçe, çalışanların emeğinin daha fazlası oraya gidiyor. Zaten işi iyice kumara döndürmüşler. Dolayısıyla paralar, sermayeler reel üretim yerine faiz üzerinden yapılan bu oyunlara akıyor. Türev piyasası mesela korkunç düzeyde büyüklüğü. Bu piyasada da en önemli sözde yatırım aracı yine faiz. Dolayısıyla üretim de yeterince olmuyor. Potansiyelden çok uzak. O zaman ne oluyor? Biz daha fazla çalışmak zorunda kalıyoruz. Gün geçtikçe ekonomik olarak daralıyoruz. Toplumun ekonomisi daralıyor. O yüzden artık bir iş yetmiyor, iki iş gerekiyor, iki iş yetmiyor, üç iş gerekiyor. Herkes bu yüzden borçlu. Artık ev alamıyoruz, araba alamıyoruz. Gün geçtikçe, finans bölümünün, faizci tayfanın aldığı pay fazlaştığı için insanlığın payı küçülüyor, daralıyor. Aile dengeleri bozuluyor. Kavram olan erkek tek başına ailesine yetmiyor. Zaten Kur'an da bunu söylüyor. "Allah sadakayı, zekâtı bereketlendirir." Yani o ekonomileri büyütür, genişletir. Faize dayalı ekonomiyi ise daraltır. Biz şu anda bu daralmayı yaşıyoruz. Bu daralma da tamamen faizin, işlemin doğasından kaynaklanıyor. Biz bunun önüne geçmez, çıkmazsak bu gayya kuyusundan sonumuz köleliktir, başka bir şey değil. O yüzden bu bir özgürlük savaşıdır.

Bizim buna alternatif olarak sunduğumuz şey ise ortaklık modeli. Tarihte Müslümanlar da zaten faizin alternatifi olarak ortaklık modellerini kullanmışlar. Mudarebe, müşâreke gibi... Batı'nın anonim şirket

dediğimiz yapısı da zaten buralardan yola çıkılarak, kooperasyon dediğimiz o büyük şirket mantığı da bizim mudarebe, müşârekeye dayanarak geliştirilmiş. Onlar da bunu alıp başka türlü ortaklık modelleri olarak getirmişler.

Tabii ki biz bu mudarebe, müşârekeyle de kalmayacağız. Çok sayıda farklı ortaklık modeli geliştirebiliriz. Ama buradaki prensip belli: Kardeşçe yaşamak. Sabri Orman Hoca'nın söylediği gibi, "Ortaklık, kardeşliğin iktisadi hayattaki tezahürüdür." Kazanıyorsak beraber kazanalım, kaybediyorsak beraber kaybedelim. Dolayısıyla burada kardeşçe bir durum ortaya çıkıyor.

Bugün insanlar "Mevduata yatır parayı, çünkü yüksek faiz veriyor." diyorlar. Bu tuzak, o yüksek faiz her zaman için enflasyonun altında kalacak, senin de paran eriycek. Halbuki, bir sürü ortaklık modeli var. Borsa var, en kötü haliyle. Tabii ki borsa şu anki haliyle ideal bir sistem değil ama vadeli mevduattan da iyidir. Öte yandan sadece borsa yok ki. Bizim kitapta da bahsettiğimiz gibi bugün kitle fonlamasından tutun, melek yatırımcılığa, girişim sermayesine kadar... Türb var mesela, git oradan buğday al, mercimek al, arpa al... Hem de gerçek buğday, gerçek mısır. Yani birçok şey yapabilirsin. Demek ki sadece faize mahkûm değiliz paramızı korumak için. Özellikle bu kitle fonlamaları denen şey, küçük bir sermayen olsa da seni ortak yapıyor. Ve faizden çok daha büyük kârlar elde edebiliyoruz. Zaten Batılı sermayedarlar asıl olarak kazandıkları yerler buralar, melek yatırımcılıktan, girişim sermayesinden kazanıyorlar hem de muazzam rakamlar.

Böylesi imkânlar varken insanların sürekli faize yönlendirilmesi başlı başına ahlaki bir problem değil mi?

Hem ahlaki problem hem de bilgi eksikliği. İnsanlar zannediyor ki bankanın verdiği faiz, mesela bugün yüzde elli diyelim, kendisine kazandıracak. Halbuki bankanın mevduata verdiği faiz enflasyonun altında kalır. Yani sizin paranız faize koyduğunuz müddetçe erir. Paranız rakamsal olarak büyüyor gözükse de alım gücünüz her geçen gün düşer. Siz faiz oranlarına aldanır, evinizi falan satar, "ben bunun aylık faiz ödemeleriyle gül gibi geçinirim" dersiniz, sonra aradan 3-4 yıl geçer, bir bakarsınız ki sözde o büyümüş, artmış paranızla o eski sattığınız evin yarısını bile alamıyorsunuz. İşte faiz böyle bir tuzak.

Bugün insanlara, topluma bu konuda eğitim vermek gerekiyor. Kitle fonlaması platformları var, şakır şakır çalışıyorlar. Melek yatırımcılık var, girişim sermayesi var. Borsa var. Hiçbir şey bilmiyorsan bile, gidersin bir kuruma "Ben bilmiyorum ama benim için bir portföye yatırım yapın, siz uzmanız. Fazla risk almak istemiyorum."

dersin. Onlar da sana bir portföy oluştururlar, birkaç şirketi sepetine koyarlar. Şirkete ortak olursun, kârına ortak olursun. En kötü ihtimalle bu. Tabii ki borsanın bugünkü halinde birçok sıkıntı var, o ayrı bir konu. Ama bunları yapabilirsin, ortaklık sistemleri açık.

Bunu tarihte geliştirenler de zaten Müslümanlar. Mesela Abraham Udovitch'in "Ortaklık ve Kar" isimli, Albaraka Yayınları'ndan Türkçeye de çevrilen bir kitabı var. Okuyanlar görecektir ki Udovitch de bunu kabul ediyor: "Batı ortaklığı Müslümanlardan öğrendi ve geliştirdi." diyor.

Şimdi bizim yapmamız gereken, Batı'ya sunduğumuz bu sistemi tekrar kendimiz için uyandırmak. Çağımıza uygun, çağımızın teknolojilerini de kullanarak yeni ortaklık modelleri ortaya koymak. Bu kadar basit.

Bugün insanlar neden hâlâ mevduata para yatırıyor?

Bu çok büyük bir yanlışlık. Devlet de denedi bu arada ama yeterince eğitim vermedi, topluma dönük bir eğitim vermedi. Belki bir cuma hutbesinde bunu anlatabilirlerdi. "Ey Müslümanlar! Mevduata, faize para yatırmayın!" diye. Ama sonra kendisiyle çelişir. Onun da sonuçta bankaları var, mevduata faiz veren. Ama kanaatimce faize karşı savaşta en önemli eylemlerden biri vadeli mevduatlardan tamamen kurtulmak, parayı ortaklık sistemlerine yönlendirmek olacak. Bu arada vadeli mevduattan çıkıp da yok dolara, yok euroya yatırım falan da olmaz. Bir hocamın dediği gibi tüm paralar yeryüzünde batıyorlar, ama batış hızlarında ki farklılıktan dolayı biri diğerine göre yükseliyor gibi gözüküyor. Yani dolar da batıyor, euro da, hepsi batıyor, faize dayalı para sistemi parayı da çabucak batırır.

TOKİ'den ev alırken bile faizi bir ihtiyaç hâline getiriyorlar.

Evet, insanlar buna ihtiyaç duyuyor ama belki de bu konuda daha çok çaba sarf etmek gerekiyor. İnsanların uyanması lazım! Ev kredisi, konut kredisi... Bunları nasıl halledeceğiz? Onlar için de çözümler var. Ama öncelikle bir vadeli mevduattan kurtulmak lazım. Mevduata para koymaya gerek yok. Orada en azından kurtulma şansımız var hızlı bir şekilde. Mesela kredi kartı kullanımını hızlı bir şekilde tamamen ortadan kaldırmak daha zor, çünkü şu anki enflasyon ortamında insanların ay sonunu getirmesi çok zor bir hâle geldi. Orada mecburen bazıları kredi kartı kullanmak zorunda kalabiliyor, anlayabiliyorum. Elbette kredi kartından önce karzı hasen imkânları, konu komşu, yakınlardan faizsiz borç alınabilir, bu imkânlar denenebilir. Asıl anlayamadığım ise parası olmasına rağmen kredi kartı kullananlar. Bu da bilgisizlik. Boşu boşuna faize giriyor. Kitapta açıkladık, kredi kartının tüm borcunu zamanında ödese bile faize gir-

miş oluyorsun zira faiz bir sözleşme, sadece anaparanın üzerindeki bir fazlalık değil. Kredi kartı sözleşmesinde de yazıyor, faiz işleyeceği, bitti tamam, bu bir faiz sözleşmesidir artık. İşte en kötü banka kartı kullanalım, var olanı harcayalım, kredi kartından da tamamen kurtulmak için savaşalım. Bu da vadeli mevduatın yanısıra ikinci cephe-miz olsun savaşın.

Yahudi'nin nüfusu az. Peki, nasıl bu kadar etkili oluyorlar? Başka insanları Yahudi-leştirerek. Yahudi kimliğinin en önemli özelliği ne? Faizcilik! Bizim hepimizi mevduata para yatırtarak ne yapıyor? Bütün toplumu faizci yapıyor, kendine benzetiyor. Belki dıştan Türk, Kürt, Çerkez gibi görünüyoruz ama mevduata para yatırıp faiz geliriyle geçin-meye başlıyoruz. Bizim mevduata koyduğumuz para bir emanet değil, bir borç. Bu bir borç işlemi. Ne kadar tartışılırsa tartışılın, günün sonunda sen bankaya borç vermiş oluyorsun. Banka da sana faiz veriyor. Sonra da o parayı alıp başkasına daha yüksek faiz-le satıyor, kredi ticareti yapıyor. Ama bunu başlatan sensin.

Kitabınızda faizi "iktisadî şirk" olarak nitelendiriyorsunuz. Bir de faizin homoseksüellikle bağlantısına değiniyorsunuz. Faiz, putperestlikle nasıl bir paralellik gösteriyor?

Allah, farklı cins mallar arasında bir mübadele ile, yani ticaret ile, alışveriş ile servet artırmaya, büyümeye izin veriyor. Ama aynı cins mallar arasında bir işlemle, mübadele ile servetini büyütemezsin diyor. Karz verirsin, 100 altın verirsin 100 altın geri alırsın. Burada bir ivaz, bir menfaat elde edemezsin. Servetini bu yolda büyütemezsin. Çünkü bunlar aynı cins mallar arası bir mübadele. Ama farklı cins mallarla ne yapıyorsun? Elmayı 5 liraya alıyorsun, 7 liraya satıyorsun. Burada iki farklı işlem var değil mi? Farklı cins malların değiştirildiği iki işlem. Bunun sonunda da kâr ediyorsun.

Faiz ne yapıyor peki? İki farklı işlem den değil, tek işlem den kazanç sağlıyor. 10'u 12 yapıyor. İşte faizin doğası bu. Aynı cins mallar arasındaki mübadele ile büyüme, serveti büyütme işlemi... Faizcilik böyle bir sözleşme.

Bu sözleşmenin doğasına baktığımızda, aslında faizin doğasına sahip başka işlemler olduğunu da görüyoruz. Mesela enest bunlardan biri. Enest nedir? Aynı çekirdek aile bireyleri arasında kurulan cinsel ilişkidir. Enest ilişki yoluyla nüfus büyütülebilir. Allah ne diyor peki? "Farklı çekirdek aile bireyleri arasında evliliği kurun, o şekilde nüfus artsın." Aynı çekirdek aile içinde değil, farklı çekirdek aileler arasında... Bakın dikkat edin, "aynı" ve "farklı" kelimeleri önemli burada. Bugün ekonomik büyüme dediğimiz şey de dünyada daha çok iktisadî bir enest ilişkiyle büyümedir. Şimdi en-

Enestte ne oluyor? Aynı çekirdek aile arasındaki ilişkiyle nüfus büyütülüyor. Faiz de aynı. Aynı cins mallar arasındaki ilişkiyle serveti büyütüyor. O yüzden biz ne diyoruz? "Faiz, iktisadî bir enesttir." Homoseksüellik de keza aynı şekilde. Aynı cinsiyetler arası bir cinsel ilişkiyle nemalanma, menfaat sağlama var. Faiz de aynı şekilde. Aynı cins mallar... Homoseksüellik de aynı cinsiyetler...

sestle nüfusunu artıran bir toplum sağlıklı mıdır? Değildir elbette, işte ekonominin durumu da dünyada böyle.

Enestte ne oluyor? Aynı çekirdek aile arasındaki ilişkiyle nüfus büyütülüyor. Faiz de aynı. Aynı cins mallar arasındaki ilişkiyle serveti büyütüyor. O yüzden biz ne diyoruz? "Faiz, iktisadî bir enesttir." Homoseksüellik de keza aynı şekilde. Aynı cinsiyetler arası bir cinsel ilişkiyle nemalanma, menfaat sağlama var. Faiz de aynı şekilde. Aynı cins mallar... Homoseksüellik de aynı cinsiyetler... Ama Allah farklı cinsiyetler arasında olmasını istiyor. Tıpkı ticarete olduğu gibi... Ticarete farklı mallar arasında mübadele ile bu işi yapıyoruz. Elmalar armutla, dolar Türk lirasıyla değişiyor. Farklı mallar arası mübadeleyle servet büyümesi sağlanıyor.

Hatta ben faiz için "iktisadî bir yamyamlık" da dedim. Çünkü Allah farklı cinsten yememizi söylüyor. "Danayı yiye, kuzuyu yiye." diyor. Ama yamyamlıkta ne yapıyorsun? Aynı cinsi yiyorsun, insan insanı yiyor mesela. Farklı olmak, aynı olmak... İşte mesele bu. Hâlık'taki ilke teklikse, mahluktaki ilke çeşitlilik, çokluktur.

Şirk'e gelirse... Şirk de aynı şekilde işliyor. Tevhid nedir? Bir Hâlık var, bir de mahluk var. Hâlık tek, mahluk çok. Ve Hâlık farklı bir varlık kategorisi. Bu iki farklı varlık kategorisi arasındaki ilişkiyle manevî bir bağ kuruluyor, biz buna ibadet diyoruz. Tevhidde böyle, farklı varlıklar... Biz sadece Hâlık'a, Allah'a tapıyoruz, Allah'a inanıyoruz. Ve bu yoldan bir menfaat sağlıyoruz. Ama şirkte ne yapıyorlar? Atalarına tapıyorlar, putlara tapıyorlar. O da bir insan, aynı varlık kategorisinde. İkisi de mahluk. Mahluk mahluka tapıyor. Yani yine aynı varlık kategorisi içinde kalıyor. Ölmüş atası oluyor bu bazen, bazen bir hayvan oluyor, bazen kurt, kuzu... Put oluyor, o anki bir lider oluyor vesaire... Ama hepsinde ortak olan nokta ne? Hepsi mahluk. Mahlukla mahluk arasında, yani aynı cins, aynı varlık kategorileri arasında bir ilişki kuruluyor. Ve bu şirk ilişkisi yoluyla bir menfaat elde etmeye, servet-güç-iktidar-izzet-itibar artık neyse büyütülmeye

çalışılıyor. Faizin de iktisadî bir şirk olduğu-
nu bu şekilde görebiliriz. Ben de bunu ilk
fark ettiğimde çok şaşırmıştım. Faiz, doğası
gereği mikro planda kalmıyor, çok daha
tehlikeli, pis bir doğası var. Her yere yayılı-
yor. Kendi içinde kalmıyor o pislik, bütün bir
dünya görüşünü şekillendiriyor. Bunu anlat-
maya çalışıyorum.

Kur'an'da faiz için "yemek" fiili kullanılı-
yor. "Ne yerseniz osunuz." diye meşhur bir
söz vardır. Yediklerimiz bizim bünyemizi,
doğamızı, mizacımızı etkiliyor. Faiz yemek
de bizim toplum olarak, insanlık olarak bü-
tün bünyemizi, mizacımızı, dünya görüşü-
müzü, inancımızı, psikolojimizi şekillendirir-
yor. Kur'an'ın faizi "yemek" ile ifade etmesi
çok önemli. Domuz yersen domuz gibi olur-
sun. Dolayısıyla yediğin şey senin kişiliğini,
karakterini etkiliyor. Faiz ise bizim bütün
karakterimizi, ahlakımızı, dünya görüşü-
müzü etkiliyor. O yüzden de faiz, Allah'a ve
Resul'üne karşı bir savaş olarak görünür.
Tabii daha derinlemesine analizleri, özelli-
le ölüm korkusuyla, ölümle, zekâtla ilişkisini
vs. kitabın 7. bölümünde okuyabilirsiniz.

**Faiz ve zekât karşılaştırması yapıyor-
sunuz. Zekâtın bereketi artırdığı ve yeni
keşiflere vesile olduğunu söylüyorsunuz.
Zekâtın toplumsal adaleti sağlama ve gelir
dağılımını düzenleme konusunda ne gibi
somut örnekler verebilirsiniz?**

Kitapta faizin tekelciliğe yol açtığını,
zenginler arasında dönen bir kısır döngü
oluşturduğunu belirtiyorum. Tekelcilikte ise
piyasada sahte bir çeşitlilik oluyor. Birçok
farklı marka, ambalaj görüyorsunuz ama as-
lında hepsinin arkasında aynı şirketler var.

Zekât ise tam tersine, sermayesi olma-
yan ancak yetenekli, çalışkan ve ahlaklı
girişimcilere bir nevi sermaye imkânı sağla-
yarak piyasaya girişlerini kolaylaştırır. Zekât,
bir tür mikro kredi veya girişim sermayesi
gibi işlev görebilir. Ne kadar çok küçük ve
orta ölçekli girişimci piyasaya girerse o ka-
dar iyi. Bu sayede hem rekabet artar hem
de ürün çeşitliliği. Zekât, zenginlerin malından
alıp yoksulu güçlendirerek, onu
da zekât verecek konuma
getirmeyi amaçlar. Amaç,
mümkün olduğunca çok
girişimci oluşturarak herke-
sin pastadan pay almasını
sağlamaktır. Böylece 100
kişi yerine binlerce, mil-
yonlarca insan kazanç
sağlayabilir.

Zekât sistemi, re-
kabet ortamının
oluşmasına katkı
sağlar. Faiz ise
rekabetin
tam tersidir.
Kapitalizm
rekabeti is-
temez. Hatta

ben bunu kitapta erkek homoseksüelliğine
benzettim. Nasıl Firavun iktidar tekelini
korumak için erkek çocuklarının ölmesini
istiyorsa, emperyalist sistem de rekabeti
ve tabii ki doğası gereği rekabetçi, atılgan
olan erkeği istemiyor. Çünkü erkeklik risk
almaktır, cesarettir, hırçınlıktır. Onlar ise bu
özelliklerden ürüyor. Erkeği kadınlaştır-
maya çalışıyor, erkekteki erkeklik eksikliğini
de kadını erkekleştirerek kapatıyor, böyle
bir dengesizlik yani. Homoseksüel erkeğin
erkek ortamlarından ürküp çekindiği ve bu
ortamlara cinsellik yoluyla girmeye çalıştığı
gibi, faizci de ürküttüğü erkeksi ticaret or-
tamına işte faiz hileleriyle giriyormuş gibi
yapıyor. Ticaret yapıyormuş gibi gözükme-
ye çalışıyor. Bu yüzden erkeklerin memur veya
bir şirkette çalışan olmasını, yani girişimci
erkek modelinin ölmesini istiyorlar. Peki,
bunu nasıl yapıyorlar? Bilgisayar oyunları-
yla, futbol maçlarıyla, porno ile... Bunların
hepsinin arkasında da aynı zihniyet var.
Bizim yapmamız gereken ise tam tersi. Yeni
nesli ticarete, risk almaya, girişimciliğe
yönlendirmeliyiz. Peygamber Efendi-
miz de "Rızkın onda dokuzu ticaret-
tedir." buyuruyor, malum.

Anne babalara da burada çok
iş düşüyor. Çocuklarına "Kork-
ma oğlum, biz arkadayız,
dene, yanıl, tekrar dene."
diye bilmeliler. "Git bir yere
memur ol, maaşını al,
sesini çıkarma."
dememeliler.

Girişimci
sayımız art-
tıkça, faizli
sistemden
ortaklık siste-
mine geçtikçe
bu sorun-

lar da ortadan kalkacak inşallah.

**Toplumumuzda maalesef üretim me-
rakı azaldı. İnsanlara kısa yoldan para
kazanma yolları gösterildi ve şimdi herkes
bu yolları zorluyor. Sürekli para konuşulur
oldu, insanın tek derdi para olmuş gibi.**

Bunun temel sebebi faizin doğasında
var. Faiz, insanlara parayı kaybetme korkusu
aşıyor. Sürekli kazanma hırsı, kaybetme
korkusu... Hâlbuki hayatta sadece kazan-
mak yok, kaybetmek de var. Kaybetmenin
de bir tadı var, onu da yaşamak lazım, haya-
ta biraz da kaybetmeye geldik, bunun tadını
almaya geldik. Ki kârı var eden zarardır,
risktir. Risk var diye kâr vardır. Dolayısıyla
kârı da ancak riske katlanacak kadar cesur
olanlar elde edebilir. Faiz, ölüme karşı bir
başkaldırıdır aslında. Faizci, parasının ölme-
sini istemiyor, sürekli artsın, çoğalsın istiyor.
Ticarette ise böyle değil. Tüccar "Param
kaybedebilir." diyor, bunu göze alıyor. Ka-
zanmayı da biliyor kaybetmeyi de.

Ölüm karşıtlığı ise hayata karşı bir tavır
aslında. "Ölümden sonra yokmuş gibi
yaşa." mantığı, dünyaya ölümü getiriyor.
Savaşlar, ölümler, cinayetler... Çünkü son-
suz arzuları olan insan, bu arzularını ancak
sonsuzlukta giderebilir. Oysa siz ölüm ka-
pısını kapattığınızda, bu sonsuz arzularınızı
sınırlı, fani dünyada gerçekleştirmeye çalış-
ırsınız ve işte o zaman bugünkü dünyanın
hâli ortaya çıkar.

Ölüm karşıtlığı, ahireti inkâr, hayata karşı
bir tavır dediğim gibi. Bu da paraya tap-
ma, güce tapma, servete tapma gibi farklı
biçimlerde karşımıza çıkıyor. Güç ve para
sahibi olanlar da bu gücü her türlü pisliği
yapmak için kullanıyor maalesef,
onların ölüm karşıtlığı dünyanın
her tarafını ölümle kuşatıyor.
Asıl problem ise bu ahlakın,
bu zihniyetin topluma,
gençlere sirayet etmiş
olması. Ve bunda da en
büyük araçlardan biri
faiz. İnsanlar mevdua-
ta para yatırarak faizci
olmaya başlıyor.

İslami finans ku-
rumlarının faizsiz bir
sistem kurma potan-
siyelini nasıl değer-
lendiriyorsunuz? Bu
kurumların faizden
arındırılması için
neler yapıla-

Faiz,
insanlara parayı
kaybetme korkusu aşı-
lıyor. Sürekli kazanma hırısı,
kaybetme korkusu... Hâlbuki
hayatta sadece kazanmak yok,
kaybetmek de var. Kaybetmenin
de bir tadı var, onu da yaşamak
lazım, hayata biraz da kaybet-
meye geldik, bunun tadını
almaya geldik. Ki kârı var
eden zarardır, risktir.
Risk var diye kâr
vardır.

bilir? Günümüz İslami finans kurumlarının faize benzer uygulamalar yaptığını söylüyorsunuz, bunlara somut örnekler verebilir misiniz?

İslami finans kurumları ilk kurulduklarında amaçları, mudarebe ve müşâreke gibi ortaklık modellerini geliştirmektir. Katılım bankacılığının felsefesi son derece doğru ve isabetli. Ancak uygulamada, mudarebe ve müşâreke yerine "murabaha" adı verilen ve klasik murabaha anlayışından farklı olan bir işlem kullanılmaya başlandı. Albaraka Türk'ün önemli isimlerinden merhum Adnan Büyükdenez'in, kendisini hasta yatağında ziyaret eden Kuveyt Türk genel müdürü Ufuk Uyan'a, hasta yatağında her zamanki gibi "Bu murabahaların hesabını nasıl vereceğiz?" diyerek bu işlemi dolaylı hesap gününe dair duyduğu endişeyi dile getirdiği aktarılır. Başka da söze gerek yok sanırım murabahaların durumuna dair.

İslami bankacılık, murabaha gibi en iyimser tabirle 'faiz hilesi kokan' işlemlerle İslami finans sistemi kuramaz. Çünkü temel soru şu: Bankalar parayı nereden kazanıyor? Eğer cevap «krediden» ise o zaman faizci oldukları âşikârdır. Katılım bankalarını değerlendirirken de aynı soruyu sormak gerekiyor: "Bu bankalar parayı nereden kazanıyor? Gerçekten araba mı satıyorlar, ev mi satıyorlar, yoksa krediden mi para kazanıyorlar?" Eğer kazandıkları paranın kaynağı kredi ise faizcilik yapıyorlar demektir. Şunu da eklemek istiyorum: Katılım bankaları normal bankalardan farklı. En azından ku-

ruluş felsefeleri doğru ve klasik bankacılar gibi faizciliği kabul etmiş değiller. Bir çıkış yolu arıyorlar ve bu çabaları değerli.

Fıkıhta bir kural vardır: İsaetli olmasan da sevap vardır, çabandan dolayı. En azından buradaki arkadaşlar bir çaba sarf ediyorlar, hocalarımız da. Bu da onları normal bankalardan farklı kılıyor. Bundan sonra yapılması gereken, katılım bankalarının tamamen İslami olmasını sağlamak. Bunun için de kuruluş felsefelerine geri dönmeleri ve bunun hakkını vermeleri gerekiyor. Murabadan kurtulup ticari ortaklık modellerini, yöntemlerini arttırmaları gerekiyor.

Peki, Batı'ya olan siyasi bağımlılıktan kurtulma çabalarımız sonuç verirken, neden ekonomik bağımlılıktan kurtulamıyoruz? Türkiye'nin ekonomik zaafı, siyasi duruşunu da etkiliyor. Buradaki problem ne?

Burada siyasetin tek başına yapabileceği bir şey yok. Toplumun bir iradesi, bir şuuru olması gerekiyor. "Nasılmanız öyle yönetilirsiniz." diye buyuruluyor. Biz nasılsak öyle yönetiliyoruz. Devlet zaten gerekli adımları atıyor. Türibi kurdular, kitle fonlaması var, borsalar var. İnsanları buraya yönlendirmeye çalışıyorlar. Ama sen hâlâ gidip mevduata para yatırıyorsan... Tabii ki burada bir eğitim eksikliği de var. Ama devletin tek başına bir şeyler yapması yetmiyor. Toplumun bilinçlendirilmesi gerekiyor. Bu konuda ça-

lışmalar yapılmalı, kamu spotları hazırlanmalı. Ancak toplumun böyle bir derdi, böyle bir isteği yoksa, bu sistemden kurtulmak çok zor. Siyasetçiler de bu sistem içinde kalmaya mecbur kalıyor.

Kapitalist sistemin reçetelerini uygulamak suretiyle siyasi, iktisadî ve kültürel Batı hegemonyasından kurtulmak mümkün değil anlaşılan. Günümüz kapitalist sisteminde faizin tamamen ortadan kaldırılması da mümkün değil. Peki, İslami prensiplere uygun nasıl bir ekonomik model/sistem kurulabilir?

İslami bir ekonomik sistemi uygulayabilmek için öncelikle bu sistemi arzulayan, isteyen, talep eden bir toplum olması gerekiyor. Bizim şu anda uygulayamamamızın temel sebeplerinden biri de bu. Gerçekten böyle bir sistemi isteyen bir toplum muyuz? Maalesef Mutlak Fikre dayalı bir sistemi isteyenler şu an azınlıkta gözüküyor. Böyle karmakarışık, ahlaki problemleri çok olan bir topluma, tepeden inme bir model sunmak da sıkıntı oluşturur. Öncelikle İslam ahlakının, İslami dünya görüşünün toplum içinde yayılması, benimsenmesi gerekiyor. Halk bunu istemeli, irade etmeli ve istetil-meli. Bu iradenin oluşması için de çalışmalıyız. Herkes üzerine düşeni yapmalı. Ben faiz teorisi cephesinde mücadele ediyorum. Hepimiz görevimizi yaparsak başarılı oluruz.

Teşekkür ederim.

Ben teşekkür ederim.

MODERNLEŞME, SANAYİLEŞME VE MİMARLIK

Sanayileşme; teknolojik ilerleme, refah seviyesinin yükselmesi, sağlık hizmetindeki büyük gelişim gibi olumlu yönleri varken; işsizlik artışı, köyden kentlere göçün hızlanması, plansız şehirleşme, tarihi yapıların tahribatı, gecekondulaşma gibi hâlâ telafi edilemez sorunlara neden oldu. Konut ihtiyacı hızla arttı ve “sanayi kentleri” meydana geldi.

HASAN HÜSEYİN AKDAĞ

19. yüzyıl, dünyada her anlamda bir kırılma noktası yaşattı. Siyasî, sosyal, iktisadî ve teknolojik değişimlerin hızla yaşandığı bir dönem oldu. İmparatorluklar yerini ulus devletlere bırakmış, sömürge valilikleri görevini emperyal şirketlere devretmiş, dünyanın maddî geliri yüzde 2-3'lük kesimde toplanmış, insanların bir kısmı obezite ile mücadele ederken diğer kısmı açlık ile savaşıyor, buharlı makineler insan dengesini alt üst etmiş, ham maddeye olan ihtiyaç iki büyük dünya harbine yol açan ehemmiyetli faktörler arasına girmiş, nesiller arası bağlar devrim adı altında koparılmış, apartmanlar hızla yayılmış ve daha birçok siyasi ve sosyal hadise yaşanmıştır.

İnsana verilen değer hızla azalırken “hümanizm dalgası” aktivizm adı altında kıtalar arasında mekik dokur hâle geldi. Hümanizmin temellerini Antik Yunan'da aramak

lazım çünkü Eski Yunanlılar, Tanrı ile insan arasındaki mücadeleyi tiyatrolarında işleyip insanı her zaman galip göstermiştir. Bu yüzden Rönesans, bir bakıma anlayış olarak Antik Yunan'a dönüştür. Garaudy, *Batı Felsefesi*'ni izah ederken kısaca şöyle der: “Bizans Sanatı, adamakıllı hiyerarşileşmiş ve kutsallaşmış toplumların sanatıdır. Yani insan insan; Tanrı da Tanrı'dır. Gotik Sanat, ilahî olanın insanileştirilmesidir. Rönesans Sanatı ise insanın ilahlaştırılmasıdır.” Batı, kısa süreliğine yaşadığı Hristiyanlık dönemlerinden sonra Paganist bir dönem yaşamıştır. Batı'nın ayinleri ve ritüelleri bunun ispatıdır. Fikri ve dini hegemonyasını makine üzerinden gerçekleştirmeye başlar.

Sanayi Devrimi'yle seri üretime geçildi. Böylelikle üretim, makineleşmeye doğru hızla gitti ve kapitalizm büyük bir ivme kazandı. Sanayileşme; teknolojik ilerleme, refah seviyesinin yükselmesi, sağlık hizmetindeki büyük gelişim gibi olumlu yönleri varken; işsizlik artışı, köyden kentlere gö-

çün hızlanması, plansız şehirleşme, tarihi yapıların tahribatı, gecekondulaşma gibi hâlâ telafi edilemez sorunlara neden oldu. Konut ihtiyacı hızla arttı ve “sanayi kentleri” meydana geldi.

Batılı mimar ve şehir planlamacıları bu sorunlara çözüm arayışına girmişken, Cumhuriyet Dönemi Türkiye'sinde ise bu sorun göz ardı edildi ve birçok soruna kapı aralandı. Sorun dahi tam anlamıyla kavranamadı. Tarımı mı geliştirmeliydik yoksa sanayi tesisleriyle hızla sanayileşmeli miydik?

Necip Fazıl ve Salih Mirzabeyoğlu tarım temelli gelişmeyi savundu.

Erbakan Hoca ise sanayi temelli gelişmeyi savundu. Bu yüzden ki ağır sanayi hamlelerini başlattı. Köylünün kentlere göçünü hızlandırdı. Bu iki görüşün arasındaki farka gelince;

Necip Fazıl ve Salih Mirzabeyoğlu'nun görüşleriyle şehir politikaları, iç göç ve sermaye eşit dağılırdı. Her şehir kendi içinde

kalkınır ve tarımdaki gelişme, sanayideki gelişmeyi beraberinde getirirdi. Zihinlerin köylüleşmesine karşıdır fakat köyleşme taraftarıdır.

Erbakan Hoca'nın görüşüyle günümüz anlayışına ulaşılabilir. Şehir politikalarında dengesizlik meydana gelir ve iç göçteki dalgalanma düzensiz dağılır. Ağır sanayi hamleleriyle köylüyü köyünden çıkarıp, sanayide çalışmak üzere işçi olarak kullanır. Böylece köylü toprağını işleyemez.

Tarım ikinci plana atılır, sanayileşme ise sağlanamaz. Zihinleri köylü, ceketleri şehirli olan insanlar artık köylerine dönmezler. Apartmanda oturmak, Marlboro sigara içmek, toprağı terk etmek onlar için üst kültürün anlayışydı ve öyle olmak için de çalıştılar.

Teknik temelli olup hiçbir fikrî temeli olmayan Erbakan'ın ağır sanayi hamleleri, şehirleşme sorununu da beraberinde getirdi. Oysaki öncelikle toprak sahiplerine, toprağı işlemesi için teşvik vermeliydiler. Ziraî gelişme belirli bir seviyeye ulaştıktan sonra sanayi hamleleri başlamalıydı. Böylelikle her iki koldan da gelişme sağlanabilecekti.

Türkiye'de yaşanan hadiselerden kısaca bahsettikten sonra sanayileşmenin dünya-daki etkilerine geri dönebiliriz.

"18. yüzyıl'da Sanayi Devrimi'nin seri üretim kültürünü aktive etmesi, Orta Çağ'ın zanaat kültürünü yok olma eşiğine getirir. Bu tehdit 18. yüzyıl'da güzel sanatlar sisteminin normlaştırılması ile ortaya çıkan soylu sanat kavramı ile güçlenir." (Larry Shiner, *Sanatın İcadı*, Ayrıntı Yayınları)

Sanayileşmenin bir ürünü olan seri üretim, zanaatı devre dışı bırakır ve bu dayatmaya karşı çıkan hareketler ortaya çıkar. En belirgin hareketlerden biri 19. yüzyıl'da "Sanat ve Zanaat Hareketi" olur, amaçları ise unutulmaya yüz tutmuş, el işçiliğine dayanan birçok zanaatı, sanat ile birleştirmeye hedeflemektir. Makine kültürüne karşı, uzun soluklu olmayan bir ses olur. Geçmişe karşı bir öykünme olur ve romantik entelektüeller dışında ilgi görmez. Bu hareket ile Art Nouveau bağdaşmaz çünkü Sanat ve Zanaat hareketi, sanatı sınıfsal kategoride dengeye getirmeye çalışır. Art Nouveau ise sanatı estetik bir romantik yaklaşım olarak değerlendirir. Birinde işlevsellikle beraber sanat vardır, diğerinde ise sadece sanat vardır. İşlevsel olup olmaması önemli değildir. Art Nouveau tarzı tasarlanan merdivenler bu ifadenin ispatıdır.

19. yüzyıl'da gelişen oryantalist yaklaşım, sömürgeci bir tavır geliştirir. Edward Said, oryantalizmi Batı'nın Doğu'yu kullanması olarak tanımlar. Sanat ve mimarlıkta oryantalizm, Doğu normlarını kullanan Batılıları ifade etmenin yanı sıra, Batı'nın mistik arayışlarının da ifadesidir. Pitoresk anlayışın

ruha işlemeyen materyalist tavrı, Batı'yı mistik manada boşluğa sürükledi.

Oryantalizm'in mimarîdeki ilk eserlerinden biri John Nash tarafından tasarlanan, Endülüs ve Hint üslup ve biçimlerinin kullanıldığı, eklektik tavrı barındıran Brighton'daki Kraliyet Pavyonu'dur (1815).

Sanayileşmenin atılımı olarak da ifade edilebilecek olan 1887'de inşa edilen Eyfel Kulesi, âdeta demir malzemenin gücünü gösterir. 300 metre boyundaki bu yapı, 1889 Paris Dünya Fuarı için tasarlanmıştı. Tabii daha sonra kültürel bir sembol hâline geldi. Gelenekçiler bu tehlikenin farkındadır fakat etkili bir çıkış gösteremezler.

1889 Paris Dünya Fuarı; yeni teknoloji ile oluşturulmuş depreme karşı dayanıklı ve yüksek binaların tanıtımı mahiyetinde olan bu fuar, devletlerin sanayileşme çağında mimariyi nasıl değerlendirdiklerinin de ifadesidir. Bu fuar tam anlamıyla sömürgeci devletlerin birbirleriyle yarıştığı ve sömürdükleri devletleri pazarlama yeridir.

19. yüzyıl mühendisliği ve mimarlığı arasında yapısal malzemelerden kaynaklı farklılıklar bulunmaktaydı. Mühendislerin tercih ettiği malzemeler, mimarlar tarafından estetik veya güzel bulunmuyordu. Batı'da geleneksel mimarlıktan kopamayan yapıları Chicago Okulu örneklerinde görebiliriz. Chicago, depremlerden dolayı çok büyük hasarlar almış ve mimari akımların yer bulması için büyük bir fırsat olmuştur.

Sanayileşmeyle hızla gelişen ve maki-neleşen şehirler, ferdi çalışmalardan dolayı ticarî ofislere talebin artması, tasarımcıları ve mühendisleri yüksek (dikey) binalar yapmaya itti. Esasında arazi spekülasyonlarının yetersizliğinden değil, az yer ile çok para kazanmanın ve kolay yönetmenin arzusunda oldukları için yüksek binalar inşa ettiler. Asansörün icadı, bulutları delen gökdelenlerin inşa edilmesinin yolunu açmış oldu.

Çelik malzemenin yüksek mukavemeti ve inşaatlardaki kolay kullanımı, yüksek yapı binaların öncülü oldu. Chicago Okulu'nun temsilcilerinden Louis Sullivan, "Biçim, işlevsellikten doğar." diyerek yüksek yapılar tasarladı. Yapıların dış cephe-lerindeki estetiği için çelik strüktürleri taş malzemelerle kapladılar. Bundan dolayı bu döneme ait yapılar taşla yapılmış kutulara benzer.

Amerikalı mimar Frank Lloyd Wright, Chicago seyahati sonrası kenti kültürsüz ve çirkin bir görünüm gösteren gecekonduyla dolu olduğunu ifade eder. Wright'ın mimarlık anlayışını, hiçbir fonksiyonu ve amacı olmayan formları kullanmanın gereksiz olduğu düşüncesi oluşturur.

Yatay ve dikey yapı elemanları üzerinde çalışan Wright, bunları hem teknik olarak

“

Sanayileşmenin bir ürünü olan seri üretim, zanaatı devre dışı bırakır ve bu dayatmaya karşı çıkan hareketler ortaya çıkar. En belirgin hareketlerden biri 19. yüzyıl'da "Sanat ve Zanaat Hareketi" olur, amaçları ise unutulmaya yüz tutmuş, el işçiliğine dayanan birçok zanaatı, sanat ile birleştirmeye hedeflemektir.

hem de fikir olarak bir araya getirir. Evlerin bacalarını sembolleştirerek evin merkezine alması, eve ve aileye verdiği önemden dolayıdır.

Wright'ın meşhur bilinen ev tasarımları olan Usonia ve Prairie evleri, merkeze aileyi ve tabiatı alarak gelişmiştir. Yatay olarak planlanan evler, çok katlı da olabilir. Yatay yapılaşma, alçak konsollar, aşağıya sarkan çatılar, insani ölçüler tasarımlarının ortak özelliğidir. Evi, dış dünyadan koruyan bir sığınak gibi düşünür ve bu yüzden evin giriş kısmı küçük ve dar olarak tasarlanmıştır. Sedat Hakkı Eldem'in ifadelendirdiği Türkiye ile de büyük benzerlikler göstermektedir.

Bauhaus ekolü, tasarım odaklı gelişen bir harekettir. Tasarım denildiği zaman akla ilk gelen isim olmuştur. Bauhaus'u Batılılar, tasarımcıların tapınağı olarak ifade etmiştir. Bauhaus'daki mimarlar dindar Hristiyanlardı ve tasarımlarını bu hassasiyetle yaptılar. Bauhaus'un dünyada yıldızının parlamasının nedeni, düşüncelerini sistemli hâle getirip eğitim programı yapmalarıdır. Diğer önemli faktör ise okulun anavatanından sürgün edilip, Amerika'ya taşınmasıdır.

Bauhaus'un Amerika'daki temsilcilerinden Mies van der Rohe, mimarlık anlayışını "Az, çoktur." olarak ifade eder. Şatafatlı olmayı ve gereksiz yere birçok malzeme kullanmayı modern mimari olarak kabul edenlerin zihinlerine hançer gibi saplanır bu ifade. Rohe, yapılarını cam kutu şeklinde tasarlar ve teknoloji ile estetiği bir arada yoğurur. Chicago okulu mimarları gibi kullandığı yapı malzemesini gizlemez ve şeffaf tasarımlar geliştirir.

Modernizm ve sanayileşme çağında gelişen mimariyi "mimarlığın maki-neleşmesi" şeklinde açıklayan Le Corbusier, geleceğin mimarisinin geçmişin formlarının biçimsel diline takılı kalmayacağını ifade eder. Corbusier de dindar bir Hristiyan'dır ve tasarımlarının temelinde manastır anlayışı vardır.

KEMALİST REJİM GÜNLÜĞÜ

Kemalist rejimin kanunlarından ve iktidarın rejimi besleyici politikalarından cesaret bulan Kemalistlerin diüi değerleri aşağılaması son 10 yılda ciddi manada arttı. İslami değerleri ve kimliğı sistematiik bir şekilde hedef alan ve bununla varlık bulan Kemalistler, iktidarın pespaye politikası, laiklere yaranması ve Müslümanların sorunun kaynağına bir türlü inemeyişı sebebiyle kültürel ve siyasi atmosfer laiklerin elinde oyuncak olma-ya ve diledikleri gibi at koşturma alanı olamaya devam ediyor. Sorgulanmayan bir dogma haline gelen ve seküler bir dine dönüşen Kemalizm, tekno-paganizm adı altında yeni hazza dayalı bir putperestliğı meydan yerine dikerek toplumu büyük bir felakete sürüklüyor. İktidar da bu felaketi önlemek yerine Kemalist putperestlerin dayattığı seküler kimliğı üzerine geçirmeye can atıyor. Milletın sırtına binerek 22 senedir iktidarda olan ve yine İslami değerleri ve kültürü yaşatmak sözüyle iktidarda kalan hükümet, ruhî imarı yapmak yerine bilakis her türlü sapkınlığa kapı aralıyor ve bununla da övünüyor. "Kemalist rejim günlüğü" başlığı altında yorumladığımız haberlerde de görüleceğı üzere bir yangın yerine dönüşen ve her an tutuşmaya hazır bir memleketi göreceksiniz.

İşte vaziyetimiz:

Beyinleri iğdiş edilmiş Kemalist yobazlar, buldukları her fırsatta İslâm'a küfretmeye, kursaklarındaki iğrenç kazuratı aşağılıkça kusmaya devam ediyor. İlahiyatçı olduğunu

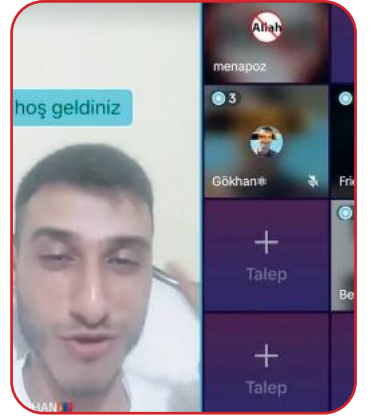
● Peygamber'e küfreden Kemalist, serbest bırakılmak üzere gözaltına alındı

söyleyen bir alçak, ulu orta, peygamber hakkında ağza alınmayacak küfürler etme cesaretini gösteriyor. Müslüman ahalinin sosyal medyadan yükselen "bunu bize bırakın!" mesajlarından "etkilenen" iktidar, apar topar yayınladığı mesajda "Sosyal medyada yer alan bir röportajda, İslami değerlere saldıran, Peygamber Efendimize hakaret eden şahsın Zülfikar Kadiroğlu olduğu tespit edilmiş ve 'Halkı kin ve düşmanlığa tahrik veya aşağılama' suçundan işlem yapılmak üzere gözaltına alınmıştır." diyerek milletin öfkesini soğuttuğunu düşünüyor. Uyaralım: Daha önce defalarca olduğu gibi bu olay da göstermelik bir gözaltı ile kapatılmaya çalışılmasın!

● Kur'an yakan alçak hala yaşıyor!

Hiçbir denetimin yapılmadığı ve gençleri bataklığa sürükleyen TikTok platformunda "Hülagü-Han" mahlaslı M.Ç canlı yayın sırasında Kur'an-ı Kerim'i yakarak İslâm'a hakaret etti. Öldürülmesi gereken alçak bir de "Allah'ınızı yakıyorum" gibi mide bulandırıcı ifadeler kullandı.

Emniyet güçleri tarafından kimliğı tespit edilen şahıs Adana'da gözaltına alındı ve "Halkı Kin ve Düşmanlığa Tahrik veya Aşağılama" suçundan tutuklandı. İçişleri Bakanı Ali Yerlikaya olaya tepki göstererek olayın takipçisi olacaklarını ve gerekenin yapıldığını belirtti. 23 yaşındaki alçak hala yaşıyor!

● CHP İslâm düşmanı bir kubur çukurudur

CHP Sözcüsü Deniz Yücel'in ardından, CHP Grup Başkanvekili Ali Mahir Başarır da hutbe üzerinden İslami emirlere saldırdı. Atatürkçü Başarır, "Kılık kıyafetle ilgili görüş bildirmek sizin had-dinize değil. Türkiye laiktir kalacak kalacak." dedi.

"Türkiye laiktir, laik ka-

lacak" diyerek memleketi bataklığa çeviren ve Kemalizm gömleğini giyerek her türlü rezaleti kendilerine meşru gören rejimin mahsulleri cami duvarına işeyedursun, Müslüman Anadolu yıllarca Müslümanlara ve İslami değerlere yapılan bu alçakça hakaretlerin cezasını sormadan peşinizi bırakmayacak.

● Kemalist ilkeler ve onun artığı iş görmez yasalar, suça teşvik ediyor!

Beylikdüzü'nde 23 gündür kayıp olan Erva'nın cesedi inşaatı 6 parça halinde bulundu Polis incelemelerinde cesedin 6 parçaya bölündüğünü belirledi. Cinayet şüphelisi olarak gözaltına alınan 43 yaşındaki Fetih Dağılı, emniyetteki

işlemlerinin ardından adliyeye sevk edildi. Kastamonu'da ise 9 ay boyunca hamileliğini ailesinden saklayarak tuvalette doğurduğu bebeğı poşete sarıp çöp konteynerinin yanına bırakan kadın, "Pişmanım" diyerek tahliyesini istedi.

● Kemalist rejimin manzarası: Cinayet, intihar, şiddet, dolandırıcılık

“Türkiye Yüzyılı” söylemiyle maddî kalkınmaya odaklanan ancak manevî değerleri ihmal eden mevcut iktidar, Kemalist rejime sarılarak toplumda oluşan cinayet, dolandırıcılık, intihar ve tecavüz gibi suçların da artmasına sebep oluyor. Rejimde değişmeyen manzara ise içler acısı:

Adana’da bir adam eşini ve kayınvalidesini öldürdü. İstanbul’da bir genç kadın vahşice öldürülüp cesedi parçalara ayrıldı. Ankara’da bir adam canlı yayında kendini vurdu. Yalova’da devre mülk dolandırıcılığı soruşturması devam ederken, İzmir’de banka

müdürü zimmet ve dolandırıcılıktan adliyeye sevk edildi. Elazığ’da genç bir çift intihar etti. Ankara ve İzmir’de iki ayrı intihar vakası yaşandı. İzmir’de 300 milyonluk dolandırıcılık olayının zanlısı banka müdürü adliyeye sevk edildi. Ankara’da iki kişi sokak ortasında bıçaklı kavgaya tutuşarak birbirlerini ağır yaraladı. Karaman’da alkollü bir sürücü bir kadına çarparken, Bursa’da ehliyetine el konulan bir sürücü alkollü olarak kaza yaptı. Antalya’da ise bir adam yarı çıplak halde parkta ölü bulundu. İstanbul’da iki şahıs yol kenarında yangın çıkarıp kaçtı.

● Kemalist ilahiyatçı içindeki pisliği kustu

Dine yapılan hakaretlere ve Allah’ın emirlerine karşı gelenlere kayıtsız kalınması neticesinde İslam düşmanları çeşitli kılıklara girerek küfrünü sürdürüyor. Kemalizm’den aldığı güçle içindeki pisliği kusan Zafar Partisi Genel Başkan Yardımcısı İlahiyatçı Şahin Filiz “Kur’an’daki hiçbir ayette kadınlar tesettürlü

olmalı diye bir emir yok.” dedi. Filiz, yıllar önce de aynı söylemlerle gündeme gelmeye çalışmıştı.

Yeniçağ Haber Müdürü Fatih Ergin de “Ali Erbaş’ın Cuma hutbesinde, ‘Tesettür tercih değil emirdir’ demesi kadın düşmanlığıdır. Kadınları hedef göstermektir! Nerede savcılar?” diyerek ayetlere savaşı açtı.

● İrkçilik ateşini Kemalist ideoloji körüklüyor

Ülkemizde ırkçı ve faşist saldırılar korkunç boyutlara ulaştı! Kayseri’de başlayan Suriyeli sığınmacılara yönelik ırkçı saldırılar, Gaziantep, Adana, Hatay, Urfa, İstanbul ve Bursa’ya yayıldı. Saldırganlar, Suriyelilere ait araç ve dükkanları tahrip ederken, ırkçı sloganlar atarak fiziksel şiddet uyguladı. Antalya’da 17 yaşındaki Suriyeli bir çocuk yalnızca Suriyeli olduğu için üç kişi tarafından bıçaklanarak öldürüldü. Suriyeliler evlerine kapanarak saldırılar-

dan korunmaya çalışırken, pek çok Suriyeli esnaf dükkanını açamadı. Olaylar yatıştıktan sonra birçok Suriyeli haksız yere Göç İdaresi tarafından ülkeden çıkarıldı. Kemalist kafatasçılar yalnızca Müslüman mültecileri hedef alarak ev ve işyerlerini yakıp yıkmıyor. Yetkililer ise seyrediyor! İrkçi vandallar cezasız kalıyor! Kayseri’de 400’den fazla ev ve işyerini yakıp yıkan 855 kişiden sadece 12’si tutuklandı! İslam ve mülteci düşmanlığı karşısında Kemalist hukuk kör ve sağır!

● Teferruatı kaçıranlar bütünün yüzünü göremezler!

26 Temmuz’da Fransa’da yapılan, açılışından insanlığın ne kadar kutsal değeri varsa hepsinin adeta yüzüne tükürülen 2024 Olimpiyat Oyunları’na Türkiye de katıldı.

Gençlik ve Spor Bakanlığı, her türlü sapkınlığın teşhir edildiği 2024 Paris Olimpiyat Oyunları’ndan Türkiye’yi çekeceği yerde, bir de palyaço kılığında soktu.

Milli şuurun uyanmadığı, dinimizin, değerlerimizin, örfümüzün hiçbir şekilde temsil edilmediği olimpiyatlarda Türkiye, Batı’nın ucuz bir taklitçisi, rezil bir kuyrukçusu olarak lanse edildi.

Bostan korkuluğu gibi sadece koltuğunda oturarak gençliğin bakanlığını yaptığını sananlar, Batı taklitçiliğinin ve Kemalizm’in etkisiyle Türk kültürünün daha da yozlaşması, özünden kopması ve müntehasını olimpiyat açılışında gördüğümüz iğrenç Batı’nın sapkınlığına teşne edilmesinden başka neye hizmet ediyor?

Devlet sabahdan akşama kadar “kültürel iktidar” diyor fakat kültürümüzü temsil eden hiçbir şey de ortaya koymuyor. Hatta olimpiyata gönderdikleri ekibin palyaço vari kostümünü de Vitali Hakko denilen Yahudi kökenli bir şahsın firması Vakko’ya yaptırıyor.

Bu kafayla ne kültürel iktidar tesis edebilirsiniz, ne de bölgesel bir güç olabilirsiniz. Olsa olsa cümle aleme kendinizi rezil edersiniz.

Ayrıca Türkiye’nin dün akşam sergilenen rezilliği gerekçe göstererek bu iğrenç organizasyondan çekilmek gibi şahsiyetli bir duruş sergilemesi, üzerinde takım elbise olan kimsenin aklına gelmez mi?

KISA... KISA...

● Kayseri’de ırkçı saldırıların hedefi olan ve evleri taşlanan Suriyeli aile, komşularının iftirası üzerine gözaltına alınıp Geri Gönderme Merkezine yerleştirildi.

● CHP Tokat Merkez Başkanı Aytekin Ayan, bölgede “Tek Yol Şeriat” yazılarının çoğaldığından şikâyet ederek belediyeye çağrı yaptı. MHP’li Tokat Belediyesi yetkilileri, CHP’nin şikâyeti sonrası duvar yazılarını sildi.

● Boğaziçi Üniversitesi Rektörü Naci İnci, soykırımcı İsrail’e petrol sağlamaya devam eden SOCAR’ın CEO’su Elchin İbadov’u makamında ağırsladı.

● Eski Teknik Direktör Mustafa Denizli, milli futbolcu Arda Güler’in ‘tevekkül’ temalı gol sevincini hedef aldı. Atatürkçü Denizli, “Arda’nın gollerden sonra yaptığı hareket Arda’yı antipatik yapar, yalnızlaştırır.” dedi.

● İBB Başkanı İmamoğlu’nun misafiri olan Tiran Belediye Başkanı Erion Veliaj, “Atatürk’ün söylediği gibi ‘siyasetçiler veya peygamberler değil öğretmenler dünyayı kurtaracaktır.’ dedi.

● Gençlik ve Spor Bakanlığı, her türlü sapkınlığın teşhir edildiği 2024 Paris Olimpiyat Oyunları’na Türkiye’yi palyaço kılığında soktu. Milli şuurun uyanmadığı, dinimizin, değerlerimizin, örfümüzün hiçbir şekilde temsil edilmediği olimpiyatlarda Türkiye, Batı’nın ucuz bir taklitçisi, rezil bir kuyrukçusu olarak lanse edildi.

● Geri Gönderme Merkezlerinin son günlerde mültecilere yaptığı eziyetlerin yenisine Mahmud Merruş da eklendi. Polisin “sizi koruma altına alacağız” diyerek kandırdığı aile sınır dışı edildi.

HIZ ÇAĞINDA EZİLEN İNSAN YAHUT YORGUNLUK TOPLUMU

Bu çağda çocuklar artık masumiyet dolu bir dünyaya gözlerini açmıyor. Aksine, hastalıklı bir toplumun kucağında, bulanıklaşmış bir gerçeklik algısıyla büyüyor ve gelişiyorlar. Sürekli tüketmek, hızlı yaşamak, yönlendirilmek, başarılı olmak, çalışmak ve statü peşinde koşmak zorunda bırakılıyorlar.

MURAT AKDEMİR

Modern çağ, insanı gerçekte sahtenin birbirine karıştığı, her şeyin saydamlaştığı ve ferdin tek tipleştiği bir girdaba hapsetti. Bu çağda çocuklar artık masumiyet dolu bir dünyaya gözlerini açmıyor. Aksine, hastalıklı bir toplumun kucağında, bulanıklaşmış bir gerçeklik algısıyla büyüyor ve gelişiyorlar. Sürekli tüketmek, hızlı yaşamak, yönlendirilmek, başarılı olmak, çalışmak ve statü peşinde koşmak zorunda bırakılıyorlar.

Özellikle Batı kaynaklı kişisel gelişim furçası, “başarılı olmalısın”, “hırslı olmalısın”, “birinci olmalısın”, “her şeye sahip olmalısın” gibi dayatmalarıyla insanı bencil bir hırs küpüne dönüştürüyor. Bu durum, fert-

lerin sadece kendilerini düşünerek yaşadığı, toplumsal dayanışma ve yardımlaşma gibi değerlerden uzaklaştığı bir yaşam biçimini beraberinde getiriyor.

Dini ve maneviyatı reddeden, ancak fitratının gereği olarak sekülerliğin içerisinde modern ritüellerde anlam arayan, ahlak ve kuralları reklamların dayattığı yapay imgelerle özdeşleştiren bu yeni insan tipi, Jean Baudrillard’ın “Tüketim Toplumu” ile Byung-Chul Han’ın “Yorgunluk Toplumu” kavramları arasında sıkışıp kalmış durumda.

Bir yandan tüketim toplumunun manipülasyon çarkında savrulurken, diğer yandan da yorgunluk toplumunun performans ve üretkenlik baskısı altında eziliyor. Bu noktada, Byung-Chul Han’ın “Yorgunluk Toplumu” eseri, günümüz insanının içinde bulunduğu ruhi çöküntüyü anlamak adına

önemli bir mercek sunuyor. Bizler de insanın bu vaziyetini “Yorgunluk Toplumu” eserinden göstermeye çalışacağız ve günümüz insan tipini bu eser üzerinden okuyacağız.

Byung-Chul Han, “Yorgunluk Toplumu” isimli eserinde, hız kültürüne göre yaşayan günümüz modern insanının psikolojik ve toplumsal sorunlarını ele alıyor. Kitapta negatifliğin reddedildiği, her şeyin pozitifleştirildiği ve performansa indirgendiği bir dünyada fertlerin yaşadığı yorgunluğa, tükenmişliğe ve depresyona dikkat çekiyor.

Han, Foucault’nun “disiplin toplumu” kavramını aşarak, günümüzde fertlerin dışarıdan bir baskı olmaksızın kendini sürekli olarak optimize etmeye, performansını arttırmaya zorlandığı bir performans toplumu haline geldiğini dile getiriyor.

Günümüz toplumunda şiddet, dış düş-

Foucault'ya göre, 18. yüzyıldan itibaren hastaneler, okullar, hapishaneler ve fabrikalar gibi kurumlar, fertleri disipline etmek, itaatkâr kılmak ve verimliliklerini artırmak için birer araç olarak kullanılmıştır. Bu kurumlarda bedenlere belirli normlar dayatılmış, hareketleri kontrol altına alınmış ve sürekli bir gözetim altında tutulmuştur.

mandan ziyade, sistemin kendisinden, sürekli daha fazla performans beklentisinden kaynaklanıyor. Bu da depresyon, tükenmişlik sendromu, dikkat eksikliği ve hiperaktivite bozukluğu gibi "immünolojik olmayan" hastalıklara yol açıyor.

Han'a göre performans toplumu, derin düşünceyi, tefekkürü ve odaklanmayı engelliyor. Fertler sürekli olarak bir şeylerle meşgul olmak, bir yerlere yetişmek zorunda hissederek hiperaktif bir yaşam tarzına sürükleniyor. Günümüzde insan hayatı anlamından ve değerinden kopartılarak çıplak bir biyolojik fonksiyona indirgeniyor. Fertler sürekli olarak çalışmak ve üretmek zorunda olan "animal laborans"a dönüşüyor. Ancak bu "hayvan" aynı zamanda mutlak olarak öldürülemezdir, çünkü sistemin işleyişi için vazgeçilmez bir parça haline geliyor.

Han, kitapta yorgunluğun iki farklı biçimini ele alıyor. Birincisi, performans toplumunun oluşturduğu, fertleri yalnızlaştıran, dilsizleştiren ve tüketen "bölücü yorgunluk"tur. İkincisi ise, ben'i dünyaya açan, başkalarıyla ve nesnelerle yeni bir ilişki kurmayı sağlayan, Handke'nin "kökten yorgunluk" olarak adlandırdığı yorgunluk biçimidir.

Modern dünyanın insanı hapsettiği bu kapalı hali için Han, günümüz toplumunda kaybolmakta olan derin dikkat, tefekkür ve yavaşlık gibi değerlere yeniden sahip çıkılması gerektiğini söylüyor.

Bölüm bölüm bu meseleleri açalım:

Öfke Şiddeti

Byung-Chul Han, bu bölümde, günümüz performans toplumunda şiddetin aldığı yeni biçimi ele alıyor ve bunu "sinirsel şiddet" olarak adlandırıyor. Bu şiddet türü, dış düşmandan ziyade sistemin kendi iç dinamiklerinden, sürekli performans ve olumlama baskısından kaynaklanıyor.

Han, negatif ve pozitif kavramlarını, şiddetin kaynağını ve işleyiş biçimini açıklamak için kullanıyor. Ona göre negatif şiddet, geçmişte daha yaygın olan, açıkça tanımlanabilen bir şiddettir. Bu şiddet türü, bağışıklık sistemi benzetmesiyle açıklanabilir: Vücut, dışarıdan gelen bir tehdit (virüs, bakteri) algıladığında ona karşı bir savunma mekanizması geliştirir. Benzer şekilde, toplumlar da dış tehditlere (savaş, düşman saldırısı) karşı birleşerek tepki verirler. Negatif şiddet dışlayıcıdır, "öteki"ni yok etmeye yöneliktir. Han buna da "Geçtiğimiz yüzyıl bir bağışıklık çağıdır. İç ile dış, dost ile düşman veya kendi ile yabancının açık seçik ayrımlarla ele alındığı bir çağdır. (...) Her ne ki yabancıysa geri püskürtülecektir." cümlesiyle örnekleniyor.

Han'a göre pozitif şiddet ise günümüz performans toplumunda hâkim olan, siste-

min kendi iç dinamiklerinden, sürekli olumlama ve aşırı performans beklentisinden kaynaklanan şiddettir. Bu şiddet türünde dış düşman yoktur; düşman, sistemin kendisi ve onun talepleridir. Fertler, sürekli olarak kendilerini aşmaya, daha fazla üretmeye, daha verimli olmaya zorlanırlar. Bu da tükenmişliğe, depresyona, dikkat dağınıklığına ve diğer psikolojik sorunlara yol açıyor. Bu sebepten pozitif şiddet kapsayıcıdır, her şeyi aynılaştırmaya, farklılıklara tahammülsüzlüğe yol açıyor.

Han, pozitif şiddet kavramını açıklarken Baudrillard'ın "aynının şiddeti" düşüncesine atıf yapıyor. Baudrillard'a göre, günümüzde iletişim, bilgi ve tüketim ağlarının aşırı doygunluğu, her şeyin birbirine benzetmesine ve anlamsızlaşmasına yol açıyor. Bu da, bir tür "viral şiddet" oluşturuyor ve fertlerin benliklerini aşındırıyor. Han da bu fikri benimsiyor ve pozitif şiddetin, aşırı performans ve rekabet baskısıyla fertleri tükettiğini, onlarda bir tür "içkin terör" oluşturduğunu savunuyor.

Han'a göre sinirsel şiddet, görünür bir düşman veya baskı mekanizması olmadan işliyor. Fertler, özgür iradeleriyle sistemin taleplerine boyun eğiyorlar ve kendi kendilerini sömürüyorlar.

Han bunun için, panoptikon hapishanesi örneğini veriyor: Mahkumlar, sürekli gözetim altında olduklarını bildikleri için gardiyana ihtiyaç duymadan kendilerini denetlerler. Benzer şekilde, performans toplumu da fertlerde sürekli bir yetersizlik ve daha iyisini yapma baskısı oluşturarak onları kendi kendilerinin gözetmeni haline getiriyor.

Disiplin Toplumu

Bu bölümde Han, Michel Foucault'nun "disiplin toplumu" kavramını ele alarak, günümüz toplumunun bu kavramı aştığını ve yeni bir aşamaya geçtiğini anlatıyor. Bu yeni aşamayı ise "performans toplumu" olarak adlandırıyor.

Han, Foucault'nun "disiplin toplumu" kavramını, modern toplumların fertler üzerinde nasıl bir kontrol ve düzenleme mekanizması kurduğunu açıklamak için kullanışlı bir araç olarak görüyor ve şöyle diyor: "Günümüz toplumu artık Foucault'nun bahsettiği hastaneler, tımarhaneler, hapishaneler, kışlalar ve fabrikalardan oluşan bir disiplin toplumu değil."

Foucault'ya göre, 18. yüzyıldan itibaren hastaneler, okullar, hapishaneler ve fabrikalar gibi kurumlar, fertleri disipline etmek, itaatkâr kılmak ve verimliliklerini artırmak için birer araç olarak kullanılmıştır. Bu kurumlarda bedenlere belirli normlar dayatılmış, hareketleri kontrol altına alınmış ve sürekli bir gözetim altında tutulmuştur. Han, günümüz toplumunun, Foucault'nun

"disiplin toplumu" kavramının ötesine geçtiğini ve yeni bir aşamaya evrildiğini savunuyor. Ve "Bunların yerini çoktan beridir fitness salonları, bürolardan oluşan gökdelenler, bankalar, havaalanları, alışveriş merkezleri ve gen laboratuvarları aldı. 21. yüzyıl toplumu artık bir disiplin toplumu değil, performans toplumdur." diyor.

Han'a göre, günümüzde baskı ve kontrol mekanizmaları artık dış ve görünür değil, aksine içselleştirilmiş ve kendi kendini besleyen bir yapıya bürünmüştür. Fertler, artık dış bir otorite tarafından değil, kendi içindeki başarı, mükemmeliyetçilik ve rekabet dürtüsü tarafından motive ediliyor.

Bu sorunlar arasında; sürekli daha iyisini yapma zorunluluğundan kaynaklanan tükenmişlik sendromu, her şeyin performansla indirgenmesinden kaynaklanan anlamsızlık ve depresyon, sürekli rekabet ortamının oluşturduğu yalnızlaşma ve fertlerin sistemin talepleri doğrultusunda yaşarken aslında özgür olmadıklarını ortaya koyuyor.

Derin Sıkıntı

Bu bölümde, günümüz performans toplumunda fertlerin derinlemesine odaklanma, tefekkür ve ruhsal halini deneyimleme olanaklarının giderek azaldığına dikkat çekiyor. Han, bu durumu ise "derin sıkıntının kaybı" olarak adlandırıyor.

Han'a göre derin sıkıntı halinde, fertler dış dünyanın sürekli uyarı bombardımanından uzaklaşarak kendi iç dünyalarına yönelirler. Bu da yeni düşüncelerin, duyguların ve bakış açılarının ortaya çıkmasını sağlıyor.

Han, derin sıkıntının önemini vurgularken, Antik Yunan felsefesinden gelen "vita contemplativa" kavramını kullanıyor. Vita contemplativa (tefekkür hayatı), dünyanın karmaşasından uzaklaşarak düşünceye, tefekküre ve bilgi arayışına adanmış bir hayat biçimidir. Bu hayat biçimi, Antik Yunan'da, özellikle Aristoteles ve Platon gibi filozoflar tarafından yüceltilmiştir. Günümüz performans toplumunda ise "vita activa" (aktif yaşam) hakimdir. Bu ise sürekli hareket ha-

Modern çağ da insandan bunu istiyor: Sürekli çalışmak, tüketmek, sorgulamamak, düşünmemek, hazmedilmemiş bilgi yığınları içinde ezbere dayalı bir hayat yaşamak. Bu hal, onu insan fıtratına ait olgulara hiçbir şekilde götürmüyor, ruhunu harekete geçirici vasıtaları yok ediyor ve sürekli iştihalarını kabartıcı araçlarla boğuyor.

linde olma, üretme, başarma ve tüketmeye odaklı bir hayat biçimidir.

Han, günümüzde vita activa'nın aşırıya kaçtığını ve bunun fertleri tükettiğini söylüyor. Derin düşünce, dinginlik ve tefekkür gibi değerler göz ardı edilerek, her şey hız, verimlilik ve performans odaklı bir anlayışla ele alındığını aktarıyor. Han'a göre performans toplumu, derin dikkatin yerini "hiper-dikkat" ile değiştirmiştir. Hiper-dikkat, sürekli olarak birden fazla işle ilgilenmeyi, hızlıca karar vermeyi ve sürekli olarak uyarılara maruz kalmayı gerektirir. Bu durum, odaklanma, derinlemesine düşünme ve anlamlı bağlantılar kurma yeteneğimizi zayıflatıyor.

Günümüz toplumları ise hiper-dikkat içinde hislerini kaybediyor, her şeye yetişme problemi sebebiyle yarım oluşlara gebedir.

oluyor. Tefekkür etmeyi, kendisiyle yüzleşmeyi, beklemeyi, düşünmeyi, sabretmeyi unutuyor.

Vita Activa

Bu bölümde Han, Hannah Arendt'in bir eserine eleştirel bir bakış açısı sunarak, günümüz performans toplumunun eylem anlayışını sorguluyor. Arendt'in aksine, Han, eylemin her zaman özgürleştirici bir potansiyel taşımadığını, aksine aşırıya kaçtığında fertleri tüketen bir hırsla dönüşebileceğini söylüyor. Han'a göre, günümüzde fertler sürekli olarak bir şeylerle meşgul olma, üretme, paylaşma ve görünür olma baskısı altındadır. Sosyal medya, rekabetçi iş ortamı ve tüketim kültürü, fertleri sürekli bir eylem halinde tutarak onlarda bir tür "eylem bağımlılığı" oluşturuyor.

Han, aşırı aktifliğin fertleri gerçek anlamda eylemden, yani düşünerek, sorgulayarak ve başkalarıyla anlamlı bağlar kurarak dünyada var olmaktan uzaklaştırdığını belirtiyor. Bu sebepten sürekli hareket halinde olan fert, etrafında olup biteni fark etmez, derinlemesine düşünmeye ve sorgulamaya zaman bulamaz. Bu da, fertlerin sistemin pasif birer parçası haline gelmesine yol açıyor. Bu vaziyet bir aksiyon değil bilakis aksiyonu yok edici bir eylem sarhoşluğudur.

Han, bu insan tipi için "Animal laborans" kavramını kullanıyor. "Animal laborans" Latince "çalışan hayvan" anlamına gelir ve Hannah Arendt'in "İnsanlık Durumu" adlı eserinde ortaya attığı bir kavramdır. Arendt, bu kavramla, modern toplumda insan varoluşunun indirgenmiş biçimi, yani

hayatın tek amacının çalışma ve üretme haline gelmesini eleştiriyor. Animal laborans sürekli yemek ve hayatta kalmak için sürekli çalışmak zorundadır. Yaptığı işler genellikle rutin, monoton ve eser vermekten uzaktır. Ürettiği şeyleri tüketmek ve daha sonra tekrar üretmek için çalışmaya devam eder. Çalışması genellikle bireyseldir ve diğer insanlarla anlamlı bağlar kurmasını engeller.

Modern çağ da insandan bunu istiyor: Sürekli çalışmak, tüketmek, sorgulamamak, düşünmemek, hazmedilmemiş bilgi yığınları içinde ezbere dayalı bir hayat yaşamak. Bu hal, onu insan fıtratına ait olgulara hiçbir şekilde götürmüyor, ruhunu harekete geçirici vasıtaları yok ediyor ve sürekli iştihalarını kabartıcı araçlarla boğuyor.

Bakmanın Pedagojisi

Bu bölümde, günümüz performans toplumunda hızlanan ve sathileşen insanın vaziyeti ele alınıyor. Han, sürekli uyarana maruz kaldığımız ve hızlı tüketime yöneldiğimiz bu çağda, derinlemesine bakma, düşünme ve anlamlandırma yetelerimizin köreltiğini belirtiyor.

Sosyal medya, hızlı görsel akışı ve sürekli bilgi bombardımanı, odaklanma, derinlemesine bakma ve düşünme yetelerimizi törpülüyor. Bu durum, fertlerin dünyayı ve kendilerini yüzeysel bir şekilde algılamalarına, gerçek anlamlı bağlar kuramamalarına yol açıyor.

Han, Nietzsche'nin "Putların Alacakaranlığı" adlı eserinde ele aldığı üç temel eğitim unsuruna kitapta da değiniyor: Bakmak, dü-

şünmek ve konuşmak. Nietzsche'ye göre bu üç unsur, insanın "yüksek kültüre" ulaşabilmesi için elzem. Han'a göre, derinlemesine bakmak, sadece görmenin ötesine geçerek, gözlem yapmayı, düşünmeyi ve anlamlandırmayı da içeriyor. Bu süreç, zaman, sabır ve dinginlik gerektirir. Ancak bu şekilde, yüzeyselliğin ötesine geçerek, nesnelerin, olayların ve ilişkilerin özüne nüfuz edilebilir. Han, günümüz toplumunda fertlerin sürekli olarak tepkisel bir biçimde hareket ettiğini, düşünmeden ve sorgulamadan dış dünyanın dayattığı hızla hareket ettiğini belirtiyor.

Bartleby Vakası

Bu bölümde Han, Herman Melville'in bir romanını mercek altına alarak, modern çalışma yaşamının meydana getirdiği yabancılaşma, anlamsızlık ve tükenmişlik olgularına dikkat çekiyor. Han, Melville'in ürettiği "Bartleby" karakterini, performans toplumunun taleplerine karşı pasif bir direnişin simgesi olarak yorumluyor. Han, Melville'in bu eserini, modern çalışma yaşamının oluşturduğu ruhî ve içtimai sorunları ele almak için kullanışlı bir araç olarak görüyor. Han, hikâyenin geçtiği mekân olan Wall Street'i, disiplin toplumunun ve kapitalist sistemin baskıcı ve ruhsuz yapısını simgeleyen bir mekan olarak yorumluyor.

Wall Street, finans dünyasının kalbinde yer alan, rekabetin, verimliliğin ve başarı hırsının hüküm sürdüğü bir yerdir. Bu ortamda fertler, sistemin dışlıları arasında sıkışıp kalmış, kendi varoluşlarından ve özlemlerinden kopmuş birer "yazı işçisi"ne dönüşürler. Bartleby karakteri, Han'a göre, modern çalışma hayatının oluşturduğu anlamsızlık ve tükenmişliğe karşı pasif bir direniş sergiler. Bartleby, sistemin dayattığı işleyişe, anlamsız taleplere ve sürekli performans baskısına karşı, "yapmamayı tercih ederim" diyerek tepki gösterir. Onun bu pasif direnişi, sistemin sınırlarını zorlayan, normlarını sorgulayan bir başkaldırıdır.

Han, Bartleby'nin direnişini, sadece modern çalışma yaşamına değil, aynı zamanda insan varoluşunun anlam arayışına da bağlar. Bartleby, sistemin onu indirgediği "animal laborans" (çalışan hayvan) rolünü reddederek, varoluşunun anlamını sorgulamaya başlar.

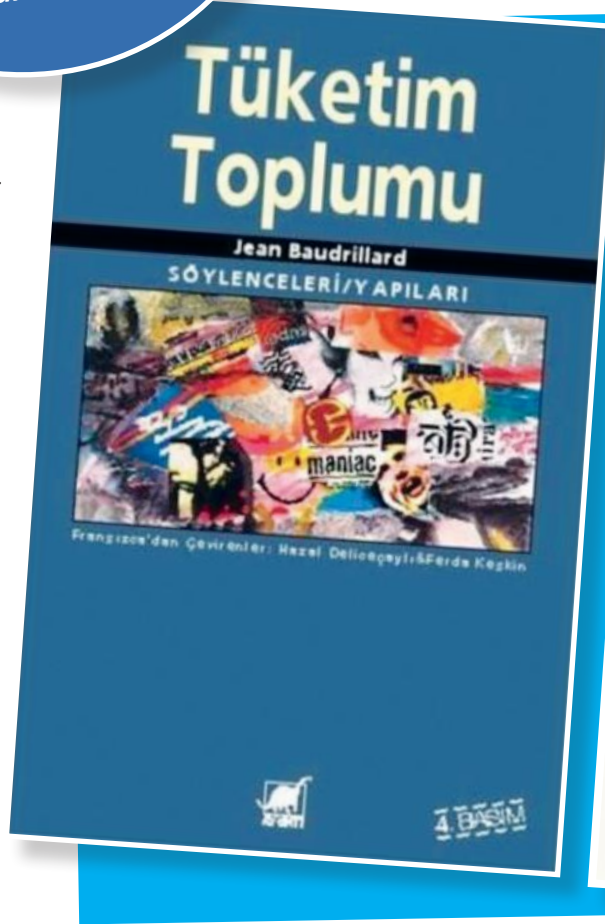
Han bu bölümde Melville'in pasif dire-

nişçi karakterini açıklarken, Kafka'nın "Açlık Sanatçısı" öyküsündeki figürü karşılaştırmalı olarak ele alıyor ve iki farklı direniş biçimini karşılaştırıyor. Kafka'nın Açlık Sanatçısı, gösterişli bir şekilde aç kalarak toplumun alakasını çekmeye ve bir anlamda sisteme meydan okumaya çalışır. Ancak onun bu eylemi, toplumun ona biçtiği "farklı" ve "ilginç" insan rolünü pekiştirmekten öteye geçemez. Sonunda da unutulup gider. Açlık sanatçısı, toplumun beklentilerini karşılamaya çalışır-

üretme, tüketme ve kendilerini sergileme baskısı altındadır. Sosyal medya, rekabetçi iş ortamı ve tüketim çılgınlığı, aktiflik toplumunun temel dinamiklerini oluşturur. Ancak bu sürekli hareket hali, fertleri dinlenmeye, tefekküre ve kendi iç dünyalarına dönmeye fırsat tanımaz. Sonuç olarak, fertler; kronik yorgunluk, tükenmişlik sendromu, depresyon, anksiyete, dikkat eksikliği gibi sorunlarla boğuşmaya başlıyor.

Han, aktiflik toplumunun meydana getirdiği yıkıcı yorgunluğa karşı bir alternatif sunmak için Avusturyalı yazar Peter Handke'nin "Yorgunluk Üzerine Deneme" adlı eserinden faydalananıyor. Özellikle Handke'nin "kökten yorgunluk" kavramını öne çıkarıyor. Handke'ye göre, "kökten yorgunluk", benliği dünyaya açan, başkalarıyla ve

Batılı insan, düşünebiliyor, Hristiyanlıkta tatmin bulmayınca, tarihî sebeplerden dolayı, islâm'a önce soğuk davranıyor, medyanın da etkiyle tabî. Hind dinlerine yöneliyor, dolaşıyor, sonunda fıtrata uygun islâm'a geliyor ve işi ciddî tutuyor.

ken tükenen, sonunda da kendi eyleminin anlamsızlığı içinde kaybolan bir figürdür.

Yorgunluk Toplumu

Kitabın son bölümünde Han, analizlerinin odağını oluşturan "yorgunluk toplumu" kavramını ele alıyor. Han'a göre, sürekli hareket halinde olma, performans ve başarı odaklı hayat biçimi, fertleri derin bir yorgunluğa, hatta tükenmişliğe sürüklüyor. Bu durum, sadece ferдин sorunu değil, aynı zamanda toplumsal bağları zayıflatan, anlamsızlık ve depresyonu yaygınlaştıran bir tehdit oluşturuyor.

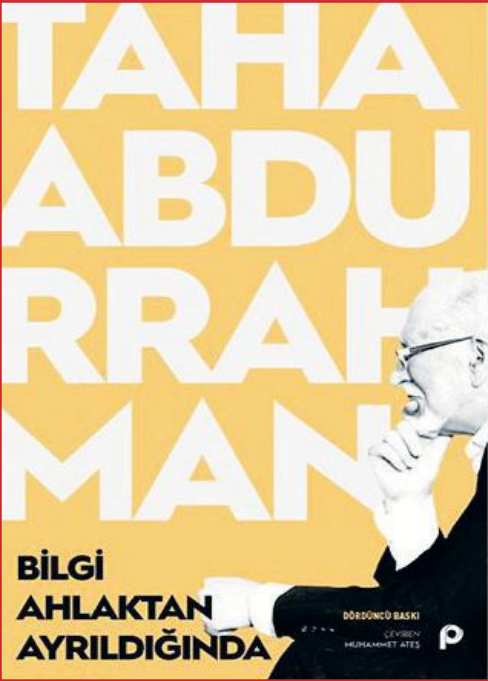
Han, günümüz toplumunu "aktiflik toplumu" olarak tanımlıyor. Bu toplumda fertler, sürekli olarak bir şeylerle meşgul olma,

nesnelerle yeni bir ilişki kurmayı sağlayan bir yorgunluk biçimidir. Bu, aktiflik toplumunun dayattığı bencil, hırslı ve rekabetçi hayat tarzına karşı bir başkaldırıdır.

Han, Handke'den aldığı ilhamla, aktiflik toplumunun oluşturduğu tükenmişlikten kurtulmanın yolunun, yavaşlamaktan, derinleşmekten ve gerçek anlamda dinlenmekten geçtiğini söylüyor. Bu, dijital dünyanın hızından ve yüzeyselliğinden uzaklaşarak, tabiatla baş başa kalmak, sanata yönelmek, anlamlı ilişkiler kurmak, ruhî ihtiyaçlarını gidermek için manevi sahalara yönelmek ve kendi iç sesimize kulak vermek anlamına geliyor. Modern çağın insanının da en büyük problemi burada yatıyor.

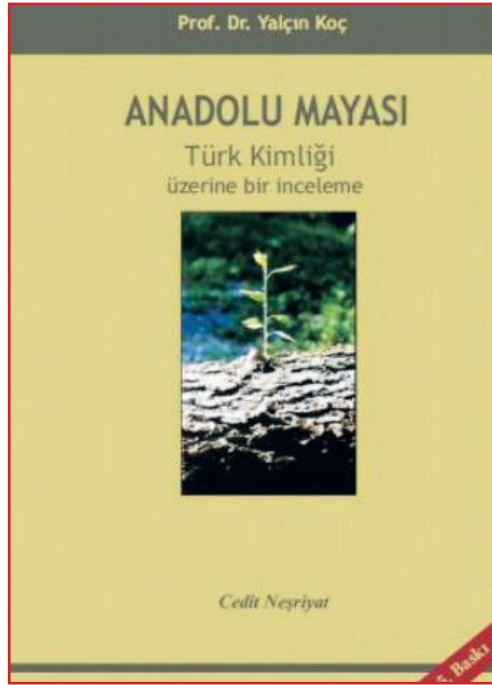
Bilgi Ahlaktan Ayrıldığında Taha Abdurrahman

Yapıcı-eleştirel yaklaşımıyla ümit verici ve yenilikçi düşünceye başlangıç yapan Taha Abdurrahman, entelektüel bütünlüğüyle kayda değer bir külliyat ortaya koymuştur. Bilgi Ahlaktan Ayrıldığında, Taha Abdurrahman'la yapılmış söyleşilerden oluşuyor. Kitap düşünürün, düşünce, modernlik, gelenek, ahlak, modern okumalar, felsefi miras, ifade hürriyeti gibi çağdaş tartışmalar konusundaki olağanüstü birikimini yansıtıyor. Tam da bundan ötürü Taha Abdurrahman'ın temel tezlerinin ve kavramlarının değişik bağlamlarda nasıl anlaşıldığı ve yorumlandığı konusunda da okura fikir veriyor. Söyleşinin verimini gözler önüne seren Bilgi Ahlaktan Ayrıldığında, Taha Abdurrahman'ın düşüncesiyle yeni tanışanlar için olduğu kadar bu konuda derinleşmek isteyenler için de anahtar niteliğinde. Taha Abdurrah-

man'ın düşüncelerinin gelişim seyrini gözler önüne seren bu söyleşiler, sadece çağdaş İslâm düşüncesiyle değil kültürle, düşünce tarihiyle, felsefe geleneği ile ilgilenenlerin de dikkatini çekecek derinlikte tartışmalar barındırıyor.

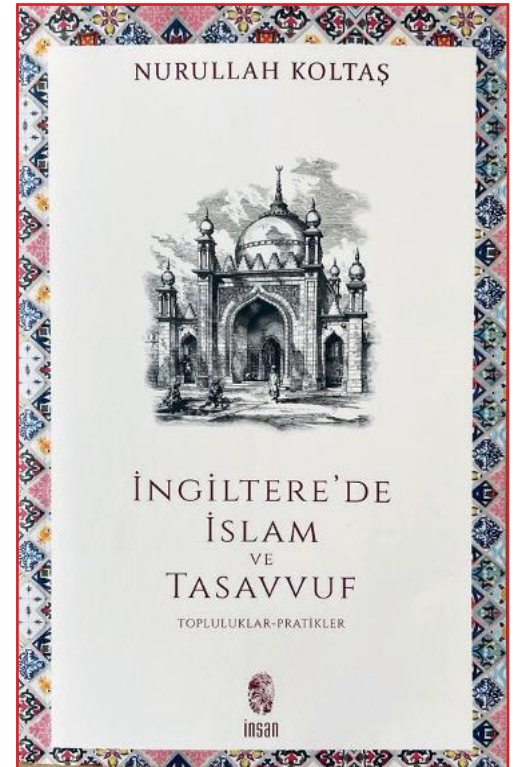
Anadolu Mayası Prof. Dr. Yalçın Koç

Anadolu Mayası: Türk Kimliği Üzerine Bir İnceleme, Prof. Dr. Yalçın Koç'un kaleminden Türk-İslam sentezinin özüne derinlemesine bir yolculuk sunuyor. Koç, bu eserinde yüzyıllardır Anadolu topraklarında mayalanan Türk kimliğinin esasını, "Anadolu mayası" kavramı etrafında inceliyor. Türk-İslam sentezinin Batı ve Doğu düşünce sistemlerinden bağımsız, kendine özgü ve evrensel bir yapıya sahip olduğunu savunarak, bu sentezin Grek-Latin-Kilise ve Vahhabi etkilerinden nasıl ayrıştığını detaylı bir şekilde ele alıyor. Kitap, dilin

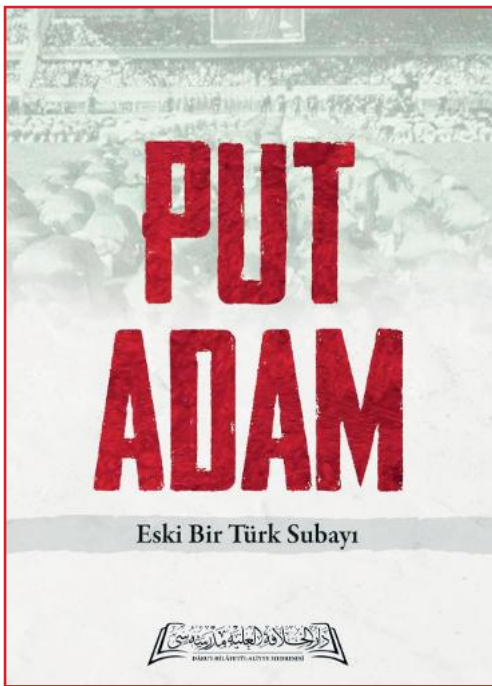
toplumun kimliğini nasıl inşa ettiğini ve koruduğunu, "kelam" kavramının söz ve düşünceden nasıl farklılaştığını, Anadolu mayasının bu "kelam" ile nasıl mayalandığını, ve insanın Anadolu mayası bağlamında nasıl bir konuma sahip olduğunu derinlemesine irdeliyor. Koç, Türk-İslam sentezinin sanatta, mimaride ve müzikte nasıl tezahür ettiğini örneklerle açıklayarak, bu sentezin geleceği için Anadolu mayasına tutunmanın hayati önem taşıdığını vurguluyor. Kitap, Anadolu'nun kültürel zenginliğinin özünü anlamak ve Türk kimliğinin derinliklerine inmek isteyenler için eşsiz bir kaynak niteliği taşıyor.

İngiltere'de İslam ve Tasavvuf: Topluluklar-Pratikler Nurullah Koltay

Sufiler tarafından tasavvufun men-Şei bizzat Kur'an ve sünnette içkin olduğu kabul edilir. Herhangi bir dönem ya da beldeyle sınırlı kalmayan bu neşe, onu tadanların dünyanın dört bir tarafına şevkle intikal ettirilmesiyle yüzyıllardır canlılığını yitirmemiş ve bir kesintiye uğramaksızın kıyamete kadar devam edeceği varsayılmıştır. O hâlde, bu bilme tarzı, Doğu ve Batı ile sınırlı değildir. Tasavvuf müesseler, tarikatlar da ulaştıkları her beldede İslam'ın nurunu insanlara tanıtmaya görevi üstlenmişlerdir. İngiltere de ilmî, siyasi ya da askerî faaliyetlerle tasavvuf teori ve pratiğinin ulaştığı beldeler arasında yer almaktadır. Özellikle 20. yüzyıl başlarından itibaren göçler ve ihtidalarla İngiltere'nin birçok bölgesinde neşvü nema bulan tasavvuf yolunun İngiltere'deki seyrini, İslam'ın bu ülkedeki seyriyle birlikte düşünmek gerekmektedir. Elinizdeki çalışmada, İngiltere'de İslam ve tasavvufun seyrine değinilmekte ve ülkede tesis olunan dernek ve zaviyelerde faaliyet gösteren Hakkâniyye, Habîbiyye, Kâribiyye, İbrâhimiyye, Bâ Aleviyye, ve Budşîşiyye tarikatları/kolları bağlamında İngiltere'de tasavvufun yalnızca sosyoloji, antropoloji, tarih ve psikoloji perspektifinden değil bizzat tasavvuf disiplini zaviyesinden tanınması amaçlanmaktadır.

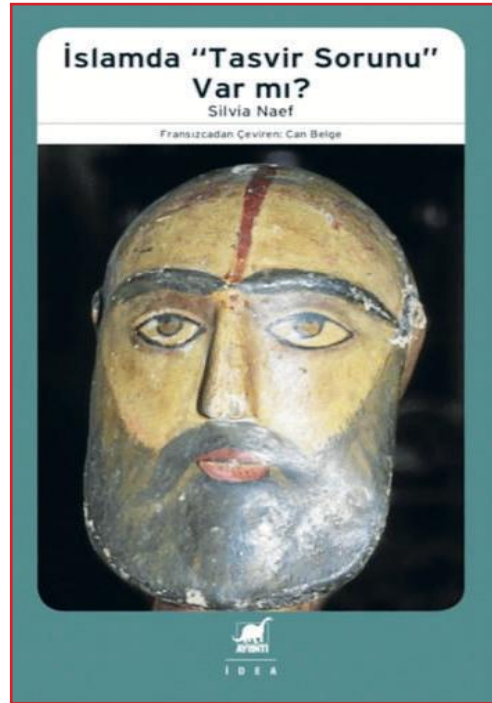
Put Adam Necip Fazıl Kısakürek

Necip Fazıl Kısakürek'in "Put Adam" adlı eserinde, Mustafa Kemal'in hayatı ve eylemleri, özellikle

de Milli Mücadele dönemi ve sonrasındaki devrimleri, detaylı bir şekilde ele alınıyor. Kitap, Mustafa Kemal'in siyasi hırslarını, İngilizlerle olan ilişkilerini, İslam'a ve Osmanlı hanedanına karşı tutumunu ve devrimlerinin Türk toplumuna etkilerini eleştirel bir perspektiften değerlendiriyor. Eserde, Mustafa Kemal'in Nutuk adlı eserinden ve dönemin diğer önemli isimlerinin hatıratlarından alıntılar yapılarak, Kemalist tarihin resmi anlatısına karşıt bir bakış açısı sunuluyor. Eserde Mustafa Kemal'in şahsi hayatına da değiniliyor, lüks yaşantısı, alkolizmini ve ahlaki zaafları anlatılıyor. Kitap, İsviçre Medeni Kanunu'nun aynen kopyalanması ve süt kardeşle evliliğin yasallaştırılması gibi örneklerle, Kemalist devrimlerin Türk toplumunu Batılılaştırma amacı taşıdığını ve İslami değerleri yok etmeye yönelik olduğunu anlatıyor. Eser, Türkiye'nin yakın tarihini anlamak ve günümüzdeki siyasi ve kültürel tartışmaları anlamlandırmak için önemli bir kaynak niteliği taşıyor.

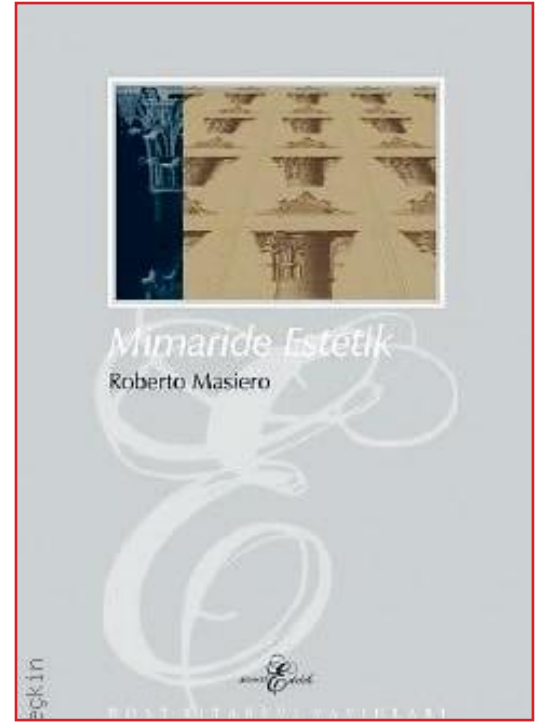
İslamda Tasvir Sorunu Var mı? Silvia Naef

Bu kitap, sık sık tartışmaya açılan bir konuyu mercek altına alıyor: İslam dini tasviri tabu olarak görür mü? İslam dünyasında tasvir olgusunu tarihsel bir perspektife oturtan Silvia Naef, İslam geleneğinin tasviri bütünüyle reddettiği fikrini hem güncel hem de tarihsel verilerden yararlanarak tartışmaya açıyor. İslam'ın farklı dönemlerini ve akımlarını tarihsel ve coğrafi bir pa-

noramada sunan Naef, Müslümanların geçmişten bugüne, özellikle de 19. yüzyıldan itibaren canlı bir imge dünyasına sahip olduğunu ortaya koyuyor. Tasvire karşı cephe alan din adamları ile İslam'ı peçe ve sakal gibi klişelere indirgeyen oryantalist bakışın aynı ölçüde taraflı ve indirgemeci olduğunu hatırlatan bu yaratıcı ve eleştirel çalışma okuru basmakalıp cevapları bir kenara bırakmaya davet ediyor.

Mimaride Estetik Roberto Masiero

Bu kitap, Batı mimari düşüncesinin Estetik yönünü tarihsel bir perspektiften inceliyor. Antik çağlardan başlayarak Ortaçağ, Rönesans, Barok, Aydınlanma ve modern dönemlere kadar mimarlığın nasıl algılandığı, hangi değerlere sahip olduğu, hangi kavramlar tarafından şekillendiği ve nasıl değişime uğradığı ele alınıyor. Kutsal, oran, simetri, tartım, mimesis, teknoloji, işlevsellik, organiklik, empati, bezeme, avangard, postmodernizm gibi kavramlar, mimari düşünceyle nasıl ilişkilendiği örneklerle açıklanıyor.

Kitap, Batı felsefesi ve sanat tarihinin önemli isimlerine yer vererek, her bir düşünürün mimariye dair görüşlerini analiz ediyor. Pythagoras'tan Kant'a, Hegel'den Nietzsche'ye ve Derrida'ya kadar farklı bakış açılarını inceleyen kitap, mimari düşüncesinin değişimini ve karmaşıklığını ortaya koyuyor.

AKDENİZ FATİHİ: BARBAROS HAYREDDİN PAŞA

Barbaros kardeşlerin ünü, Akdeniz’de hızla yayıldı. Korkusuz bir denizci ve strateji ustası olan Oruç Reis, “Baba Oruç” lakabıyla anılıyor, Müslümanlar için bir umut, Hristiyanlar içinse korku timsali oluyordu. 1516 yılında Cezayir’i İspanyollardan alarak bu topraklarda yeni bir Müslüman devletinin, adaletin ve hoşgörünün hüküm süreceği bir beldenin temellerini attı.

ABDULKERİM KİRACI

Osmanlı denizcilik tarihinin en parlak yıldızı, Akdeniz’de İslamiyet’in sancağını dalgalandıran Barbaros Hayreddin Paşa... Onun adı, cesaretin, zekânın, stratejik dehanın ve sarsılmaz imanının timsali olarak tarihin sayfalarında yankılanır. Doğduğu topraklar olan Midilli adasından başlayıp, Cezayir’in sıcak sahillerinden Fransa’nın güney kıyılarına kadar uzanan hayatı, sadece Osmanlı İmparatorluğu’nun değil, tüm Akdeniz dünyasının ve İslam aleminin kaderini derinden etkilemiştir.

Hızır (Barbaros Hayreddin Paşa’nın asıl adı), 1478 yılında Ege Denizi’nin masmavi sularına bakan Midilli adasında dünyaya geldi. Babası, Os-

manlı ordusunda cihat eden bir sipahi olan Yakup Ağa idi. Dört erkek kardeşin en küçüğü olan Hızır, genç yaşta denizin büyüğü dünyasıyla tanıştı ve hayatını sonsuza dek değiştirecek, onu büyük zaferlere taşıyacak bir tutkuya yelken açtı. Babasının çömlekçilik işlerinde çalışırken bile, gözleri ufukta kaybolan gemilere, belki de Müslümanların yardımına koşacak gemilere takılırdı. Denizin özgürlük kokusu, macera dolu çağrısı, genç Hızır’ın kalbinde silinmez bir iz bırakmıştı.

Henüz genç bir delikanlıyken, ağabeyi Oruç Reis’in izinden giderek, zulüm gören Müslümanları korumak için korsanlığa adım attı. O dönemde Akdeniz, Hristiyan donanmalarının ve korsanların cirit attığı, ticaret gemilerinin ve hatta Müslümanların gemilerinin tehlikelerle dolu bir yolculuğa çıktığı bir denizdi. Barbaros kardeşler ise sadece ganimet peşinde koşan sıradan korsanlar değil, inançları ve cesaretleri ile adaleti sağlamaya çalışan gazilerdi. Onların mücadelesi, İspanyol zulmü altında inim inim inleyen, dinlerinden dönmek zorunda bırakılan Endülüs Müslümanlarına uzanan bir yardım eli, bir umut ışığıydı. Binlerce Müslümanı İspanyol engizisyonunun pençesinden, dinlerini yaşayamadıkları topraklardan kurtararak Kuzey Afrika’ya taşıdılar. Bu insanlık dramına şahitlik eden Avrupalı tarihçiler bile, Barbaros kardeşlerin cesaretine, denizcilik hünerine ve inançlarının gücüne hayran kalmışlardı.

Barbaros kardeşlerin ünü, Akdeniz’de hızla yayıldı. Korkusuz bir denizci ve strateji ustası olan Oruç Reis, “Baba Oruç” lakabıyla anılıyor, Müslümanlar için bir umut, Hristiyanlar içinse korku timsali oluyordu.

1516 yılında Cezayir’i İspanyollardan alarak bu topraklarda yeni bir Müslüman devletinin, adaletin ve hoşgörünün

hüküm süreceği bir beldenin temellerini attı. Bu zafer, İspanyol İmparatorluğu’nu derinden sarstı ve Barbaros kardeşlerin ismini, tarihin sayfalarına altın harflerle kazıdı.

Fakat zafer sarhoşluğuna kapılmayan, cihad aşkını hiç kaybetmeyen Oruç Reis’in kaderinde şehadet vardı. 1518 yılında Tlemcen’de İspanyollara karşı verdiği mücadelede şehit düşen Oruç Reis’in ardından, Hızır Reis bayrağı devraldı ve ağabeyinin emanetini gururla taşıdı. Artık o da “Barbaros” lakabıyla anılacak, ağabeyinin intikamını almak ve İslamiyet’i daha da yüceltmek için yemin edecekti.

Bu sırada Osmanlı İmparatorluğu tahdında, Kanuni Sultan Süleyman vardı. Hızır Reis, zekâsı ve kararlılığıyla Kanuni’nin dikkatini çekmeyi başardı. Osmanlı himayesine girerek Kanuni Sultan Süleyman’a olan bağlılığını, itaatini bildirdi. Sultan Süleyman da bu genç ve yetenekli denizciye, Allah yolunun yılmaz savunucusuna olan güvenini göstererek ona “Hayreddin” lakabını ve Cezayir Beylerbeyliği’ni verdi. Böylece Hızır Reis, tarihte Barbaros Hayreddin Paşa olarak anılacak ve Osmanlı denizciliğinin altın çağını, İslam’ın Akdeniz’deki yükselişini başlatacaktı.

Cezayir’i yeniden bir deniz üssüne, Müslümanlar için güvenli bir limana dönüştüren Barbaros Hayreddin Paşa, Akdeniz’de Osmanlı donanmasının sancağını dalgalandırarak düşmanlarını, birer birer diz çöktürdü. 1529’da, İspanyolların elindeki stratejik bir öneme sahip olan Cezayir’deki Peñón’u aldı. Bu zafer, Barbaros Hayreddin Paşa’nın denizcilik dehasını ve stratejik vizyonunu bir kez daha ortaya koydu. Akdeniz’de gerçek bir deniz hakani gibi hüküm süren Barbaros Hayreddin Paşa, İspanya, İtalya ve Venedik gibi denizci devletlere, İslam dünyasına karşı birleşen güçlere karşı sayısız deniz seferine komuta etti. Onun donanması, sadece sayıca kalabalık değil, aynı zamanda çağının en modern savaş teknikleriyle donatılmıştı ve her bir gemisi, İslam’ın adaleti ve barışa olan çağrısını taşıyordu.

Barbaros Hayreddin Paşa’nın dehasını

Barbaros Hayreddin Paşa, Nice'e karşı hem denizden hem de karadan düzenlenen bir kuşatma stratejisi geliştirdi. Osmanlı topçusu, şehrin surlarını bombalarken, Osmanlı askerleri de karadan saldırılar düzenliyordu. Nice halkı ve garnizonu, Osmanlı kuşatması karşısında çaresizce direniyordu...

tüm dünyaya kanıtladığı, İslam'ın gücünü düşmanlarına bir kez daha gösterdiği en büyük zafer, 28 Eylül 1538'de gerçekleşen Preveze Deniz Savaşı'dır. Papa III. Paul, Osmanlı hakimiyetine, Akdeniz'deki İslam yükselişine son vermek için Hristiyan dünyasını seferber etmiş ve İspanya, Venedik, Ceneviz ve Malta Şövalyeleri'nden oluşan büyük bir donanma oluşturulmuştu.

Bu donanmanın başına, dönemin en ünlü denizcilerinden olan Andrea Doria getirilmişti. Doria, Barbaros Hayreddin Paşa'yı açık denizde karşılaşmaya zorlamak için çeşitli taktikler denedi. Ancak Barbaros Hayreddin Paşa, düşmanının hamlelerini önceden sezerek Preveze açıklarında stratejik bir pozisyon aldı.

28 Eylül günü iki donanma karşı karşıya geldiğinde, denizlerde gerçek bir savaş başladı. Top atışları, gökyüzünü inleterken, deniz, şehit düşen denizcilerin kanıyla kırmızıya büründü. Savaş saatlerce sürdü. Sayıca üstün ve iyi donanımlı olmasına rağmen, Haçlı Donanması, Barbaros Hayreddin

Paşa'nın taktik dehası, Osmanlı denizcilerinin inanılmaz cesaretine ve Allah'ın yardımına yenik düştü. Preveze Zaferi, Osmanlı İmparatorluğu'nun Akdeniz'deki üstünlüğünü perçinlemesi, İslam'ın sancağını daha da yükseltmesi açısından tarihin akışını değiştiren bir dönüm noktası oldu.

Preveze zaferinden sonra Barbaros Hayreddin Paşa, Osmanlı İmparatorluğu'nun gücünü ve ihtişamını, Akdeniz'de fırtına gibi estirmeye devam etti. Bu sırada, Osmanlı İmparatorluğu'nun Fransa Krallığı ile olan ittifakı çerçevesinde, Barbaros Hayreddin Paşa'ya yeni bir görev verildi: Nice Kuşatması.

Nice'in Fethi: Osmanlı Sancağı Fransa Semalarında Dalgalanıyor

1543 yılının Ağustos ayında, Barbaros Hayreddin Paşa komutasındaki Osmanlı Donanması, Fransa'nın güney sahillere demirledi. Hedefleri, stratejik konumu nedeniyle büyük önem taşıyan Nice şehrini fethetmekti. Nice, o dönemde Kutsal Roma Cermen İmparatorluğu'nun hakimiyeti al-

tındaydı ve Fransız limanlarına tehdit oluşturuyordu.

Barbaros Hayreddin Paşa, Nice'e karşı hem denizden hem de karadan düzenlenen bir kuşatma stratejisi geliştirdi. Osmanlı topçusu, şehrin surlarını bombalarken, Osmanlı askerleri de karadan saldırılar düzenliyordu. Nice halkı ve garnizonu, Osmanlı kuşatması karşısında çaresizce direniyordu. Ancak Barbaros Hayreddin Paşa'nın askerlerinin inanılmaz cesaretine ve disiplinine karşı koymak imkansızdı. Günler süren şiddetli çarpışmaların ardından, 20 Ağustos 1543 tarihinde Nice şehri Osmanlı güçleri tarafından fethedildi.

Nice fethinden sonra Barbaros Hayreddin Paşa, Toulon limanını kış üssü olarak kullandı ve donanmasını yeniden düzenledi. Bu sırada, Osmanlı İmparatorluğu ile Kutsal Roma Cermen İmparatorluğu arasında başlayan barış görüşmeleri sonucunda, Nice şehri tekrar Kutsal Roma Cermen İmparatorluğu'na iade edildi. Ancak Nice'in fethi, Barbaros Hayreddin Paşa'nın denizcilik dehasını ve stratejik vizyonunu bir kez daha gözler önüne sermiştir.

Ömrünü denizlerde cihat ederek geçiren, sayısız zafere imza atan, İslam'ın sancağını dalgalandıran bu büyük gazi, 5 Temmuz 1546'da İstanbul'da hakka yürüdü. Vasiyeti üzerine Beşiktaş'ta, denize nazar bir tepeye defnedildi. Bugün hala binlerce kişi, Barbaros Hayreddin Paşa'nın türbesini ziyaret ederek ona hayır duaları etmektedir.

Bu yolda
göze
alınacak
en adi
tehlike,
ölümünü
göze
almaktır!

